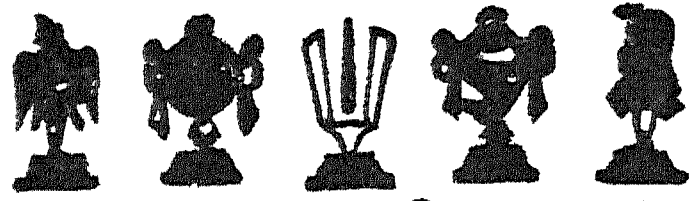

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கிரந்த கைங்கர்ய நன்கொடைத் திட்டம்

ஒரு வேண்டுகோள்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின சிறப்பினையும், எம்பெருமானார் தர்சனத்தின் ஏற்றத்தையும், ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயலின் உயர்வினையும், ஆசாரயாகள் உபதேசங்களின் சீர்மையையும் நாடெங்கும் பரப்பும் அரிய பணியைப் புனிதமான கடமையாகக் கொண்டு 1980-ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம்.

நாடெங்கும் கலி இருள் குழந்தை நாஸ்திகம் மலிந்து பக்தி உணர்வு குறைந்ததால், கால மழை பொய்த்து விளைவாசிகளின் விலை உயர்ந்து தேசமெங்கும் விபரீத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும் இச்சமயத்தில், கலியின் கொடுமை நீங்கித் தேசம் செழிப்புற்று மக்கள் மகிழ்வுற்று ஞானசம்பந்தர்களாய வாழ பகவானின் கல்யாண குணங்களைப் பாடுவதும் நாடெங்கும் பரப்புவதுமே இன்றியமையாத பணியாகும்.

இததகைய பணியைச் சென்ற 7 ஆண்டுகளாக ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம் செய்து வருவது யாவரும் அறிந்ததே யாகும் இப்பணியைத் தொடர்ந்து நல்ல முறையில் செய்யும்பொருட்டு இரு திட்டங்களைத் தொடங்கியுள்ளோம்.

1. அமுத நிலைய நூல்கள் வெளியீட்டுத் திட்டம்

இத்திட்டத்தின்படி இதுகாறும் ஆழ்வார்கள் அருளிச் செயல்களையும், ஆசாரயர்கள் அமுத மொழிகளையும் கொண்ட அரிய விஷயங்களைச் சாதாரண மக்களும் புரிந்து கொள்ளும்படி எளிய நடையில் 17 கிரந்தங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன மேலும் பல அரிய கிரந்தங்களைத் தொடர்ந்து வெளியிட உத்தேசித்துள்ளபடியால், இப்பணி செவ்வனே நிறைவேற பகவதன்பர்களின் அன்பான நன்கொடையை எதிர்பார்க்கிறோம்.

2. நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்த உரை வெளியீட்டுத் திட்டம்

பகவானின் கல்யாண குணங்களைப் போற்றும் நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்குச் சம்பந்தாய முறையின்படி எளிய

இதன் தொடர்ச்சி 3-ம் பக்க அட்டையில் பார்க்கவும்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம
ஆழ்வாரா, எம்பெருமானா, ஜீயா திருப்புகளே சரணம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்

ஆசிரியர்

விதவான் பரபந வித்வான்
R. இராமஸ்வாமி ராமாநுஜ தாஸர்

ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம்

37, சௌதகூவம் ரோட்
கோமளேசுவரன் தீபட்டை, சென்னை-2

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1984

இரண்டாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1986

பதிப்புரிமை

ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண ராமாநுஜ தாஸர்

விலை ரூ. 10

தபாற செலவு 0-75

விவரங்கட்கு :

ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம்

37, செளத் கூவம் ரோட்

கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை-2

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம
அடியேன் விண்ணப்பம்
(பதிப்புரை)

உலகினகண நிலவும பலவேறு சமயங்களுள் உன்னத
மாயும் சிறப்பு மிக்கதாயும் விளங்குவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமய
மாகும் மிகவும் தோனமையும் தெய்வீகத் தனமையும்
வாய்ந்த இச்சமயத்தின் தோற்றம் கால வரம்பற்றதும்
உரைத்தற்கரியதும் புனிதமுமாகும். உலக சிருஷ்டிகாக
நானடிகளைப் படைத்த பரம்பொருள் நாராயணன் உலக
மச்சளின் நனமைக்காகவும் மேனமைக்காகவும் வேண்டி
ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தை மக்கள் யாவரும் வழிபட்டு வாழ்வு
பெறுவதற்கான வழிவகைகளைக் காட்டியருளினான்

இன்று உலகெங்குமுள்ள பலவேறு சமயங்கள் பல நூற்
முண்டுகளுக்கு முன்னா அறிஞர் பெரு மக்களாலும் தீரக்க
தரிசிகளாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. ஆயினும், ஸ்ரீவைஷ்
ணவ சமயம் அவ்வாறின்றி, அகடிதகடநா சாமாததியங்
கொண்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன் பேரருளால் பல யுகங்களுக்கு
முன், லக்ஷக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன், இவ்வுலகம்
தோன்றிய நாளிலிருந்து நிலவும் தெய்வீக சமயமாகும்.

மாநுடகோடிகளின் வளமான வாழ்விற்கும் சிறப்பிற்கு
மென்றே இதுவரை தோன்றிய எண்ணற்ற சமயங்களுள்
பல காலப்போக்கில ஏற்பட்ட இயற்கை விளைவுகளுக்கும்
பயங்கரப் போராட்டங்களுக்கும் எதிர்ப்புகளுக்கும் ஆளாகி
அழிந்தது போயினும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயம் பல யுகாந்தரங்
களாக துருவா, பரஹலாதர் போன்ற பரம பாகவதோத்
தமாகளாலும், நாரதர், வசிஷ்டா பராசரா, வியாசர்
முதலான முநி சிரேஷ்டர்களாலும் போற்றப்பட்டு ஆதரிக்கப்
பட்டு வந்தமையால் அழியாது நிலைத்திருப்பது கண
கூடாகும்

மாதவத்தோர்சளாலும் மஹாத்மாக்களாலும் வளக்கப்
பட்ட பண்டைப் பெருமை வாய்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம
யத்தின் சீரமையைத் தங்கள் அரிய பாசரங்களால் தமிழக
மெங்கும் தழைத்தோங்கும்படி செய்த பெருமை பன்னிரு

ஆழ்வார்களைச் சாருமென்பது சரித்திரம் கூறும் உண்மையாகும் ஆழ்வாராகள காலத்திறகுப் பிறகு ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின சிறப்பினைத் தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி பாரத நாடெங்கும் பரப்ப அரும் பாடுபட்டவா பகவத இராமா நுஜா ஆவார் அவருடைய ஒப்புயர்வற்ற மகததான சேவையால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தை இராமாநுஜா தரிசன மெனறே திககெடும் முழங்குகிறது

இத்தகு பெருமை வாய்ந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின் சீர்மைசகுக களங்கம் ஏற்படாது காதத புண்ணியபுருஷாசள் பலா அவாகளுள் பதினோராவது நூற்றாண்டில கிருமிகண்ட சோழனென்று வழங்கப்படும் குலோத்தங்க சோழனால் ஏற்பட்ட பெரும் சோதனையிலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தைக் காகக மகததான தியாகம் செயத புருஷோத்தமாளாசிய கூரத்தாழ்வானும் பெரியநம்பியும் போற்றற் குரியவாகள ஆவாகள

உலகம் தோன்றிய நாளிலிருந்து பேரும் புகழும் பெற்று விளங்கிய இச்சமயம் மணவாள மாமுநிகள் காலத்திறகுப் பிறகு க்ஷணதசை யடைய நோந்தது துர திாஷ்டவசமாகும். ஆழ்வாராகள, ஆசாரயாகள காலத்தில் பல்வேறு சமயங்க்ளையும் வெற்றி பெற்றுப் பெரும் புகழுடன் விளங்கிய இச்சமயமானது மணவாள மாமுநிகளின் காலத்திறகுப் பிறகு போதிய வளாசசி அடையாததற்குக் காரணமெனன்? என்னும் விஷயம் ஆராய்ச்சிகுரியதாகும்.

இராமாநுஜா காலத்தில் வைணவசமயத்தின் வளர்ச்சிக் காக 74 சிடாசனாதிபதிக்ளையும் நாடெங்கும் பல மடங்க்ளையும் நியமித்ததுத தொடாந்து பணியாற்றுமாறு பல ஏற்பாடுக்ளைச் செய்திருந்தாா இராமாநுஜா நியமனப்படியும் ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாதன திருவருளாலும் மணவாள மாமுநிகள் காலம் வரை சமயப்பணிகள் இடைவிடாது சிறப்புற நடைபெற்று வந்ததாகவே குருபரம்பரை வைபவம் முதலிய கிரந்தங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது.

மாமுநிகள் காலத்தில் அஷ்டதிககஜங்க்ளை நியமித்தது நாடெங்கும் வைணவப் பணிகள் மேலும் நல்ல முறையில் நடைபெறச் செய்தாா இவ்வாறு நியமிககப்பட்ட திககஜங்க்ள, சிமமாசனாதிபதிகள், மடாதிபதிகள் கதி எனன்? என்பது இன்று கேள்விகுரிய விஷயமாயிருகிறது. இத்தகைய அதிகாரிகள் காலப்போகுகிறது ஏற்றவாறு ஆங்காங்கு சாமான்ய மக்களுடன் தொடாபு கொண்டு தொண்டாற்று

வதில் போதிய தீவிரம் காட்டத் தவறியதாலும், பரந்த மனப்பான்மையுடனும் தியாக உணர்வுடனும் செயலாற்றத் தவறியதாலும், பிரசாரக் குறைவினாலும் நாளைடவில் வைஷ்ணவ சமயம் பொதுமக்களிடையே தொடர்பற்றுச் செல்வாக்கை இழந்ததாகத் தெரிகிறது தவிரவும், மணவாளமாமுநிகள் காலத்திற்குப் பிறகு சிலகாலம் அவருடைய சிஷ்யர்களால் நல்ல முறையில நடைபெற்றுவந்த வைணவச் சமயப் பணிகள் காலப்போக்கில குறைவு பட்டதோடு, புறச் சமயிகளின் தீவிரமான துஷ்பிரசாரங்களாலும், பிறபோக்கான செய்கைகளாலும் பின்னடைவு ஏற்பட்டதென்ப புலனாகின்றது

அன்றியும் தேசமெங்கும் சமுதாயத் துறையில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களால் பொதுஜனங்களிடையே ஆனமீக உணர்வு குன்றிச் சுயநல மனப்பான்மை ஓங்கத் தலைப்பட்ட சூழ்நிலையின் காரணமாக வைணவ சமய அதிகாரிகளிடையேயும் சமயப் பணிகளில் ஆர்வங் குன்றிச் செயல் இழக்க நோந்த தனால் வைணவ சமயம் அருசத் தொடங்கியதோவென்றும் கருதவேண்டி யிருக்கிறது தவிரவும் தேஹ யாதரையை (வயிற்றுப் பிழைப்பை) முன்னிட்டு வருணாசரம் தாமததையும், ஆசார அநுஷ்டானங்களையும் கைவிட்டு விபரீத வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும் இவ்வுலகத்தோரின போக்கிற்கொப்ப வைஷ்ணவ சமயாச்சாரியர்களின் வாழ்க்கையிலும் மாறுதல் ஏற்பட்டதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் போலும்!

இன்று ஆசார அநுஷ்டானங்கள் மிக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தைச் சோந்த எண்ணரிய இளைஞர்கள் தம் புனிதமான பூரவீக ஆசார அநுஷ்டானங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும் கைவிட்டு விபரீத பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஆளாகி, திருமண்காப்பு அணிந்துகொள்ளும் சிறந்த பாக்யத்தையும் உயர்ந்த பண்பாட்டையும் மறந்து கண்டபடி வேற்றுச் சமய சினனங்களை அணிந்துகொள்வது, புறச் சமயங்களின் வழிபாடுகளில் ஈடுபடுவதும் மன்னிக்கமுடியாத அபசாரமாகும் இந்நிலையில் சாதாரண வைஷ்ணவக் குடும்பத்தில் பிறந்த இளைஞர்கள், ஏன்? மூததவாக்களும்கூட தம் சமயாச்சாரப்படி அணிந்துகொள்ளும் க்ஷமீநாராயண சம்பந்தமும் சம்பத்தும்கொண்ட திருமண்காப்பு சினனங்களை மறந்தோ, கைவிட்டோ இதர சமயச் சினனங்களைக் கண்டபடி கூசாமல் அணிந்து திரிவது பிதருக்களுக்குச் செய்யும் மகத்தான துரோகமாகும் சகல செலவங்களுக்கும் அதிபதியாயுள்ள

ஸ்ரீக்ஷ்மீநாராயண சம்பந்தமாகிய திருமண்காபபை இழந் திருக்கும் இவர்கள் வாழ்வு எல்லா வகைகளிலும் அமைதி யாயும் கேஷமமாயும் இருக்கமுடியாதென்பதை அறிவுறுத்தி எச்சரிகை செயயவேண்டியது மூத்தவர்களின் முக்கிய கடமையாகும் அவ்வாறின்றி அறியாமையால் இவர்கள் செய்யும் தவறுதல்களைச் சுட்டிக் காட்டித் திருத்தாமல், “நமக்கேன இந்தத் தொல்லை” என்று வாளா விருப்பதே வைணவச் சமயத்திற்குச் செய்யும் பெரும் பாவமாகும்

பொன்னும் பொருளும் மண்ணும் எல்லோராகத் தம் கிடைப்பதில்லை ஏதோ ஒரு சிலருக்கே, அதுவும் திருவின மனான திருவருளாலும் ஸ்ரீதேவியின் கிருபையாலும் அவ ரவர்கள் செய்த பூவஜனம் புணய காமங்களுக்கு ஏற்ற வாறு காலாகாலங்களில் வாய்க்கிறதென்று சாஸ்தரங்கள் கூறுகின்றன கிடைக்கப்பெற்ற செல்வத்தை நல்ல காரியங் களுக்குப் பயன்படுத்துவதற்கு உரிய அதிகாரிகளென்ற காரணத்தாலேயே அவாசங்களுக்கு அச் செலவம் வாய்க்கப் பெறுகின்றது அவ்வாறு பயன்படுத்தும் தகுதியற்றவர்கள் டம் உள்ள செலவம் குருடனிடம் உள்ள காட்சிப் பொருளா கவே பயனற்றுப்போகும்

“..... திண்ணமா நும் உடமையுண்டேல அவனடி சேர்த்து உயமமினே எண்ணவேண்டா நுமமதாதும் அவனல்லால் மறறிலலேயே”

என்று ஆழ்வாரா திருவாயமலர்நதருளியபடி சாவேச வரனால் நமக்கு அளிக்கப்படாத செல்வத்தை ஓர் பகவத் ப்ரசாதமாகக் கருதி தங்களைத் தர்மகர்த்தாக்களாக நினைத்து நற்காரியங்களுக்கும் நற்செயல்களுக்கும் பயன்படுத்தினாலேயே அச் செலவம் கிடைக்கப்பெற்றதன் பலனை அடையப் பெறுவதோடு அச்செலவமும் மேனமேலும் பனமடங் காகப் பெருகி நற்காரியங்களுக்கு நீடித்து நிலைத்து நிற்கும்.

மஹாபாரதத்தின் இறுதியில் பரீக்ஷித்து மஹாராஜ னால் தண்டிக்கப்படவிருந்த கலிபுருஷன் தன்னை மன் னித்து, இனி தான் உலகில் ஹரி நாமங்களைப் பாரா யணம் செய்யும் நல்லவர்களைத் தொல்லைப்படுத்தாமல், பொய்யும் புறடும் பேசுப பொனைத் திரட்டி வைத்திருப் பவாசனைப் பற்றியிருக்கும்படி அருள வேண்டினுனென்று கூறப்பட்டுள்ளது செல்வந்தர்களுக்கு ஓர் எச்சரிகையாகும்.

போலியும் வேஷமும் நீண்ட காலம் நிற்காது; உண்மை யும் எளிமையும் நிலைத்து நின்று நன்மை தருமென்பதை

புணர்ந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின் சிறந்த பொக்கிஷங்களான ஆழ்வார்கள், ஆசாரியர்கள் அருளிச்செயல்களையும், உபதேச ரதநங்களையும் ஆதரித்து மக்களிடையே பரப்பு வதையே லக்ஷியமாகக் கொண்டும், நம் மூதாதையர்களால் உயிரினும் இனியதாகக் கருதப்பட்ட ஆலயங்களையும், மடங்களையும், அது சம்பந்தமான ஏனையவற்றையும் பழுதுறுதவண்ணம் போற்றிப் பராமரிக்க வேண்டியது வைஷ்ணவ சமயத்தில் பிறந்தவர்கள் புனித கடமையாகும்

ஓர் போரலீரனுக்கு ஆரோக்யமான உடலும், உறுதியான மனமும் கட்டுப்பாடும் ஒழுக்கமும் இன்றியமையாத குணங்களாகும் அதுபோலவே வைஷ்ணவ சமயத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு உரிய உத்தம குணங்களும், பின்பற்ற வேண்டிய ஆசார அநுஷ்டானங்களும் இன்னினனவை என்பதை வேதம், இதிகாசம், புராணங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து நம் ஆழ்வார்களாலும் ஆசாரியர்களாலும், திவ்ய பாசுரங்கள், உபதேசங்களின் மூலமாகவும், கீதையில் பகவானாலும் நன்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன அவற்றையெல்லாம் வைஷ்ணவர்கள் அறிந்து புரிந்துகொள்வது சீரம் மாயினும், அவற்றைத் தெரிந்துகொள்வது அவசியமாகுமென்ற நோக்கத்தால் இக்கிரந்தத்தை வெளியிடலானோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்திற்கு ஒரு ஒளிமயமான மணியை யொத்த 'குருபரமபரை வைபவம்' கிரந்தத்தை வெளியிட்ட பின், "ஸ்ரீவைஷ்ணவம்" எனும் இக்கிரந்தத்தை வெளியிட வேண்டுமென்னும் அவா சென்ற 2 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே ஏற்பட்டு, அதைக் குறித்து இதுவரை நாம் வெளியிட்டிருந்த கிரந்தங்களின் மூலமாகத் தெரிவித்திருந்ததைப் பல அன்பர்கள் விருமபி வரவேற்றிருந்தார்கள் அவர்கள் விருப்பத்தை நிறவேற்றுவதற்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிக்கிடையே சென்ற 2 ஆண்டுகளாக வேறு சில கிரந்தங்களை வெளியிட நோந்தது எம்பெருமான திருவருளேயாகும்

சென்ற ஓராண்டு காலமாகப் பல்வேறு அலுவலகங்க்கிடையே இடைவிடாது மேற்கொண்ட முயற்சியின் பயனாக ஸ்ரீவைஷ்ணவம் எனும் இவ்வரிய நூலை ஆக்கும பணியை வித்வான் - ப்ரபந்த வித்வான் ஸ்ரீமாத இராமஸ்வாமி இராமாநுஜ தாசர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டது, நீரின்றி வாடிய கதிாப் பெருஞ் செந்நெல்லானது கரிய குளிர மேகங்களைக் கண்டது போன்ற மகிழ்ச்சியை அடிகையேனுகு அளித்தது மிக்க புலமையும், மிகவும் எளிமையும், ஆழந்த

சாஸ்த்ர ஞானமும், ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயலில் அளவில்லாத ஈடுபாடும், ஆசார்யர்கள் உபதேசங்களில் திதளிந்த ஞானமும் உடைய இப்பெரியார மனமுவந்து இப்பணியில் ஈடுபட்டது அடியேன் செய்த பெரும் பாக்கியமே யாகும். “நாராயணனே பரம்பொருள்” என்னும் அரிய கிரந்தத்தை இயற்றிய இவரது புலமையை வாசக அன்பர்கள் இதற்கு முன்னர் அறிந்திருக்கலாம்.

காகித விலையும் அசுசுக் கூலியும் சென்ற ஆண்டினை விட இவ்வாண்டு ஆரம்பத்திலேயே மிகமிக அதிகரித்திருப்பது அடியேனைப் போன்று அடக்க விலையில் ஆனமீக நூல்களை வெளியிடும் பணியை மேற்கொண்டவர்களுக்கு ஒரு பேரிடியாய் இருப்பதை வாசக அன்பர்கள் அறியவேண்டியது அவசியமாகும். எத்தனை இடையூறுகள் எதிர்த்து நின்றாலும் கலங்காது ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெருமக்கள், ஆஸ்திக மஹாஜனங்கள் ஆதரவையே முக்கியமாகக் கொண்டு, பாரளந்த பரந்தாமன் பணியை இடைவிடாது ஆற்ற வேண்டுமென்னும் குறிக்கோளுடன் கிரந்த கைங்கரியத்தைத் தொடர்ந்து செயலாற்ற உத்தேசித்துள்ளோம்.

வேத காலம் முதல இன்று வரையுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின் வரலாற்றைத் தெளிவான முறையில் விளக்கும் “ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” என்னும் இக்கிரந்தத்தில் வைஷ்ணவர்களின் தினசரி ஆசார அநுஷ்டானங்களும், திருவாராதன கிரமங்களும், பொதுவாகப் பின்பற்ற வேண்டிய நடைமுறை நியதிகளும், ஒழுக்க விதிகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெண்களின் ஒழுக்கமும், கடமையும், பல ரகசிய கிரந்தங்களின் சுருக்கங்களும் அடங்கியுள்ளன அடியேன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ஸ்ரீபெரும்பூதூர் யதிராஜ ஜீயா சுவாமிகளும், ஸ்ரீமாந்கள் உ. வே. K. A. மணவாள அய்யங்கார் அவர்களும், உ. வே. V S கருணாகரன அவர்களும், R. யதிராஜ ஸ்வாமி அவர்களும், அணிநதுரை, மதிப்புரைகள் அளித்தருளியமைக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையத்தின் 9-வது வெளியீடாக இதனை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம். ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெருமக்களும், ஆஸ்திக மஹாஜனங்களும் லக்ஷ்மீ நாதன் திருவருளுக்குப் பாததிரர்களாக விருமபுபவர்களும் இவ்வரிய கிரந்தத்தை ஆதரித்து, அடியேன் மேலும் பல கிரந்தங்களை வெளியிட ஊக்குவிப்பார்களென ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நாராயணன் திருவருளை ப்ரார்த்திக்கின்றோம். நமஸ்காரம்,

சென்னை

அடியேன்—தாஸாநுதாஸன்

5-7-84

ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண ராமாநுஜ தாஸன்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமரதுஜாய நம:

இரண்டாவது பதிப்பின் பதிப்புரை

"ஜன்ம கர்ம ச மே திவ்ய மேவம யோ வேததி தத்வத
த்யக்த்வா தேஹம புநர்ஜன்ம நைதி மா மேதி
ஸோஸ்ரீஜந! (4-9)

(அர்ஜுநா! எவனொருவன் எனது திவ்யமான அவதார ரஹஸ்யத்தையும், செயல்களையும் உள்ளவாறு தெரிந்து கொள்கிறானோ, அவன் உடலை விட்டுப் பீரிந்த பின் மீண்டும் பிறக்கமாட்டான், எனனையே அடைவான்) என்று பகவான் கீதையில் கூறியுள்ளபடி, இருள்தரு மிவ்வுலகில ஐம்புவன் களிஞலாய ப்றவி பெற்றதன பயன பகவானை வணங்கி, அவன் கல்யாண குணங்களைப் படிப்பதும் பாடுவதும் சிந்திப்பதுமேயாகும். இ த ற கு அருந் துணையாயிருக்கும் ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களையும் ஆசாயர்களின் அமுத மொழிகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளதே "ஸ்ரீவைஷ்ணவம்" எனனும் இந்நூலாகும்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்னும் பெயருக்கேற்ப இந்நூலாசிரியா கூடியவரை எல்லா விஷயங்களையும் அரிய முறையில் தொகுத்து எழுதியிருப்பது பற்றி பல அறிஞர்களும் மங்களாசாஸனம், மதிப்புரை, அணிந்துரை, பணிநதுரை என்னும் தலைப்புகளில் பாராட்டியிருப்பதே இந்நூலின் சிறப்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது தவிரவும் வாசகர்களின் ஆதரவு பெற்று விரைவில் மீண்டும் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடுவதன் மூலம் இந்நூலின் பெருமை நனகு விளங்குகிறது

நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தத்திற்கு உரையும், மற்றும் பல அரிய நூல்களையும் எழுதி ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்திற்கும் ஆனமீக உலகத்திற்கும் அரிய தொண்டாற்றுவாரென மிகவும் எதிர்பாராத்திருந்த அடியேனுக்கு இந்நூலாசிரியரின் எதிர்பாராத மறைவு மகத்தான இழப்பாகும்

ஏட்டில் எழுதவும் நாவினால் இயம்பவும் இயலாத எண்ணரிய இடங்களுக்கிடையே எண்ணரிய கருமத்தை இடையூறினறி நிறைவேற்ற எம்பெருமான திருவருளை பரார்த்திக்கின்றோம் பகவத பாகவத சீலர்களாகிய வாசக அனபர்சள ஆழ்வார்கள அமுத நூல்களை ஆதரிப்பதுடன் மேலும் பல நூல்களை வெளியிடும் அடியேன பணியில் பங்குகொள்ள வேண்டுகின்றோம், அடியேன—தாஸா நுதாஸன்

ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண ராமாநுஜ தாஸன்

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

மு ன் னு ரை

இறைவனது படைப்பான இவவுலகில காணப்படும் பலவகைப் பிறவிகளுள் மானிடப்பிறவி மிகச் சிறந்ததும் கிடைத்தற கரியதுமாகும் மனிதப்பிறவி கிடைத்தாலும் பாரதபூமியில பிறப்பது மிக அரிது பாரத பூமியில பிறக்கப் பெற்றாலும் வைஷ்ணவ ஜனமம் கிடைப்பது அரிதினு மரிது.

சாஸ்தரங்களைக் கற்று சாராசார விவேகம் பண்ணித் தீயன தவிரந்து நல்லன பற்றி ஸ்வாககாதி சகல புருஷாரத் தங்களையும் பெறுதற்குத் தகுதியுடைய ஜன்மம் மநுஷ்ய ஜனமமே மநுஷ்யாகளுக்காகவே சகல சாஸ்தரங்களும் தோன்றியுள்ளன சகல சாஸ்தரங்களும் பாரத பூமியில பிறந்த மககளுக்காகவே பாரத பூமியிலேயே தோன்றின. சாராசார விவேக பலன மோக்ஷ புருஷாரத்தமே அம் மோக்ஷ பலனைப் பெறுதற்குரிய ஜனமம் வைஷ்ணவஜனமமே. கருவிலே திருவுடையவர்கள்தான்—பிறக்குமபோது மது சூதன்னுடைய கடாக்ஷத்திற கிலக்கானவர்க்ள்தான் சதவ குணமும், சாஸ்தர ஜ்ஞானமும், மோக்ஷார்த்த சிந்தனையும் உடையவாகளாய முகுந்தனை யாசிரயித்து வைஷ்ணவர்களாவார்கள்.

ஒரு கோத்ரத்திலே ஒருவன் வைஷ்ணவஞானல் அக்கோத்ரத்திற்குரிய பித்ருதேவதைகள், “ஆஸ்போடயநதி பிதர ந. குலே வைஷ்ணவோ ஜாத” எங்கள் குலத்திலே வைஷ்ணவன் பிறந்தான் என்று மகிழ்நது, மகிழ்ச்சிகுப் போககுவிட்டுத் தோள கொட்டிக கூத்தாடுவார்கள் என்று வேதமே கூறுகின்றது

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த பெற்றகரிய வைஷ்ணவ ஜன்மம் பெற்றவர்கள் அறியவேண்டிய பரமார்த்தங்களும், அறிந்து அநுஷ்டிக்கவேண்டிய ஆசாராநுஷ்டானங் களும்

பல உள. அவற்றை யெல்லாம் ஒரே நூலில் காண விய
லாது. பரமார்த்தங்கள் அருளிச்செயல வியாக்யானங்கள்,
அஷ்டாதச ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள், வாரத்தாமாலை, குரு
பரம்பரா வைபவம் முதலிய பல ப்ரபந்தங்களிலும்,
ஆசாராநுஷ்டானங்கள் தர்ம பரதர்ம சாஸ்த்ரங்களிலும்
பரந்து கிடக்கின்றன மேலும் இவை மணிபரவாள நடை
யிலும் வடமொழியிலும் ஆனவை வல்லாமாட்டுக் கேட்
டுணரவேண்டும்

வடமொழி யறிவும், கேட்டறியும் வாய்ப்பும் இல்லாத
வர்களான இககாலத்து வைஷ்ணவ இளைஞர்கள் இழந்து
போகலாகாதென்ற கருணையால பெரியோர் சிலர் அறிய
வேண்டிய அாததங்களையும், ஆசாரங்களையும் ஒரு நூலாகத்
தொகுத்து அவ்வப்போது வெளியிட்டார்கள். அவை:
ப்ரபந்தநாநுஷ்டான பாஸ்கரம், ஸ்ரீவைஷ்ணவ தீபிகை,
ஸ்ரீவைஷ்ணவம், வைணவம் முதலியன. அவையெல்லாம்
இப்பொழுது கிடைப்பதரிது.

எனவே ஸ்ரீவைஷ்ணவ அபிவிருத்தியில் பேரார்வ
முடையவரும், அதற்காகப் பல நூல்களை எழுதுவித்தும்
எழுதியும் பதிப்பித்தவரும், இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை
நூல்கள் மூலமாகப் பரப்புவதையே தம் பிறவிப் பயனாகக்
கொண்டவருமான ஸ்ரீமாந ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண ராமாநுஜ
தாசா அடியேனை அணுகி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கது வேண்டிய
ஞான அநுஷ்டானங்களைத் தொகுத்து, "ஸ்ரீவைஷ்ணவம்"
என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் எழுதித் தருமாறு நிபந்தித்தார்;
அந்நியமனத்தினபடி இந்நூல் எழுதப்பட்டது

இந்நூலின் பெயருக்கேற்ப நூலின் முதலில் வைஷ்ண
வம், ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்னும் சொற்களுக்குப் பொருளும்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமும், இந்நவகை, மூவகை, பத்து வகை
வைஷ்ணவ லக்ஷணங்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன

தத்வதரயம், அாதத பஞ்சகம், ரஹஸ்யதரயம்,
ஸ்ரீவசநபூஷண சாரம் என்னும் தலைப்புகளில் ஸ்ரீ பிள்ளை

லோகாசாயா அருளிய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை யநுசரித்து அதிக விரிவிலலாமலும், அதிகச சுருக்கமில்லாமலும் முக்கிய மானவற்றைத் தொகுத்து எழுதியுள்ளேன்.

பஞ்சஸமஸ்காரம் எனனும் தலைப்பில் பஞ்சஸமஸ்காரங் கள் எவை யென்பதையும், அவற்றின் அவசியத்தையும் எழுதியுள்ளேன். தர்ம சாஸ்தரங்களில் விரிந்த கிடகமும் ஆசாரங்களைச் சுருக்கி முக்கியமானவற்றைத் தொகுத்து ஆசாரம் என்ற சொல்லின் பொருளோடு தந்துள்ளேன். ஆசரிக்கத் தகாதவையும், பெண்களின் ஒழுகுமும், திரு வாராதனகரமும் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆழ்வார்கள், ஆசாயாகள் அருளிய கிரந்தங்கள், திருநகூதரங்கள் விபரமும், நித்ய அநுஸந்தான கரமும், அநுசந்திக்க வேண்டியவைகளும், சில ஸ்தோதரங்களும் முடிவில் சாற்றுமறை கரமும், வாழித் திருநாமங்களும் தரப்பட்டுள்ளன.

ஒரு நூல் எழுதும் தகுதியற்றவனாயினும் பாகவத நியமனத்தை மேற்கொண்டு ஆசாயன, ஸ்ரீய: பதி திருவருளை முன்னிட்டு இதை எழுதினேன். கற்றும் கேடும் தெளிந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்கட்கும் (பாகவதர் கட்கும்), முக்கியமாக இளைய சமுதாயத்தினரான புதியராய் வருகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ பாகவதர்கட்கும் பயன்படுமாயின் அதுவே இந்நூல் எழுதியதற்குப் பெரும் பயனாகக் கருது வேன்.

சிறு மதியினனாகிய அடியேன் எழுதிய இந்நூலில் பிழைகள் பல கலந்திருக்கலாம் சான்றோர்கள் குற்றங் களைநது குணங் கொள்ளுமாறு பிரார்த்திக்கிறேன்

தோன்றாத துணையாயிருந்து இந்நூலை முற்றுவித்த ஸ்ரீய:பதியை மன மொழி மெய்களால இறைஞ்சுகின்றேன். எழுதுமாறு பணிதது ஊககுவித்த ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண தாசரவாக்கட்கும், அச்சிடுமபோது கையெழுத்து பரதியைப் பார்த்துப் புருப திருத்தியும் உதவிய ஸ்ரீமாந் R எதிராஜ சுவாமிகட்கும், இதனைப் படித்துப் பயன்பெறும் ஸ்ரீவைஷ் ணவாக்கட்கும் நன்றி கலந்த வணக்கம்.

4, படைவீட்டம்மன கோயில்

இங்ஙனம்

தெரு, குயப்பேட்டை,

அடியாராககடியன்

செனனை - 12

R. இராமஸ்வாமி ராமாநுஜ தாசன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீமத் பரம ஹம்ஸேத்யாதி
ஸ்ரீ வரத யதிராஜ ஜீயர்

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் யதிராஜ
ஜீயர் மடம்,

26, சநநிதி தெரு,

ஸ்ரீபெரும்பூதூர்-602105.

ஸ்ரீ எதிராஜவலலித்தாயார் ஸமேத ஸ்ரீ ஆதிகேசவாய நம:
ஆழ்வாரா, எம்பெருமானா, ஜீயா திருவடிகளே சரணம்

“ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” கிரந்த வெளியீட்டிற்கு

ஒரு மங்களாசாஸனம்

ஆழகடல் சூழந்த இப்பாருலகில் “பாரதவாஷே பரத:
கண்டே மேரோ. தக்ஷிணே பாரசுவே” என்று ஓதப்படும்
பாரததேசத்தின் பெருமையும் அங்ஙனேயே “கலௌ
கலுபவிஷயநதி நாராயண பராயண தரமிடேஷுச் பூயஸ
காவேரீச மஹாபாகா தாமரபாணீ நதீயதர கருதமாலா
படஸவிநீ” என்று ஓதப்படும் இதயாதி நதி தீரங்களிலதான்
நாராயணபராயணாகள் வந்த அவதரிப்பார்களே என்ற
ஸ்ரீமத பாகவத வாகமயங்களின் தத்துவம் உலகறிந்த
உண்மையாகும்

வேதத்தை பரமானமாகக் கொண்ட வைதிக மதங்
களுள் “ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” தலையானதாகும் எல்லா தேவ
தாந்தரங்களுக்கும் அதிபதியானவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே
என்பதும், “நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்” என்ற
சூடிக் கொடுத்த சுடாகொடியின் வேதமனைத்துக்கும்
விததான திருப்பாவையில் ஸூசிதம் ஆதலால் நாராயண
பரகவததை மேலும் வலிதாக நிர்ணயிக்க சருதி, ஸமருதி,
இதிகாஸ புராணங்களிலிருந்து உதாஹரிகக முறப்படுவது
வேண்டறபாலதன்று.

பாஷாந்தர விதையை யதிகரித்தாலதான் உதர நிமித்
தமாக உதயோகம் வஹிதது சமசார பரிபாலனம் செய்ய
முடியுமென்ற கட்டாயம் ஏற்பட்ட நாளிலிருந்து ஸ்ரீவைஷ்
ணவ ரூசியை விட்டு ஆனமீக பலததைப் புறக்கணித்துப்
பலா ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களா யிருந்தும் அற்பப் பலன் கோரி
கேவதாந்தரங்களபால ஈடுபட்டு வருவது அத்யந்த சோச
நீயமானதாகும். இத்தகைய சூழநிலையில் இரண்டு முன்று
தலை முறைகளாக ஸ்ரீவைஷ்ணவக் கடலின் உள்ளே பொதிந்

திருக்கும முத்தும் மணியுமான தத்துவங்களை யறியாத தவிப்பவா பலர் ஸம்பரதாய புராதன காலக்ஷேபங்களையும் உபந்யாஸங்களையும் அதிகரிக்கத் திறமையின்றி, அததகைய வாய்ப்புகளைத் திரஸ்கரித்து ஆன்மீக வளாச்சிக் குந்தகமான நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பெறுகின்றனா அநதோ! சம்பரதாயம் வலவர்களில் சிலர் தங்கள் வாசிக கைங்காயங்களை வியாபாரமாகுவதும் அரசியலில் அடகு வைப்பதும் பரிதாபத்துக்குரிய விஷயமாகும்

ஆனாலும் தாம ஸமஸ்தாபனார்த்தமாகவும், எம்பெருமானா தரிசன ஸமஸ்தாபனாததாகவும் ஸ்ரீமந நாராயண பரம பாகவத ரத்நங்களையும் ஒளி வீசச் செய்திருப்பது மகிழ்ச்சிகுரியது அன்னவர்களின் ஸவப்ரயோஜனம் இல்லாத “தாழாதே சாங்க முதைத்த சரமழை” போன்ற உததுங்க முயற்சிகளைப் பயன்படுத்தி உலகோர் கேவலம் அறியவேண்டுவது மட்டுமல்லாது, பரசாரத்திற்கும அநுஷ்டானத்திற்கும ஹேதுவாக ஏற்கவேண்டியது மிகமிக அதயாவசியமான கடமையாகும்

இததகைய பாகவத கோஷடியாகிற கதிரவன ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகமாகிய செங்கழுநீரை வாய நெகிழ வைத்து நாததிகமாகிற ஆமபலை வாய கூம்பவைத்து, “குலந்தரும செலவம் தநதிடு மடியார்.. .. நலந்தரும சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன நாராயண” எனனும் நாமம்” என்ற மந்தராநுகரஹத்துடன் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயை மேலும் பெருசக ஏற்றிருக்கும் பணியை ஜாதி மத பேதமில்லாதபடி உபய வேதாந்த காலக்ஷேப பரவீணாகள் உளபட எல்லா ஸ்ரீவைஷ்ணவ குழாங்களும் ஒருமைப்பாட்டுடன் ஏற்கவேண்டியது அவசியமானதொரு கடமையாகும்

அததகைய பாசவதர்களின் திரளிலே தேசுடன் வீறு கொண்ட எழுச்சி மிகுந்த பல நூல்களை வெளியிட்டது மட்டுமன்றி, அததகைய வெளியீடுகளுக்கு மணிமகுடமாக “ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” என்னும் நூலை நூலாசிரியராகவும், பதிப்பாசிரியராகவும் வெளியிட வந்திருப்பவர்களான பாகவத ரத்நங்கள் ரா இராமஸ்வாமி இராமாநுஜதாஸரும், ஸ்ரீக்ஷமீநாராயண ராமாநுஜ தாஸரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகினரால் என்றும் மறக்க முடியாதவர்களாக மதிப்பிடப்பட வேண்டியவர்களே குறிப்பாக இளைஞர் சமுதாயத்தினர்கள் ‘தலையல்லால கைமாறிலேன்’ என்று ஏற்க வேண்டியதாகும்.

இந்நூல் ப்ரசுமாகு முன என பாவைககு வந்தபோது முதலில மேலெழுந்தவாரியாகப் பாரததுப் பிறகு சாவ காசமாக வாசிகக நோந்தது. இதைத் தொகுத்தவரும் பதிப்பித்தவருமான மேற்படி பாகவதாகள உலகோர் சீர் மலகிட, பரமன அடிபாட, ஓங்கி உலகளந்த உத்தமன பேர் பாட, ஆழி மழைக கண்ணாகளாக, தூய பெருநீராகப் பெருக, வெள்ளை விளிசங்கின் பேரரவமாக, கலந்தது பேசி, தேவாதி தேவனைச் சேவிகக, தூமணி மாடத்தின சுற்றும் விளக்கொளியாக, ஆற்றலுடன், முற்றங்குள புகுந்து முகில் வண்ணன பேர் பாட, கன்றுகி கிரங்கியவாசளாக, நாததிகத் தைக் கிளளிசகளைச் சங்கிடுவாரைப்போல், இளங்கிலிகளாகி நாயகாசளாக, அறஞ் செயய, ஓடாத தோள வலியினராக, தத்துவங்ளைப் பகர, முப்பத்துமூவரும் மெய்சிலிராக, ஏற்ற கலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிப்பதுபோல உள்ளம்பொங்க, தாமரைப் பூப்போலே முகம் மலர, சீரிய சிங்கங்களாக, சேவகமே ஏத்திப் பறைகொள்ள, நெடுமலை யருத்திகக, ஆலினிலையான அருள பெற்று, கூடாரை வெல்ல, உன்றன் னோடு உறவேல நமக்கிங் கொழிகக ஒழியாதென்று உறவு கொண்டாட, சிற்றம் சிறுகாலே அவன பொற்றாமரையடி போற்ற, செங்கண் திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால் எங்கும் திருவருள் பெற, வங்கக கடலை யொத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ நூல் கடலைக் கடைந்து இந்த 'ஸ்ரீவைஷ்ணவம்' எனனும் நூலை வெனியிடடிருப்பது 'லோகாஸ் ஸமஸதா: ஸுகிநோ பவந்து' என்ற வைகரியில் போற்றத்தக்க அரிய பெரியதொரு முயற்சி எனபது ஸதயம் புந ஸதயம்

இத்தகைய பெரியோர்களாலேதான நம் இராமாநுஜ தரிசனம் தாமரை பூத்த தடாகமாகப் பரந்து மலர்ந்து விரிவடைய வேண்டும இப் பெரியார்களின் தொண்டுகள் இததகைய முயற்சிகளால் மேலும் மேலும் பெருகிட அவர் களுக்கு நீண்ட ஆயுளையும் திடகாததிரததையும் ஊககத் தையும் கொடுத்து ஜகதுபஹாரங்கள் மூலம் தொண்டு பூண் டமுதமுண்டு பலலாண்டு பல்லாண்டுகளாக இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்து செயல் வீரர்களாக ப்ரகாசிகக வேண்டி நம் இராமாநுஜனின் பொன்னடியாம செங்கமலட் போதுகளின் அடிவாரத்திலிருந்து ஆசாஸிதது மகிழ்கிறேன் நித்யஸ்ரீ:

அநேக மங்களாசாஸனங்கள்

ஸ்ரீ வரத யதிராஜ ஜீயர்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜாய நம

அ ணி ந் து ர

உலகில நனமை தீமைகளை அறியும் ஆருவது அறிவாகச் சிறப்பிக்கப்படுகிற விவேகம் அல்லது பகுததறிவையுடைய மனிதர்களாகப் பிறந்த நாம அவவறிவைக கொண்டு பயன் பெறவேண்டும். இலலையேல மற்ற பிறவிகளோடு சோந தவர்களாகக் கருதப்படுவோம்

“துரலபோ மாநுஷோ தேஹ தேஹினும க்ஷணபங் குர ததராபி துரலபம மநயே வைகுண்ட பரியதாசனம்” என்கிறபடியே கிடைத்ததற்கரிய மனிதப் பிறவியைக் கொண்டு முகதியாகிற பேரினபத்தைப் பெறவேண்டும்; இமமுயற்சி யுடையாரைக் காண்பதரிது.

மனிதன் விருமபுவது ஐசுவாயம், கைவல்யம் என்னும் ஆதமாநுபவம், பாவானுகிற ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு அடிமை செய்வதாகிற பகவல்லாபம் என்கிற இமமுனற னுள ஒன்றை

இவற்றினுள ஐசுவர்யம் நிலையாமையை உடையது; கைவலயம் தன்னுடமபைத் தின்று தானே ஜீவிப்பது போலேயாய், பகவதநுபவத்தை நோக்கச் சிற்றினபமாய், இதை யடைந்தபின பகவதநுபவத்தைப் பெற வழியற்றதா யிருக்கும். ஆக மனிதன் முயலவேண்டுவது பகவதநுபவ மாகிற வீட்டுப் பேற்றுககேயாம்

வீட்டுப் பேற்றை முழுமுதலான—உலகிற்குக் காரண வஸ்துவான ஸ்ரீமந் நாராயணனே நல்க வேண்டும். “நாறிணர்த்துழாயோன் நல்கினல்லதை ஏறுதல் எளிதோ வீடுபெறு துறக்கம்” என்பது பரிபாடல்

அவனைப் பற்றி நிற்கும் சமயம் பரம வைதிக சமயமான (வேதத்தின் வழி செல்லும் சமயம்) ஸ்ரீவைஷ்ணவம்,

அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின் தொன்மையையும், அது தான் வரலாற்றினும் பழமை யுடையதென்பதையும், வைஷ்ணவனின் லக்ஷணத்தையும், அவனின் குண வேறு பாட்டால் பிரிக்கப்படும் வகையினையும், அவனிருக்க வேண்டிய நிலையினையும், அறியவேண்டியவைகள் இவை என்பதையும், அவற்றின் உட்பொருள்களையும், அன்ன தோஷம ஞானவிரோதி யாகையாலே அதன் விளக்கத்தையும், இன்னோரன்ன இன்றியமையாத பல விஷயங்களையும் இந்த “ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” எனனும் நூலில் காணலாம்.

மேலும் இந்நூலில் வைஷ்ணவன ஆசரிக்கவேண்டியது இவவ்வவாறு என்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவததுக்கே இன்றியமையாத பொருள்களை யுணாததும் சிறந்த நூல்களின் பொருள்கள் இவை எனனும் நெஞ்சில் பொருநதுமாறு சுருங்கக் கூறி விளக்கப்பட்டுள்ளன

எனவே, ஸ்ரீவைஷ்ணவஞவான் தான அறிந்து வாழவேண்டிய முறையை அறிந்து கொள்வதற்கும், ஆற்றிவு படைத்த மனிதராய்ப் பிறந்தவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தை உள்ளவாறு அறிந்துகொள்வதற்கும் ஆக எல்லோராகும் இன்றியமையாததாக இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது அதனால் இது எல்லோராலும் படித்து உணர்ந்து பயன்பெறத் தக்கதாகும்

இந்நூலை ஆக்கின ஸ்ரீமாந் R இராமஸ்வாமி ராமாநுஜஸ்வாமி முறையாகக் கல்வி கேள்விகளைப் பெற்றவா; தமிழில் விதவான் பட்டம் பெற்று ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர்; வடமொழியிலும் தோச்சி யுடையவா, வைணவ நெறிகளை, ஒழுகுகங்களைப் பேணி ஒழுதபவர்; பழகுவார்க்கினியா, வைணவ நூல்களை முறையாகக் கேட்டுத் தெளிந்த ஞானசீலா இப்படிப்பட்டவா ஆக்கியதாலே ஆக்கியோன பெருமையும் இந்நூலுக்கு உண்டு

இவர் இன்னும் பல நூல்களை ஆக்கிப் பொதுவாக உலகமும், சிறப்பாக வைணவ உலகமும் அறிவுச் செறிவால் சிறந்து வாழ வழி வகுக்க அவாக்கு எல்லா நலனகளையும் நோயற்ற நீண்ட ஆயுளையும் எம்பெருமான் அருளவானாக.

இந்நூலை வெளியிட்டவா ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண ராமாநுஜ தாஸராவா இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தின கருத்துக்களை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென னும் பேரவாவினால் உததப்படடு, “ஆழ்வாராகள அமுத நிலையம்” என்ற ஸதாபனத்தை உருவாக்கி அதன மூலம தன சொந்த முயற்சியினால் ஆழ்வாராகள அமுதம் முதலான பல நூல்களை வெளியிட்ட பெரியாா கருணை விஞ்சியவர் ஆதலின நூல்களை அடக்க விலைக்கே வெளியிடுகின்றவா. வைணவ ஊற்றமுடையவா இப்படிப்பட்டவா வெளியிடு கின்ற நூலாகையாலே வெளியிடுவாா ஏற்றமும் கொண்டு விளங்குகிறது இந்த “ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” எனனும் நூல.

இந்தப் பெரியாா இப்படிப்பட்ட பல அரிய நூல்களை வெளியிடுவதற்கு எல்லாம் வல்லவனான எம்பெருமா னரு ளாலே எல்லா நலனகளையும் பெற்று நோயற்று நெடிது நாள் வாழ்வாராக இப்பெரியாரின முயற்சிககு வாழ்த்து வோம்.

இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த இந்நூலை எல்லோரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டிய பொருள மிக்குள்ளதாகையாலே எல்லோரும் வாங்கிப் பயன் பெறவேண்டும மேலும் பல நூல்களை வெளியிட வாய்ப்பளிக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்

19. பாஷ்யகாலு நாயுடு
தெரு, கொண்டித்தோப்பு,
செனனை-79

இங்ஙனம்

R எதிராஜ ராமாநுஜ தாஸன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

Pravachana Vachaspathi, Sollazhagar,
Thiruppavai Selvar, Thamizh Maamani
Dr. K. Manavalan, M.A., B.O.L., Ph.D.,
(Vidwan Siromani Dip in Hindu Religion),
Professor of Tamil, D G Vaishnava College,
Madras-106

மதிப்புரை

புண்ணிய பூமியான இப் பாரத தேசத்தில் பல சமயங்கள் தோன்றி வளர்ந்திருப்பினும் திருமால் சமயமான ஸ்ரீவைஷ்ணவம் மிக்க தொனமையும் நனமையும் வாய்ந்த சமயமாகும். புருஷோத்தமனான ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பிரதம குருவாகக் கொண்டு மக்களை உயவிக்கும் மாபெரும் சமயமாகும், இச்சமயத்தின் பெருமைகளை யெல்லாம் விளக்கும் வகையில் “ஸ்ரீவைஷ்ணவம்” என்னும் இந்நூல் ஸ்ரீமாந் வித்வான், ப்ரபநந வித்வான் இராமசுவாமி ராமாநுஜ தாசரால் இயற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவம் எனனும் இந்நூலின் பெயருக்கேற்ப முதலில் வைஷ்ணவம் ஸ்ரீவைஷ்ணவம் எனனும் பெயர்களின் பொருள்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன வைஷ்ணவ சமயம் எனபதற்கு விஷ்ணு சம்பந்தமுடைய சமயம் என்றும், வியாபகமான சமயம் என்றும், விஷ்ணுவை முதல் குருவாகக் கொண்ட சமயம் என்றும் பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

பகவந் நாமாக்களில் முக்கியமாய் அர்த்த பூர்த்தியுடன் நாராயண நாமததால் சமயத்துக்குப் பெயர் ஏற்படாமல், விஷ்ணுவின் பெயரால் பெயர் ஏற்பட்டதற்குரிய காரணம் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது மற்றும் ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம், வாரத்தாமாலை போன்ற உயரிய நூல்களிலிருந்து பிரமாணங்களைக் காட்டி ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம் விளக்கப்பட்டுள்ளது மேலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவன்

காலையிலிருந்து மாலை வரைப் பின்பற்றவேண்டிய ஆசார அநுபுடான நியமங்களைப் பற்றியும், திருமண்காப்பு, பஞ்ச ஸமஸ்காரம், திருவாராதனம், அரத்தபஞ்சகம், ததவ தரயம், ரஹஸ்யதரயம் போன்ற மஹாராதங்களுக்கும் ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசாராயர் அருளிய நூல்களைப் பின்பற்றி இந் நூலாசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளாரா

முடிவில் ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம் என்ற தலைப்பில் லோக குருவான ஸ்ரீ பிள்ளைலோகாசாராயருடைய வைபவ மும், "உன்னில திகழ வசநபூஷணத்தின் சீமை ஒன்றுக் கிலலை" என்று ஸ்ரீ மணவாள மாமுநிகளால் உபதேசரதந மாலையில் கொண்டாடப்பட்ட ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் ஸாரராத்நங்களும் யாவரும் படித்து உணரலாமபடி எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன

மற்றும் பல தயான ச்லோகங்களும், யதிராஜ விமசதி போன்ற ஸதோதரங்களும், பாசுரங்களும் இணைந்து மூன்று சரடாய் முப்புரிநூலாய் விளங்கும் மங்கள் ஸூதரம் போலே மங்களகரமாக முடிக்கப்பட்டுள்ளது இவ்விதம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அறிந்து பின்பற்றவேண்டியவை அனைத் தையும் பல நூல்களிலே தேடாமல் ஒரே நூலில் திரட்டிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இந்நூலை எழுதிய ஸ்ரீமாந இராம சுவாமி ராமாநுஜ தாஸரும், இதற்கு உயர்ந்த நூல்களைக் காகிதம், அச்சக்கூலி முதலியவைகள் உயர்ந்ததுள்ள இக் காலத்தில ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெளியிட்டு லாப நோக்க மில்லாமல் அடக்க விலைக்கே விற்புப பெருந தொண்டாற்றி வரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவக் கொண்டல ஸ்ரீமாந் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நாராயண ராமாநுஜ தாஸரும் எல்லா நலன்களையும் பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவம் தழைக்கப் பலலாண்டு பாடுபடப் பெரியபெருமாள திருவடிகளில் பிராரத்தித்துக் கொள் கிறேன்

ஸ்ரீபாஷ்ய பலனம்,

24, தாண்டவராய முதலி தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5

இப்படிக்கு

கே. ஏ. மணவாளன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ஸ்ரீதிதயே நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம

V S. Karunakaran,
B E, M I E ,
Deputy Director,
Small Industries Service
Institute (Govt of India)

65/1, G.S R. Road, Guindy,
Madras-600 032

அ ணி ந் து ர

“எததனையோ பிறவிகள் பிறநது, அவைகளில் செய்த
தினைதனை நனமைகளை எல்லாம திரட்டி வைத்த திருடிகள்
கேள்வனின் திருவருளால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தில பிறகும்
வாய்ப்பு நமக்கு கிட்டியிருக்கிறது” என்று உணரும்
பெரியோராககு மிக இதமானது “ஸ்ரீவைஷ்ணவம் எனனும்
இவ்வரிய நூல்

ஸ்வாமி நடாதூர அமமாள “பிரபன்ன பாரிஜாதம்”
எனனும் நூலை இயற்றி இறுதியில்,

“அசேசா பேக்ஷிதம யதர பரிதோ ஜாயதே ஸதாம்
பிரபன்ன பாரிஜாதாகய: பரபந்த பரத்தோ புவி ”

என்று தலைக்கட்டி அருளிஞா. “பாரிஜாதம் என்கிற கற்பக
மர வகையில் ஒன்று ஆன மரத்தின் அடிவாரத்திலே நின்று
கொண்டால் ஒருவன் விரும்பிய பொருளெல்லாம் கிடைக்கு
மாம் அமமாளின் அருளிச்செயலான பிரபன்ன பாரிஜாதத்
தினை ஸேவித்துக்கொள்ளும் நல்லோராகும் தேவையான
நனமை அனைத்தும் அங்ஙனமே கிட்டும” என்று இந்நகச்
சுலோகத்தின் பொருள்.

இந்த ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவம்’ எனனும் நூலும் ஒருபுடை
அததனமைததே என்றால் மிகையாகாது.

ஸ்வாமி தேசிகன்,

“உபயுகதேஷு வைசதயம தரிவாகக நிரபேக்ஷதா
கரணத்ர்யஸாருபயம இதி ஸௌகய ரஸாயனம்”

என்று ஒரு மணியான காரிகையை இட்டருளியுள்ளார்
ஸ்ரீமத ரஹஸ்யதரய ஸாரத்தில தேவையான விவரங்களைத்
தெளிவாக அறிதல், அறம், பொருள், இன்பம் இவைகளை
நாடாது முத்தி நெறியிலேயே விழைதல், மனது, வாகு,
உடல் மூன்றாலும் ஒருமையுடன் வாழ்தல் என்ற இம்

மூன்றாம் இருநதால் ஆத்மாவுக்கு அமுதம் போல அமையும் எனபது இதன பொருள் இந்த அரிய நூல் இடமுன்றையும்தெளிவாகத் தருவதால் ஸ்வாமி குறிப்பிட்ட “ஸௌக்ய ரஸாயனம்” இதுதான் எனப பாராட்டினால் அது மிகை ஆகாது.

பொதுவாக இந்த ஒரு நூலை போதும் நன்மைக்கு என்று கூறலாமபடி இந்நூல் அமைநதுவிட்டது இப்படி இறைவனுடைய இன்னருளைப் பெற்ற ஸ்ரீ இராமஸ்வாமி ராமாநுஜ தாசா அவாகடகு நமதொண்டக்குலம கடமைப் படடிருக்கிறது இவா பலலாண்டு வாழத் திருமகள்நாதன திருவருளை இறைஞ்சுகின்றேன்.

இது ஆழ்வார்கள அமுத நிலையத்தின் ஒன்பதாவது வெளியீடு என்று ஸ்ரீலக்ஷ்மீநாராயண ராமாநுஜ தாஸர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள் இலாபத்தையே கருதாது, “வண்டமிழ் நூறக நோற்றேன - அடியாசகு இன்பமாரியே” என்று நமமாழ்வார் அருளிச்செய்தது போலே நம தரிசனம் தழைக்க இப்பெரியார அடக்க விலைக்கே இப்புத்தகங்களை வெளியிட்டுச் செய்துவரும் தொண்டிற் கு இந்நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நாம் எல்லாம் எவ்வாறு நன்றி செலுத்த முடியும்? “தலை அல்லால் கைமமாறு இலனே” என்ற நாச்சியார் திருமொழியே நமக்கு இவா தரப்பிலும் புகல் எனில அது உண்மை, வெறும் பாராட்டுரை ஆகாது

ஆழ்வார்கள் அமுத நிலையம் இவ்வாறு இன்னும் பல இனிய தொண்டுகளைச் செய்யக் காரேய கருணை இராமாநுஜனும், அவன் நெஞ்சிலே பொலிந்த இன்னருள் செய்யும் பூமன்னு மாது பொருந்திய புண்ணியனும் அருள் செய்வார்கள் எனபதில ஐயமே இல்லை

ஆக நூலை எழுதிய பெரியோரையும், வெளியிட்ட பெரியோரையும், இதனை வாங்கிப் படித்துப் பயன்பெறப் போகும் பெரியோரையும் வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

9, கணேஷ நகா,

சேலையூர்,

சென்னை-73

22-6-84,

இங்ஙனம் . அடியார்க்கடியான

கருணாகரன், B E , M I E ,

ஸ்ரீமதுபவே மஹாவித்வான-வில்லூர்

நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய சிமஹாசனம்,

ஸ்ரீமதாசகவி ஸார்வபௌம ஸ்வாமி திருவடி

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமர்நுஜாய நம

பொருளடக்கம்

1.	அடியேன் விண்ணப்பம் (பதிப்புரை)	3
2.	இரண்டாவது பதிப்பின் பதிப்புரை, முன்னுரை	9, 10
3.	மங்களாசாஸனம், பரிநதுரை, அணிந்துரை	13
4.	பொருளடக்கம்	23
5.	ஸ்ரீவைஷ்ணவம்	25
6.	ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணம்	27
7.	இருவகை வைஷ்ணவம், மூவகை வைஷ்ணவம்	30
8.	தசவித வைஷ்ணவம்	31
9.	வரலாறு கண்ட வைஷ்ணவம்	33
10.	நாராயண நான்முகனுகஞ்ச செயத வேதோப தேசம்	33
11.	உபதேச பாரம்பரியம்	34
12.	பாஞ்சராதர ஸ்ரீவைஷ்ணவம், வேதகாலம்	35
13.	புத்தாவதாரம்	36
14.	தாம சாஸ்த்ரங்களும் வைஷ்ணவமும்	38
15.	நர நாராயணாவதாரம், வியாசாவதாரம்	39
16.	ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் விசிஷ்டாத்வைதமும்	40
17.	கீதா வைஷ்ணவம்	42
18.	சங்கரரின் அத்வைதம்	42
19.	தவைத வைஷ்ணவம்	44
20.	ஸ்ரீ ராமாநுஜரும் விசிஷ்டாத்வைதமும்	45
21.	பரம வைதிக மதம், சதசம்பரதாயம்	47
22.	ததவதரயம்-சித	50
23.	அசித, ஈசுவரன சிருஷ்டி	52, 55
24.	காரணதவ விளக்கம்	56
25.	ஈசுவரனுடைய ஐவகை நிலைகள்	57
26.	அாதத பஞ்சகம்	60
27.	பரஸவரூபம் (ஈசுவர ஸவரூபம்)	64
28.	புருஷாததம், ஆதமாநுபவம் (கைவல்யம்)	67
29.	பகவதநுபவம், உபாய ஸவரூபம்	68

30.	பஞ்ச சபஸ்காரம்	...	.	73
31	ரஹஸ்யதரயம்	...	...	78
32.	திருமந்த்ரம்	...		78
33.	த்வயாராததம்	...	...	85
34.	வினக்க உரை	...	...	87
35.	சரம ச்லோகாராததம்	.	..	93
36	நித்யாநுஷ்டான முறை	...	...	103
37.	திருவாராதன க்ரமம்		...	115
38.	ஆசாரய திருவாராதனம்	...	...	122
39.	பெருமாள் திருவாராதனம்	.	.	124
40.	ஆகார நியதி	...	...	138
41.	ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெண்களின் ஒழுககம்		..	142
42.	செய்யத் தகாதவை	...	...	145
43.	ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் சிறப்புக் கல்வி	..	...	151
44.	இருபததுநான்கு பரபந்தங்கள்	...	...	153
45.	வியாக்ரான நூல்கள்	..	...	154
46	ரஹஸ்ய கிரந்தங்கள்	.	..	155
47.	அாசசிராதிகதி	..	..	156
48.	ஸ்ரீவசநபூஷண சாரம்	...	..	163
49.	தேவராஜாஷ்டகம், தாடபஞ்சகம்	..	183, 184	
50.	யதிராஜவிமசதி, பராங்குசாஷ்டகம்	...	185, 188	
51.	ஹாயஷ்டகம், கருஷ்ணாஷ்டகம்	...	..	189
52.	பரதவாதி பஞ்சக ஸ்துதி	...	..	190
53.	கஜேந்தர பரிதராணம்	...		191
54.	அாசசிராதி மாகக சிந்தனம், அாசசிராதிகதி சிந்தனம்		...	192
55.	திருமணகாப பணிந்தபின் கேசவாதி பன்னி ரண்டு மூர்த்திகளுக்கு அஞ்சலி ஸ்லோகங்கள்			193
56	திருமணகாப்பினபோது ஆசாரய தனியனுக்குப் பிறகு அபூஸந்திகக வேண்டியவை			194
57	திருநக்ஷத்ர பரிபாலனம்			196
58	சாற்றும்மை	..	.	198
59.	வாழித் திருநாமங்கள்			199
60.	கோதா ஸ்துதி	...		204

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்

— — —
வைஷ்ணவம்

உலகிலுள்ள நிலைவும் சமயங்கள் பல அவற்றுள் உயர்வற்ற உயர்ந்தது விளங்குவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயம். சமயம், மதம், தரிசனம், கொள்கை என்பன ஒரு பொருள் குறித்த சொற்கள். வைஷ்ணவம் என்பதற்கு விஷ்ணு சம்பந்தமுடையது என்பது பொருள் விஷ்ணு என்பது பரம்பொருளின் வியாபகத் தன்மையை விளக்குகின்ற மூன்று திருநாமங்களில் ஒன்று. அத் திருநாமங்கள் நாராயணன், வாசுதேவன், விஷ்ணு என்பன விஷ்ணு என்ற திருநாமத்திற்கு ‘நிலமவிசுமபு ஒழிவற கரந்தசில இடம்தொறும் இடம்திகழ பொருள்தொறும் கரந்தது எங்கும் பரந்ததுளன்’ என்கிறபடியே எங்கும் வியாபித்துள்ளவன் என்று பொருள். ஆக வைஷ்ணவம் என்பதற்கு சாவ வியாபகனான விஷ்ணுவின் சம்பந்தமுடையது என்று பொருளாகிறது.

விஷ்ணு சம்பந்தமில்லாத பொருள் எதுவுமே இல்லை ஆதலால் உலகிலுள்ள அனைத்துமே வைஷ்ணவம் எனலும் பெயருக்கு உரியவையே ஆயினும், எல்லாவற்றிற்கும் வைஷ்ணவம் என்று பெயர் வழங்கப்படுவதில்லை எல்லாருமே வைஷ்ணவா என்று சொல்லப்படுவதுமில்லை ஏன்? கங்கை புனிதமான நதி தன்னில் மூழ்கினவர்களின் பாபங்களைப் போகச்செய்தது, நறகத்தி யளிக்கிறது ஆயினும், தன்னிடத்திலுள்ள வசிக்கும் மீன்கள் முதலிய பிராணிகளுக்கப் பயனளிப்பதில்லை தன் புனிதத் தன்மையை யறிந்து மூழ்கும் மக்களுக்குப் பயன் தருகின்றது அதுபோல விஷ்ணு சம்பந்தம்

எதிலும் எவரிடத்திலும் இருந்தாலும் வைஷ்ணவம், வைஷ்ணவர் என்று வழங்கப்படுவதிலலை அச்சமபநதத்தை உணர்ந்து அவ விஷ்ணுவைப் புரம்பொருளாகக் கொண்டு வழிபடும் சமயத்திற்கும், சமயத்தினருக்குமே வைஷ்ணவம் என்றும், வைஷ்ணவர் என்றும் பேர் வழங்கப்படுகின்றது

வைஷ்ணவ சமயம் எனபது வைஷ்ணவமாகிய சமயம் என்று விரிந்து எல்லாத் தேச காலங்களிலும் வியாபிததுள்ள சமயம் என்றும் பொருள் தரும் சிருஷ்டி காலம் முதலே வைஷ்ணவம் வாழ்ந்து வருகின்றது இனியும் வாழும். ஆதிகாலத்தில் உலகம் முழுதும் வைஷ்ணவ மயமாக இருந்தது என்பதை சாஸ்தரங்கள் மூலமாக அறியலாம். கலியின் கொடுமையால் இப்போது சுருங்கியிருந்தாலும் கலியும் நீங்கிக் கிருதயுகம் தொடங்கியவாறே பழையபடி உலக முழுதும் வைஷ்ணவ மயமாக விளங்கும் என்பதையும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

வைஷ்ணவ குரு பரம்பரையிலே முதல் குரு திருமகள் கேளவனான விஷ்ணு விஷ்ணுவை முதலிலே கொண்ட மத மாகையாலே வைஷ்ணவ மதம் என்று போ பெற்றதென்றும் கூறலாம் பரம்பொருளான விஷ்ணுவைப் பிரதான திரு நாமமான நாராயண நாமத்தைக் கொண்டு போ பெருமல விஷ்ணு நாமத்தைக் கொண்டு இச்சமயம் போ பெறக் காரணம் ஏன்? எனில், திருமாவின் பரதவத்திற்குப் பல காரணங்கள் இருப்பினும் தலையாய காரணம் வியாபகதவமே. அந்த வியாபகத்வத்தை விஷ்ணு நாமத்தைக் காட்டிலும் நாராயண நாமம் திறமபட முழுமையாக விளக்கினாலும், நாமத்தைக் கேட்ட மாததிரத்திலே வியாபகதவம் விளங்குவதிலலை பதம் பிரித்ததுதொகைச் சொற்பொருளை உணர்ந்த பிறகு தான் வியாபகத தன்மை விளங்கும். அங்ஙனனறிகே விஷ்ணு நாமம் கேளவிமாததிரத்தாலேயே வியாபகதவத்தை விளக்கும் அதற்கடி வியாபகததைப் பொருளாக உடைய 'விஷ்ணு' எனனும் தாதுவிலே பிறந்த நாமமாகை (தாது சொற்களுக்கு மூலமான வோசசொல);

ஸ்ரீ என்பது வைஷ்ணவ சப்தத்துக்கு அடைமொழி. செவ்வத்துக்கும், செவ்வத்துக்கு அதிதேவதையான லக்ஷ்மிக்கும் ஸ்ரீ என்று பெயர். ஸ்ரீக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் புதராகளாகையாலும், ஸ்ரீயைப் புருஷகாரமாக (சேர்த்து வைப்பவளாக)க் கொண்டு ஸ்ரீபதியான விஷ்ணுவையே உபாயமாகப் பற்றியவர்களாகையாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவையே வைத்த மாநிதியாகக் கொள்கையாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கு ஒழிவில காலமெல்லாம உடனாய மனனிச செய்கின்ற வழுவிலா அடிமையாகிற கைங்காய ஸ்ரீயைப் புருஷராததமாக (பயனாக) உடையவர்களாகையாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எனப்படுகின்றார்கள் இவர்கள் நெறி ஸ்ரீவைஷ்ணவம் எனப்படுகிறது

வைஷ்ணவ லக்ஷணம்

வைஷ்ணவன் என்றால் பிறா துன்பங்கண்டால் பொறுக்க மாட்டாத இரக்க குணமுடையவன் என்றும் பொருள் கூறப்படுகின்றது உயிருக்கு இருப்பிடமான உடம்பு உயிரினதேல உடம்பாயிராது, கெட்டழிநதுவிடும் இறைவனாகிய விஷ்ணுவுக்கு உடம்பாகிய உயிரும உளதே விஷ்ணு இல்லையேல அழிநது படும் இவ்வுயிர்கள் நிதயமாக இநககவேண்டுமென்பது அவவிறைவனுடைய நிதயமான சங்கல்பம் ஆகையினால்தான் அவ விஷ்ணு தன்னை யிலலை செய்கின்ற உயிர்களின் உளமும் வசிக்கின்றன காரணம் இவ்வுயிர்கள் அழிநது விடாமல வாழ்நது, போக தீமாக்கங்களைப் பெறவேண்டும என்கிற பரம கருணையே

தந்தையின் பண்பு பிள்ளைகளுக்கு அமையவேண்டும் “பிதா தேவோ ஜநாத்தந” என்கிறபடியே அனைத்துயிர்க்கும் தந்தை விஷ்ணு வைஷ்ணவன் என்றால் விஷ்ணுபுத்ரன் என்று பொருள் தந்தையாகிய விஷ்ணுவின் கருணைக்குணம் புத்ரனாகிய வைஷ்ணவனுக்கு இல்லையென்றால் அவன் எங்ஙனம் வைஷ்ணவன் ஆகமுடியும்? “நாடடைத் துறநது காட்டுக்குச் சென்ற மகன் பிரிவை யாற்றமாட்டாமல உயிர்

தூறந்தான் என் தந்தை தசரதன்; அந்த ராஜ்யத்தை நான் அபஹரித்தால நான் எங்ஙனம் தசரதன பிள்ளையாவேன்?" என்று பரதன். எனவே தந்தையாகிய விஷ்ணுவின் குணமாகிய பிறா துன்பம் காணமாட்டாத இரகசமுடைமை வைஷ்ணவம் எனபது பெறப்படும

ஆதலினாலதான் நஞ்சீயர் எனனும் ஆசார்ய சிரேஷ்டர், "ஒருவன் பிறருடைய துன்பம் கண்டு ஐயோ என்று இரங்கினானாகில, தனக்கு வைஷ்ணவத்வம் உண்டென்று தனக்குத் தானே அறுதியிடலாயிருக்கும் இத்தனையும் படுவானுகு என்று இருந்தானாகில, தனக்கு ஞான பகதியாதிகள் குறைவற இருந்தாலும் வைஷ்ணவத்வம் இல்லையென்று அறிந்துகொள்ளலாம்" என்று அருளிச்செய்வார்

"பகவத் பாகவத விஷயங்களிலே ஒரு பெருமையைக் கண்டால் நெஞ்சில் பொருமை உண்டாகாதிருந்தால் தனக்கு வைஷ்ணவத்வம் உண்டென்றறியலாம். பொருமை ஏற்பட்டால் வைஷ்ணவத்வம் (பகவத் சம்பந்தம்) இல்லை என்று அறியலாம்" என்று நஞ்சீயர் நம்பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தாரா மேலும், "அசசாவ தாரததுக்கு உயிருண்டென்று நெஞ்சில் பட்டால், தன் மனைவி மக்களிடத்தில் உண்டாகும் அன்பின் அளவாகிலும் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவன் பகவத அன்பு உண்டாகில, ஸ்ரீவைஷ்ணவா கடுத்து வார்த்தை சொன்னால் தான் கோபிச்சாமல உகப்பு ஏற்பட்டால், பரதார பர தரவ்யங்ஸில (பிறா மனைவி, பிறா பொருளில்) நசையில்தா திருந்தால் தனக்கு வைஷ்ணவத்வம் உண்டென்றறியலாம்" என்றருளியுள்ளார்

"வைஷ்ணவ லக்ஷணம் கொக்கு போலே யிருக்கும், கோழி போலே யிருக்கும், உப்பு போலே யிருக்கும்" எனபது அநந்தாழ்வான எனனும் மஹநீயரின் வார்த்தை அதாவது சொசகு வெணமையாயிருக்கும்-

ஓடு மீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் கிராத்திருநது பெரிய
மீனையே பற்றும் அதுபோல ஸ்ரீவைஷ்ணவன் உள்ளம்
தூயனாய் அசார அலபசாரங்களான பலனகளை விரும்
பாமல் பரம புருஷாராதத (இதைக்காட்டிலும் சிறந்தது
வேறொன்று இல்லை என்று சொல்லப்படுவதாகிற
புருஷாராததம் பரம புருஷாராததம்) லக்ஷண மோக்ஷத
தையே விருமபுவான

கோழி குபபையைச் சீயததுத தன் ஜீவனததுக்கு
வேண்டிய தானையமணிகளையே உண்ணும் அதுபோல்
ஸ்ரீவைஷ்ணவன் துருவவேண்டிய சாஸ்தரங்களாகிற
குபபைகளைத் துருவித் துருவி ஆராய்நது தன் உஜ்ஜீவ
னததுக்கு வேண்டிய சாதனததையே பற்றி உஜ்ஜீவ
னததைப் பெறுவான

உப்பு உணவுப் பொருள்களில் கரைநது உண்பவர்
களுக்குச் சுவை கொடுக்கும். அதுபோல் ஸ்ரீவைஷ்ண
வன் தனக்கு எவ்வளவு பாணடித்ய மிருநதாலும்
ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திரளில் காட்டிக் கொள்ளாமல் அடக்க
மாய இருந்து மகிழ்வளிப்பான் தன்னை யழிய மாறியும்
பிறாகு உதவுவான் என்றபடி.

வைஷ்ணவதவம் எனபதற்கு வைஷ்ணவ ஜ்ஞானம்
என்றும் பொருளுண்டு அதாவது வேறுபாடறியும்
அறிவு என்றபடி. அதாவது தேஹத்துக்கும் ஆத்மா
வுக்குமுள்ள வேறுபாடறிகை, ஆத்மாவுக்கும் பரமாத்
மாவுக்குமுள்ள வேறுபாடறிகை, சமசாரிகளுக்கும்
வைஷ்ணவனுக்குமுள்ள வேறுபாடு அறிகை, இதர
கேவலதகட்கும் பர தேவதைக்குமுள்ள வேறுபாட
றிகை; இதர குருக்களுக்கும் பரஹ்ம ஜ்ஞானத்தை உப
தேசித்த சத்தருவுக்குமுள்ள வேறுபாடறிகை; பிற
மந்தரங்களுக்கும் மந்திர ராஜத்துக்கு (அஷ்டாக்ஷரத்
துக்கு)முள்ள வேறுபாடறிகை; சாத்யங்களான இதர
உபாயங்கட்கும் ஸித்தோபாயத்துக்குமுள்ள வேறுபா

டறிகை; பரத்வத்துக்கும் அர்ச்சாவதாரத்துக்குமுள்ள வேறுபாடறிகை, இதர புருஷார்த்தங்களுக்கும் பரம புருஷார்த்தத்துக்கு முள்ள வேறுபாடறிகை வைஷ்ணவதவம் எனறபடி

இருவகை வைஷ்ணவம்

வைஷ்ணவம் இருவகைப்படும். ஆ(ப்ய)ந்தரம், பாஹ்யம் (உள வைஷ்ணவம், வெளி வைஷ்ணவம்) எனப்படும். வெளி வைஷ்ணவமாவது ரூப நாம பாஷா வைஷ்ணவம்

ரூபம் - தோள்களில் சங்க சக்கர சின்னங்களை தரித்தவன் நெறநீயிலும் அங்கங்களிலும் திருமணகாப்பணிதல், கழுத்தில் துளசிமணி, தாமரைமணி மாலைகள் அணிதல்

நாமம் - பகவந் நாமங்களைப் பெயராகக் கொள்ளுதல்

பாஷை - அடியேன், தேவரீர், அடியேன் குடிசை, தேவரீர் திருமேனி, திருவடி, கறியமுது, சாற்றமுது, திருக்கன்னலமுது எனபன போன்ற வைஷ்ணவ பரிபாஷை பேசுதல்

உள் வைஷ்ணவம் - ஞானம், பக்தி, வைராக்கியம் முதலிய ஆதம குணங்கள் நிறைந்திருக்கை

மூவகை வைஷ்ணவம்

தகுதி அடிப்படையில் வைஷ்ணவர்களை மூவகையாகவும் பதது வகையாகவும் பிரிப்பா.

மூவகையாவது - சதகார யோகியர், சஹவாச யோகியர், சதாநுபவ யோகியர் எனபன

சதகார யோகியர் - உபசரித்தல் (கௌரவித்தல்) மாத்திரத்திற்கு உரியவர்கள் அவர்கள் ரூப நாம பாஷைகளையே ப்ரதானமாகக் கொண்டு உள்ளவர்கள் திருமந்தரம் முதலியவற்றை உச்சரிப்பார்களே யொழிய பொருள் அறிய மாட்டார்கள்

ஹவாச யோக்யர்.—கூடி வாழ்வதற்குரியவாகளை ஆகி
றாகள ஞானம் அநுஷ்டான மிவை நனருக உடையவர்
கள் ஆசாரய அங்கீகாரத்திற்கும் பகவத் அங்கீகாரத்
திற்கும் உரிய பெருமை வாய்ந்தவாகளை இவாசள சஹ
வாசம் (கூடி வாழ்ந்து பழகுதல்) நனமை தரும

சதாநுப யோகயா—கண்ட மாததிரத்திலே இவாக
ளுடைய ஞான பகதி வைராகயங்களை அறிநதுகொள்ளலாம்
படி யிருப்பா (பகவத பாகவத அநுபவத்திலே மிகச்
அவா வுடையவராகவும், அதற்குத் தடை நோந்தபோது
மிகக் ஆரத்தி (துக்கம்) உடையவராசவும் இருப்பா, பகவத
குணநுபவத்தினாலே உடம்பு மயிராகக் கூச்செறியப் பெற்றிருப்
பா கண்களில் குளிரந்த ஆநந்தக்கண்ணீர் பெருகப் பெற்றி
ருப்பா இவாகள உடம்பெடுத்தவா அனைவாசகும் எப்
பொழுதும் கண்டு அநுபவிககத் தககவாகள

தசவித வைஷ்ணவம்

வைஷ்ணவா பதது விதமாகப் பாசுபடுத்தப்படுகின
றனர்

(1) அதவேஷி, (2) அநுகூலன், (3) நாமதாரி, (4) சக்
ராங்கி, (5) மந்தரபாடி, (6) வைஷ்ணவன், (7) ஸ்ரீவைஷ்
ணவன், (8) பரபநநன், (9) ஏகாநதி, (10) பரம ஏகாநதி
என்று இவ்வாறு வைஷ்ணவாகள பதது விதமாயத் தரம்
பிரிககப்படுகிறார்கள்.

அதவேஷி—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் துவேஷம்
இல்லாதிருப்பவன் (பகவான்—நாராயணன், பாகவதர்—
அவனடியார).

அநுகூலன்—முன் சொன்ன அதவேஷத்தோடு அநு
கூல புத்தியு முடையவன் அதாவது விஷ்ணு ஆலயங்கட்குச்
செல்லுதல், உறசவங்களில் கலந்து கொள்ளுதல், பகவத
பாகவத விஷயங்களில் உபகரித்தல், வைஷ்ணவர்களோடு
கலந்து பழகுதல் முதலிய நனமைகளை யுடையவன்.

திருநாமதாரி — முன் சொன்னவற்றோடு ஹரியினுடைய பரம பாவனமாய் ஓராயிரமாய் உலகேழ் அளிகளும் பேராயிரங்களில் ஒன்றைத் தனக்குப் பெயராகத் தரித்திருப்பவன்.

சகராங்கி முன் சொன்னவற்றோடு வேத சாஸ்த்ரங்களில் விதித்துள்ளபடி விஷ்ணுவினுடைய திவ்யாயுதங்களான சங்க சகர சின்னங்களை ஆசாரியன் மூலமாகத் தோள்களிலே தரித்துக் கொண்டுள்ளவன் இது திருமண்காப்புக்கும் உபலக்ஷணம்

மந்தரபாடி — முற்கூறியவற்றோடு சகல பண்புகளையும் கொடுக்கவல்ல பகவந் மந்தரமான திருவஷ்டாக்ஷர மந்தரத்தை உபதேசம் பெற்று ஜபித்துக் காரியம் கொள்ளும்வன்.

வைஷ்ணவன் — முன் கூறியவற்றோடு ஜம்புலன் இனபங்களுக்கும் தேவதாந்தரங்களையும் விட்டு முக்தி யடைவதற்குக் கர்ம ஜ்ஞானங்களை அங்கமாக உடைய பக்தியை உபாயமாக அநுஷ்டிப்பவன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவன் — முன்சொன்ன தகுதிகளோடு பற்றற்ற மனத்தில் ஸ்ரீய பதியை இருத்தி எப்பொழுதும் எண்ணெயொழுக்கு (தைல தாரா அவஸ்தை)போல இடைவிடாமல் பக்தி செய்வதோடு ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னிவழுவினா அடிமை செய்கையாகிற சம்பததையுடையவன்; (ஸ்ரீ—சம்பதது).

ப்ரபந்நன் — முற்கூறிய தகுதிகளோடு பகவத பராப்திக்கு சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட எல்லா உபாயங்களும் சுலபமாக அநுஷ்டிக்க முடியாதவை, பல பிறப்புகளில் பாவங்கள் கழிந்த பிறகு முக்தி யளிப்பவை; ஆதமாவின் பரதந்தர ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவை என்று அறிந்து அவற்றை விட்டு பகவானையே ப்ரபததி பண்ணி (சரணம் புகுந்து) அபரபததியையே உபாயமாகக் கொண்டவன்

ஏகாந்தி — முன்கூறிய தகுதிகளை யெல்லாம் உடையவனாய்த் தான் பண்ணும் ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று என்று நிச்சயித்து அவ்வெம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றியவன்.

பரமைகாந்தி (பரம+ஏகாந்தி=பரமைகாந்தி):—மேற் கூறிய எல்லா நன்மைகளையும் உடையவனாய் ஸ்வதந்த்ரனான ஈசுவரனை உபாயமாகப் பற்றுவதையும், மற்ற சாதனாதரங்களோடு சமமாக எண்ணாத தன்னைத் திருத்தித் திருமகள் கேளவனுக்கு ஆக்கியருளிய ஆசாயனைய உபாய உபேயமாக (பலனாக)ப் பற்றி ஆசாயனிடட வழக்காக இருப்பவன்.

— — —

வரலாறு கண்ட வைஷ்ணவம்

(ஸ்ரீவைஷ்ணவம் அநாதி)

உலகில நிலவும் சமயங்கள் பலவற்றுள்ளும் மிகமிகத் தொன்மை வாய்ந்தது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயம் பிற சமயங்கள் தோன்றிய காலத்தை வரையறுத்துக் கூறிவிட முடியும் அங்ஙனம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தைக் காலவரையறைக் குட்படுத்திக் கூறவியலாது உலகம் என்று முதல் உண்டோ அன்று முதலே ஸ்ரீவைஷ்ணவமும் உளதாகி வருகின்றது,

நாராயணன் நானமுகனுக்குச் செய்த வேதோபதேசம்

மஹா பராய காலத்தில் ப்ரபஞ்ச மெல்லாம் பேரும் உருவமுமின்றி அழிந்தது தமஸு எனனும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தை யடைந்து பரமபுருஷனான நாராயணனிடத்தில் லயித்தது ஒரு பரஹ்ம கலப காலம் கழிந்த பின் ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்த வாறே காரணபூதனான நாராயணன் தன் ஸங்கலப ரூப ஜ்ஞானத்தாலே அண்டகாரணங்களையும் அண்டங்களையும் தானே சிருஷ்டித்து, ஏகார்ணவத்திலே (எங்கும் ஒரே ஜல மயமாக இருக்கும் நிலையில்) சயனித்துத் தன் திருநாபிக் கமலத்திலே ஸ்வர்ண மயமான தாமரையைத் தோற்று வித்து, அதில் சமஷ்டி புருஷனான (சிருஷ்டிகு உரியவாக ளான அதிகாரிகளாகிய தேவர்கள் முதலியவர்களைத் தன் உள்ளே கொண்டுள்ள) நானமுகனைப் படைத்தான அந

நானமுகன் ஒன்றும் தோன்றாமல் புலம்ப பகவான் அவன் முன்னே அன்னத்தின் உருவில் தோன்றினான்

பிரமன், “கஸ்தவம்” (யா நீ?) என்றான் பரமன், “கஸ்தவம்” (நீ க — உன் பெயர் க) என்று பிள்ளைக்குப் பெயரிட்டான், மீண்டும் பிரமன் செய்வதறியாது புலம்பித் தவித்தபோது பரமன் ஹயகரீவஸூதத்தியாகி (குதிரை முக உருவில்) காட்சியளித்தான் நான்முகன், “நீ யா?” என்ற வினவினான் ஹரி என்றான் பரிமுகப்பெருமான (ஹரி = குதிரை)

மறுபடியும் குழந்தைக்கு வேதோபதேசம் பண்ணும்படி பெரிய பிராட்டி புருஷகாரம் பண்ண ஹம்ஸ ரூபியாக ஆவீர்ப்பவித்தது நானமுகக் குழந்தைக்கு ‘ஓம்’ என்று ஸகல வேத ஸங்கரஹ (சுருக்க)மான ப்ரணவத்தை உபதேசித்தான் அதனால்தான் இன்றும் அனைத்துச் சமயத்தைச் சோந்த அநதணாகள வேதத் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் “ஹரி ஓம்” என்று தொடங்கி முடிக்கின்றார்கள்

அக்குழந்தையும் ‘ஓம், ஓம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே யிருந்தது அது கண்டுகந்த பரமபிதா அஷ்டாக்ஷரத் திருமந்திரத்தை யுபதேசித்து ஸகல வேதங்களையும் உபதேசித்தான். இப்படி பரதமாசாராயனான ஸ்ரீமந் நாராயணன் தன் ப்ரதம புத்ரனும் சிஷ்யனுமான நான்முகனுக்கு உபதேசித்தது ஸ்ரீவைஷ்ணவ னாககினான் இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவம் தொடங்கியது

உபதேச பாரம்பாயம்

அதன் பிறகு பிரமன் தன் முதல பிள்ளையாகிய சிவனுக்கும் உபதேசித்தான் ஸநகாதியர் நாலவாகும் நாரதர்க்கும் உபதேசித்தான் சிவனும் பார்வதிக்கும் ஆலமர நிழலிலிருந்து அறம் நாலவாகும் (அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், தக்ஷா, மார்க்கண்டேயருக்கு) உபதேசித்தான் அவர்கள் மறற ரிஷிகளுக்கு உபதேசித்தார்கள்.

பாஞ்சராத்ர ஸ்ரீ வைஷ்ணவம்

பிறகு தனனை நித்தியமாக ஆராதிகக விருப்பித தவம் புரிந்த பிரமனுக கிரங்கி ஸ்ரீரங்க விமானத்தோடு அசசா மூர்த்தியாய ஆவாபவிதது (தோனற்) ததனனை ஆராதிககும் முறையையும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ நெறியினையும் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர மெனனும் பரம சாஸ்தரத்தின மூலமாக உபதேசித்தருளி னான பிரமன அப்பாஞ்சராத்ர வைஷ்ணவத்தை சனகாதி களுக்கு உபதேசித்தான அவாகள மறற் ரிஷிகளுக்கு உப தேசித்தார்கள, பறகு, தத்தாத்ரேயா, சாண்டிலயா முதலிய பரம ரிஷிகள பாஞ்சராத்ர வைஷ்ணவத்திறகு பரவாத தகாக ளானாகள ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரம வேதங்கள போலப் பரம பரமானம் எனபதை ஸ்ரீ வேதவயாச பகவான பரஹ்ம ஸூத்ரத்தில அருளிச்செய்துள்ளார

(பிறகு, விகனசர் எனனும் முனிவர் தோனற் வைஷ்ண வாலய நிரமானம், பரதிஷ்டை, ஆராதனம் ஆசாராநுஷ டானங்களை விளக்கும் வைகானசம் எனனும் ஆகமத்தை இயற்றி வைஷ்ணவத்தைக் காததார)

வேதகாலம்

இப்படி வைதிக நெறி தழைத்தோங்கித் திகழ்ந்த காலமே வேதகால மெனப்படுவதாகும் தற்காலச் சரித்திராசிரியர் எனப்படுவோர் சிலா வேதகாலமென்று குறிப்பிடும் காலம் தவறானதாகும். அவாகள் ஆரியர்கள் வேதங்களை உண்டாககினாகள் என்றும், அக்காலமே வேத காலமென்றும் மிகமிகப் பிற்பட்ட காலத்தைக் குறிப்பிடு கின்றாகள இக்கருததுக்குச் சான்றுகள் ஏதுமில்லை நம் நாட்டைக் கைப்பற்றிககொண்ட மேல்நாட்டார் ஆரியர், திராவிடா என்று வேறுபடுத்தி நம்மைப் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியினால் எழுதி வைத்ததே இவர்கட்குச் சான்று போலும்! உபநிஷததுககளின் ஒன்றிரண்டு ரிஷிகள பேரால் வழங்கப்படுகின்றன அதனால் அவை அவர்களால் இயற்றம்

பட்டவை என்று நினைக்கின்றார்கள் போலும். உண்மை அதுவல்ல.

மந்தரதாசிகளுக்கு ரீஷிகள் என்று பெயர் பரமரிஷிகள் தங்கள் தபோ பலத்தினால் பிறர் அறியாத நித்யமான சில வேதாந்த பாகங்களையும், மந்த்ரங்களையும் சாக்ஷாத் கரித்து வெளியிட்டார்கள் அவ்வளவே வேதங்களும் உப நிஷத்துக்களும் ஒருவரால் செய்யப்படாதவை, என்று முள்ளவை அதுபோலவே திராவிட வேதங்களாகிற அருளிச்செயல்களும் நித்யமானவை எம்பெருமானருளால் சாக்ஷாத் கரித்து வெளியிட்ட மாதரமே ஆழ்வார்களுக்குள்ள கர்தருத்வம்.

எனவே வேதகால மென்பது சிருஷ்டிக்குப் பிறகு நாராயணனால் நான்முகனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டு மற்ற சாஸ்த்ரங்கள் தோன்றாதபோது வேதங்கள் மட்டும் பிர மாணங்களாக இருந்த காலம் இது சரித்திராசிரியர்கள் கணிப்பிட்டு அடங்காத காலம். அவர்கள் அறிவுக்கு எட்டாம் காலம்

“யோ பரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம்

யோ வை வேதாம்ஸ்ச பரஹிநோதி தஸமை”

என்று நாராயணன் நான்முகனுக்கு வேதோபதேசம் பண்ணியதை வேதோப நிஷத்துக்களே கூறுகின்றன. அக் காலத்தில எல்லாரும் வேதங்களைக் கொண்டே எல்லாவற்றையும் அறிந்தார்கள் நாராயணனே பரம்பொருள் என்றறிந்து எல்லாரும் வைஷ்ணவர்களாய்த் திகழ்ந்தார்கள் அசுரர், அரக்கர்களும் விஷ்ணு பக்தர்களாய் விளங்கினார்கள் ஆனால், அவர்கள் பொருமை யுடையவர்களாய்த் தேவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தார்கள்.

புத்தாவதாரம்

வைதிகர்களாய் வைஷ்ணவர்களாய்த் தேவர்கட்குத் தீங்கிழைத்த அசுர ராக்ஷசர்களை மயக்கி வேத நம்பிக்கையைக் குலைப்பதற்காக நாராயணன் புத்த முநியாய்த்

தோன்றித் தன் உபதேசத்தாலும் அநுஷ்டானத்தாலும்
அவாக்ஞடைய வேத நம்பிக்கையை அழித்தான இவ்விஷ
யத்தையே நமமாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில்,

“கள்ளவேடத்தைக கொண்டு புறம்புக்கவாரும்

கலந்தசுரரை

உள்ளம் பேதம் செய்திட்டு உயிருணட உபாயங்களும்”
என்று அநுசந்தித்தருளினார்.

சரித்திராசிரியாகள கூறும் மூவாயிரம் ஆண்டுகடகுமுன
தோன்றிய சித்தாராத புத்தரலொ இந்த புத்தா இவர்
பகவதவதாரமாகிய ஆதிபுத்தா. இவா அசுர மோஹனாதத
மாகப் பரப்பிய கொள்கைகளைத்தான சித்தாராத புத்தா
திருடித தான் கண்டதாக வெளியிட்டார்

மற்றும் சிவபெருமானைக் கொண்டும் சிவபரதவம்
கூறும் சைவாகமங்கள் முதலிய மோஹன சாஸ்திரங்களை
வெளியிட்டான நாராயணன் அப்பொழுது வைதிக மத
மாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவம் குன்றியது என்கும் பாஷணடா
கள நிறைந்தார்கள (பாஷணடாக்கள் - நாராயண பரத
வததை இசையாதவர்கள், புருஷோத்தமனை மற்ற தேவா
களோடு சமமாக நினைப்பவர்கள், சமண, பௌத்த சாரவா
காதியா) அப்பொழுது பகவான தத்தாத்ரேயராக அவத
ரித்து முதல் திரிதண்டசன்யாசியாகி வேதங்களையும் வைதிக
நெறியையும் நிலைநாட்டினார் வேதங்களே மநுஷ்ய உருக
கொண்டு அவாக்கு சிஷ்யர்களாயின. தாமும் தம் சிஷ்யா
களுமாக பாஞ்சராதர ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை என்கும் பரவச
செய்தார் நெல செயயப் புல தேயவது போல சகல மதங்
களும் அழிந்தொழிந்தன. ஸ்ரீவைஷ்ணவம் என்கும்
தழைத்தது

ஆகி காலையகாததாவான ஸ்ரீவால்மீகி பகவான ஸ்ரீராமா
யணத்தை இயற்றி நாராயண பரதவததையும் ஸ்ரீவைஷ்
ணவததையும் நிலைநாட்டினார்

பிறகு, பராசர பகவான் தோன்றி சித், அசித், ஈசுவரன் எனனும் ததவத்ரயங்கள், அவற்றின் ஸவருப சுபாலங்கள், இதர புருஷாத்தங்கள், பரம புருஷாததமாகிற மோக்ஷ புருஷாததம், இவற்றின் உபாயங்கள், இதர தேவாகளின் காமவசியதை-அபரதவம், நாராயணனின் பரத்வம், பிராட்டியின் பெருமை, ஸருஷ்டி, ஸதிதி, ஸமஹார காதருதவம் நாராயணனாகே உரித்தாதல, நான்கு வகை கதிகள முதலிய சகல பரமார்த்தங்களையும் தெளிய விளக்கி ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தை இயற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தை நிலைநாட்டினான். அக்காலங்களில் வாழ்ந்த ரிஷிகளெல்லாம் வைஷ்ணவர்களே. ஆனால், ரிஷிகள் அனைவரும் ஆழ்வார்களைப் போலே ஆசார்யர்களைப் போலே மறந்தும் புறந்தொழாதிருந்தார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை சிவன், பிரமன், முதலிய தேவர்களை வணங்கியமை யுண்டு அவர்களைப் பரதேவதையாகக் கொண்டு வணங்கினார்கள்ல்லா அவர்கள் பெரிய தேவர்களாகையாலே அவர்களைக் காண நோந்தபோது வணங்கினார்கள் சிறசில சமயங்களில் ஞானோபதேசத்திற்காகவும் வணங்கினார்கள் சிவன் மஹா பாகவதனாகையாலும் வணங்கினார்கள்

தாம சாஸ்தரங்களும் வைஷ்ணவமும்

ஸமருதிசுள எனனும் தாம சாஸ்தரங்களை இயற்றிய ரிஷிகள் பலரும் திராட்ச புண்டரததை விதிககாமல ஊராதவ புண்டரததையே விதிககினறனா துயிலெழுமபோது ஹரி நாமோச்சாரணத்தையே விதிக்கின்றனர், ஆசமனத்திற்கு அச்யுகாநந்த கோவிந்த நாமங்களையே விதிககினறனா, சரீரகத்தி பாதரசுத்திகளுக்கும் புண்டரீகாக்ஷநாமததையே விதிககின்றனர் விசிஷ்ட பரம தர்ம சாஸ்தரங்களை இயற்றிய சாண்டிலயர், பராசரர் முதலிய பரம ரிஷிகளும் ஸ்ரீவைஷ்ண வாதாரததையும், பகவதாராதனததையுமே சிறப்பாக விரித்துரைக்கின்றனா இதனால் ரிஷிகள் எல்லாரும் வைஷ்ணவர்கள் என்பதும், சைவம், சாக்தம்,

அதவைதம் முதலிய மதங்கள் பிறகாலத்தில் தோன்றியவை
என்பதும் பெறப்படும்

வேதப்ரதிபாத்யன் (வேதங்களால் விளக்கப்படும் பொரு
ளானவன்) நாராயணனே ஆகையாலும், அந்த வேத
வேத்யனே (வேதங்களால் அறியப்படுபவன்) முதன்முதலில்
ஹரி ஓம்' என்று பிரமனுக்கு உபதேசிக்கையாலும், அன்று
தொடங்கி இன்றுவரை அந்தணர்களினவரும் எம்மதத்தின
ராயினும் ஹரி ஓம் எனநீற தொடங்கி முடிவிலும் 'ஹரி ஓம்'
எனநீற முடிக்கின்றார்கள். பிறகாலத்தில் ரஜோதண தமோ
குணங்களின் மேலீட்டால் கலங்கி பரதவததில் அபிப்
ராய பேதம் ஏற்பட்டு மத பேதம் ஏற்பட்டபோதிலும், இவ்
வைதிக பாரம்பரியம் மாறாதே நிற்கின்றது சைவாதிகளும்
(சிவாதிகளும் சொல்லும்) அதவைதிகளும் அசயுத அநந்த
கோவிந்த நாமங்களாலேயே ஆசமனம் செய்யவேண்டியுள்
ளது இதனாலேயே வைஷ்ணவத்தின் வியாபகதவமும்
தொன்மையும் விளங்கும்

நர நாராயணவதாரம்

மறுபடியும் வைதிக தாமங்கள் தலைசாய்ந்தபோது பக
வான நாராயணன் நாராயண ரிஷியாகத் தாமதேவதைக்
குப புத்ரனாக அவதரித்தது தன அமசமான நரனாகுச சகல
வேதசாரமான திருமந்திரத்தையும், அதன் பரமாததங்
களையும் சகல வேத சாராததங்களையும் உபதேசித்தும்,
பரமரிஷிகள் பலருக்கும் சகல பரமார்ததங்களையும் ஐயுற
வறுதது உபதேசித்தும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ நெறி சுருங்காமல்
காததருளினான்

வியாசாவதாரம்

மீண்டும் காலப்போக்கில் வைதிக வைஷ்ணவத்திற்குத்
தளாச்சி ஏற்பட்டபோது துவாபர யுகத்தின் இறுதியில்
வேத வியாச முனிவராக அவதரித்த விஷ்ணு ஒன்றாகக் குழம்
பிக கிடந்த வேதங்களை வகைப்படுத்தி நானகாகப் பிரித்து

சிஷ்யாகளுக்கு உபதேசிதது எளிமைப்படுத்தினார். மீண்டும் பொருள வகையில் காமபாக மென்றும் பரஹ்மபாக மென்றும் இருவகையாகப் பிரித்தாரா கர்மபாக மென்பது பரஹ்மத்தினுடைய ஆராதன ரூபமான யாகாதிகளைப் பற்றியது இது பூர்வபாக மென்றும் கூறப்படும் பரஹ்மபாக மென்பது ஆரதிக்கப்படுகின்ற பரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப் பற்றியது இவையே உபநிஷததுக்கள் இஃது வேதாந்த மென்றும் கூறப்படும்.

பரஹ்ம ஸூத்ரமும் விசிஷ்டாத்வைதமும்

இவ்வாறு பாகுபாடு செயது எளிமைப்படுத்தினாலும் வேதங்களிலும் உபநிஷததுக்களிலும் அர்த்த நிரணயம் பண்ணுவது மிக துர்லபமாய இருந்தது ஏனெனில்; “அநந்தாவை வேதா.” என்கிறபடியே வேதங்களெல்லையற்றவை சகல வேத சாகைகளையும் சகல வேதாந்தங்களையும் கற்று ஆராய்ந்து அாதத நிரணயம் பண்ணவேண்டும் அதற்கு மனித ஆயுள போதாது அதிலும் இக்கால மந்தமதிகளுக்கு மிக அரிது எனவே பகவானுடைய ஞானாவேசாவதார மாகிய வியாசமுனிவா தம் சிஷ்யரான ஜைமினி முனிவரைக் கொண்டு பகவதாராதன ரூபமான கர்ம பாகமான வேதங்களின் அாததங்களைச் சுருக்கி ஸூத்ரங்களாகச் செயவித்தாரா

ஆரதிக்கப்படும் பகவானைப் பற்றி விளக்கும் ப்ரஹ்ம பாகமான வேதாந்தங்களின் அாததங்களை ஸங்கரஹிததுத தாமே சூத்ரங்களாகச் செய்தாரா இவை ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்கள் எனப்படும் இருவா நூலகரூப மீமாம்சைகள் எனப்படும் ஜைமினி செய்தது பூவமீமாம்சை. வியாசா செய்தது உத்தர மீமாம்சை, சாரீரக சாஸ்தரமென்றும் வழங்கப்படும். சேதன சேதனங்கள் அனைத்தும் பரமபுருஷனுக்கு சரீரம் பரமபுருஷன் சரீரி எனபது இந்நூலுள் ஊடுருவி நிறகும் பொருள். அதனால்தான் சாரீரக மீமாம்சை எனனும் பெயர்பெற்றது.

‘விசிஷ்டாத்வைதம்’ என்பதும் இதுவே, சகல சேதன சேதனங்களையும் விசேஷணங்களாகக் கொண்டு தான் விசேஷ்யமாக விளங்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே; தன்னைத்தவிர மற்றொன்றில்லாதது எனபது இதன் பொருள்

விசிஷ்டாத்வைதமே வியாஸருடைய கொள்கை, ப்ரஹ்மமெனபது புருஷோத்தமன் எனபபடும் ஸ்ரீநிவாசனே- அவனே சகல வேதங்களின் பொருளாக விளங்குபவன்; சகல புவனங்களையும் விளையாட்டாகப் படைத்துக் காதது அழிடபவன் அவனே ஆசிரித ரக்ஷணத்திலேயே தீக்ஷித்திருக்கும் அவனே தன்னடியாகளை அாசசிராகி மாககத்திலே கொண்டு போய் மோக்ஷமளிப்பவன் அவனிடத்தில பண்ணும பகதியே அவனை யடையும் உபாயம் எனபதே சாரீரக மீமாம்சையின் பரம தாதபாயம்.

வியாச சிஷ்யர்களான சுகர், பைலர், வைசம்பாயனர் முதலியவர்கள் இவ்விசிஷ்டாத்வைத வைஷ்ணவத்தை நாடும் நகரமும் நனகறியப் பரப்பினார்கள் பிறகு அவர்களின் சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்த போதாயன மஹரிஷி இம் மீமாம்சைக்கு விருத்தி எனனும் பெருக்கப் பேருரையொன்றினை எழுதினா அவாதம் சிஷ்ய பரசிஷ்யர்களான டங்கா, குஹதேவா, தரமிடர் முதலிய ரிஷிகள் அவவுரையைப் பொன்னே போல போற்றி வளாததனா இப்படி விசிஷ்டாத்வைத ஸ்ரீவைஷ்ணவம் தழைத்து வந்தது

அன்றியும் வியாசா ஸ்ரீமத பாகவதம் முதலிய சாதவிக புராணங்களையும், ஐந்தாம் வேத மென்று போற்றப்படும மஹாபாரதத்தையும் இயற்றித் தம் சிஷ்யரான சூதா, வைசம்பாயனா மூலமாக உலகில பரவச்செய்து விஷ்ணு பரதவத்தையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தையும் நிலைநாட்டினார் ரஜோகுண தமோகுண முடையவர்களுக்காக ராஜஸ தாமஸ புராணங்களையும் எழுதினாலும் அவற்றிலும் விஷ்ணு பரதவத்தைப் பேசத் தவிரவில்லை

கீதா வைஷ்ணவம்

இக்காலத்திலேயே ஆதிப் பரம்பொருளான நாராயணனும் தன் பூண அம்சத்துடன் யதுகுலத்திலே வசுதேவ புத்ரனாய் கிருஷ்ணனாக அவதரித்தான் பாரதப் போரில் பாண்டவ சகாயனாய் பார்த்தசாரதியாய் அறிவினால குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவ ரறிய நெறி யெல்லாம் எடுத்ததுரைத்தான்.

வியாசர் வேதங்களாகிற பாற்கடலில தம மதியாகிற மத்தை நாட்டிக் கடைநது மஹா பாருமாகிற சந்தரணைத் தோற்றுவித்து உலகத்துக்கு இருளகற்றி இனபமளித்தாரா கிருஷ்ணன் ஆகிற இடையன் வேதங்களாகிற பசுக்களிடத்தில உள்ள உபநிஷத் சாரமாகிற பாலைப் பாராததனாகிற கனறையிட்டிக் கறந்து உலகக் களித்தான பாரதம் பஞ்சம வேதமென்றால் கீதை அதன் உபநிஷத பாகமாகும். த்ரிமதஸதர்களும் (சங்கரா, மதவா, இராமாநுஜா) இதற்கு பாஷ்ய மிடடிருக்கிறார்கள்

கீதா வைஷ்ணவரான சங்கராசாராயரும் தமது கீதா பாஷ்யத்தில் பரம்பொருள நாராயணனே என்று அறுதியிடுகின்றார் இந் நாட்டில கீதை மொழிபெயர்ப் பில்லாத மொழியே இல்லை. இதற்குப் பல மொழிகளிலும் தோன்றிய சிறுறுரைகளாகும் விரிவுரைக்கும் ஆராய்ச்சி யுரைக்கும் கணக்கேயில்லை, காந்தியடிகளும் கீதா வைஷ்ணவரே இன்று உலகமொழிகள் பலவற்றிலும் கீதையின் பெயாப்புகளும் உரைகளும் ஏற்பட்டுள்ளன இப்படி கண்கண்ணாலும் வியாசராலும் கீதா வைஷ்ணவம் உலகம் முழுதும் பரவி உலகளாவிய பெருமை பெற்றுள்ளது

சங்கரரின் அத்வைதம்

இப்படியிருந்தும் பிற்காலத்தில ஏறக்குறைய 3000 ஆண்டுகட்கு முன் சங்கரர் முதலியோரா தோன்றி, “ஸாவம் கலவிதம் பரஹம்” “நேஹ நா நாஸதி கிஞ்சந” “தத்வ யஸி” “அஹம் பரஹமாஸமி” இதயாதி வேத வாக்யங்க ளையே மஹா வாக்யங்களாகக் கொண்டு அவ்வாக்கியங்களின்

உண்மைப் பொருளை யறியாமலோ அல்லது வேண்டுமென்றே மறைத்தோ “பழுதையில் பாம்புத் தோற்றம் போல, உலகம் பொய்த் தோற்றம்; கனவில் காணப்படும் பொருள்கள் உண்மையில் இல்லாதவையே; மனத்தின் கற்பனையே அதுபோல இவ்வுலகம் முதலியனவும் இல்லாதவையே; ஜீவாதமாககனும் இல்லை; ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உள்ளது, அந்தப் ப்ரஹ்மத்தை மாயை மறைக்கின்றது; அதனால் தன்னை உலகமாகவும் உயிர்களாகவும் பிரமிக்கின்றது; இது மாயையால் ஏற்பட்ட அஜ்ஞானம். இந்த அஜ்ஞானம் அகன்று நானே ப்ரஹ்மம் என்று தன்னை ப்ரஹ்மமாக உணர்வதே உண்மை ஞானம்; இந்த ஞானம் ஏற்பட்டால் ஜீவர்கள் ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்கியமாகி விடுகின்றார்கள், இதுவே மோக்ஷம்”

“ப்ரஹ்மத்துக்கு உருவமில்லை, குணங்களில்லை; “நிர்விசேஷ சிநமாதரம் ப்ரஹ்ம” (எந்த விசேஷணங்களும் இல்லாத ஞான மாதரமே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம்) என்று இப்படிப்பட்ட சில கொள்கைகளை வகுத்துக்கொண்டு அவற்றுகேற்ப மற்ற வேதவாக்கியங்கள் பலவற்றை முக்கியமற்றவை என்று தள்ளியும், பலவற்றுக்கு விபரீதார்த்தங்களைக் கூறினா வேதார்த்த நிரணயம் பண்ணவந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கும் தங்கள் விபரீதக கொள்கைகளுக்கேற்ப பாஷ்யம் (விரிவுரை) எழுதினா,

‘ததவம் ஒன்றே உள்ளது, இரண்டாவது இல்லை’ என்கிறும் கொள்கை யுடையதாகையால் இம்மதம் அத்வைதம் என்று பெயர்பெற்றது ப்ரஹ்மத்தை மாயை மறைக்கின்றது என்று மாயைக்கு முக்யதவம் கொடுக்கும் மதமாகையால் இதனை நமமவர்கள் மாயாவாத மதம் என்பர்.

நாஸ்திகமும் வேதத்தை இசையாத புறச் சமயங்களும் மலிந்திருந்த அகாலத்தில் வேதத்தை ப்ரமாணமாக ஏற்றுகொண்ட வைதிக மதமாக இருந்தபடியாலும் வேதார்த்த நிரணயம் பண்ணிய வியாசருடைய ப்ரஹ்ம

ஸூத்ரங்களுக்கு விளக்கஉரை (பாஷ்யம்) எழுதியபடியாலும மிகப் பலா இது உண்மை என்று கருதி இதில நுழைந்தார்கள்

இப்படி 'பரஹமத்துசு' விக்ரஹமில்லை, குணமில்லையென்று சாதித்தாலும், பரஹமத்துசு பாரமாததிகதசை, வயவகாரிகதசை யென்று இருதசைகளைக் கற்பித்துக்கொண்டு பாரமாததிகதசையில் விகரஹ குணங்களில்லை, வயவகாரிகதசையில் விகரஹ குணங்கள் உண்டு' என்று இசைகின்றா சங்கரா, வ்யவகாரிக தசையில் நாராயணனுக்கே பரத்வம் கூறுகின்றார் சிவனுக்கு பரத்வம் கூறுவதை அவைதிக மென்று கண்டிக்கின்றா. இது ஆழ்ந்த சிந்திக்கத்தக்கது. இதனால் மாயாவாதம் ராஜஸ தாமஸ பரகருதிகளை மயக்குவதற்காக ஏற்பட்டது என்பதும், கருதி சித்தமான பரஹமத்திற்கு விக்ரஹ குணங்களும், நாராயண பரத்வமும் யாராலும் இல்லை செய்யப் போகாது என்பதும், இவற்றை இசைந்தே தீர்வேண்டுமெனாலே இரண்டு தசைகள் கற்பிக்கப்பட்டன என்பதும் புலப்படும்

தவைத வைஷ்ணவம்

அதன் பிறகு காநாடக தேசத்தில் 1000 ஆண்டுகள் கழிந்தது மத்வாசார்யா தோன்றி பரஹம சூத்ரங்களுக்குப் பாஷ்யம்எழுதி அதவைதக் கருத்துக்களைப் பலபடியாகக்கண்டித்தது, "ததவங்கள் இரண்டு (ஜீவாதமா, பரமாதமாககள்)- பரமாதமாவாகிற நாராயணனே பரபரஹமவாசயன பரஹ்மத்துக்கு விகரஹகுண வீபூதிகளுண்டு அந்த பரஹம ஸ்வரூபியாகிய நாராயணனே ஸருஷ்டி, ஸதிதி, ஸமஹார காததா ஜீவாதமாககள் பரமாதமாவாகிற நாராயணனுக்கு அடிமைகள். ஜீவாதமாக்கள் பரகருதி சம்பந்தம் கழிந்தது பரமாதமாலை அடைவதே 'மோக்ஷம்' என்று த்வைத வைஷ்ணவத்தை ஏற்படுத்தி நாராயண பரத்வத்தை நீலநாட்டினா ததவங்கள் இரண்டு என்கையாலே இதற்கு த்வைதம் என்று பேராயிற்று.

இம்மதத்திலும் பல குறைபாடுக ளிருந்தன. சங்கரமதம் போல் நாடு முழுதும் பரவவில்லை அத்வைதமும் தன் வலிமை குன்றாமல் வளாநது கொண்டிருந்தது சமண பௌத்த சார்வாகாதிகளும் தலையெடுக்கத் தொடங்கின கடலளவாய திசையெட்டிலும் கலியிருளே மிடைந்தது

ஸ்ரீராமாநுஜரும் விசிஷ்டாத்வைதமும்

இந்நிலைக கிரங்கிய ஸ்ரீய.பதி நிலவுகைத் திருத்தத் திருவுள்ளம் பற்றித் தனது ஆதாரசக்தியாயும், ஜ்ஞாநபலங் களுக்கு உறைவீடமாயும், சாஸ்தர பரவாததனத்திறகுக் கடவரான சங்காஷ்ணமூர்த்தியாயும், தனதுபடுககையாயும் விளங்கும் திருவனந்தாழ்வாணைக் கடாக்ஷிதது, அவனியிலே அவதரித்தது இருநூறுண்டிருந்த அனைவரையும் திருத்த மாறு நியமித்தான அவவரவரசப பெருஞ் சோதியும் (ஆதி சேஷனும) 11ஆம் நூற்றாண்டின தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ ஸ்ரீ பரம பூதூரில ஸ்ரீ ராமாநுஜராய அவதரித்தார சகல வேத வேதாந்த சாஸ்தரங்களையும் ஐயம் திரிபற அறிந்தவராகையாலே வியாசருடைய திருவுள்ளத்திறகிசைய பரஹ்ம ஸுத்திரங்களின் உண்மைப் பொருளை யுணர்ந்து பூவாசாராயரான போதாயனரின் விருத்தியுரையைத் துணைகொண்டு தமிழ் வேதமாகிய நமமாழ்வாரின் திருவாய்மொழியைப் பககபலமாகக் கொண்டு பரஹ்ம ஸுத்தரங்களுக்கு பாஷ்யம் அருளிச்செய்தார

இராமாநுஜா நாடு முழுதும் திக்விஜயம் செய்து இந் நாட்டில தூறு மண்டிக்கிடந்த சமண பௌத்த சாவாகாதி புறச்சமயங்களைக் கண்டித்து அழித்தொழித்தார சிவனுக்குப் பரதவம் கூறும் ஆகம் பராதாந்யமான பாசுபத மதத்தை யறுத்து நாராயண பரத்வத்தை நிலைநாட்டினார்.

“விசேஷணங்கள் ஏதுமற்ற ஞானமாத்ரந்தான் ப்ரஹ்மம்; அதுவும் மாயையால் மறைக்கப்படுகின்றது; ஜீவ பர பேதமில்லை; உலகம் பொய்த் தோற்றமே ” என்னும் சங்கர பாஸ்கர யாதவ மதங்களையும், ப்ரக்ருதிகளுக்

காரணத்வம் கூறும் கபில மதத்தையும், மற்றும் பாட்ட பரபாகர மதங்களையும் கண்டித்தார்.

“பரஹமததுககு விகரஹமுண்டு; குணங்களுண்டு; விபூதி யென்னும் ஐசவாயமுண்டு மாயை பரஹமததை மறைகம ஆற்றலுடையதன்று, மாயை ப்ரஹமததுககு வசப்பட்டது. மாயா சக்தியால்தான ப்ரஹமம் உலகங்களைப் படைத்தளித்த தழிக்கின்றது ப்ரஹமம வேறு; ஜீவர்கள் வேறு ததவங்கள் சித, அசித், ஈசுவரன என மூன்று ஜீவ ஈசுவரர்களைப் போலவே அசித எனப் படும் உலகமும் சத்யம் ஜீவர்களும் அசித்தும் பரஹமததுககு சரீரம் பரஹமம் சரீரி அந்த பரஹமம் திருமகளுக்கு உறைவிடமான நாராயணனே ஜீவர்கள் அவனுக்கு சேஷபூதர்கள் அவனருளாலே சரீர சம்பந்தத்தைக் கழித்து அவனை யடைவதே மோக்ஷம் வேதாந்த விஹிதமான பகதியே உபாயம்” எனனும் வேதாந்தாரத்தங்களை ஸ்தாபித்தருளினார்

அத்வைதிகளைப் போலே ‘பரஹமம் ஒன்றுதான் மெய்; மற்றெல்லாம் பொய்’ என்று கூறாமல், பரஹமம், ஜீவர்கள், ப்ரக்ருதி அனைத்தும் மெய் மூன்றும் வெவ்வேறு ததவங்கள் ஆகையாலே ததவங்கள் மூன்று என்றும், மூன்றும் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் ஒன்றுக்கொன்று சரீர சரீரி சம்பந்தமுடையதாய், அதாவது அசேதனம் ஆதமாவுக்கு சரீரம் யிருப்பது போல சேதன சேதனங்கள் இரண்டும் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாய் இருக்கையாலே தத்வம் ஒன்று என்றும் கூறப்படும் அதாவது சேதன அசேதனங்களாகிய விசேஷணங்களோடு கூடிய பரஹமம் ஒன்றே என்று நிர்வஹிக்கையாலே இம்மதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என்று பேர்பெற்றது உலகத்துக்கும் இறைவனுக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவமே விசிஷ்டாத்வைதத்துக்கு உயிர் “விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்”, “விசிஷ்டஞ்ச தத் அத்வைதஞ்ச” என விக்ரஹம் (விசிஷ்டத்தினுடைய அத்வைதம் விசிஷ்டமாகிய

அத்வைதம் என விரியும். (வீசிஷ்டம்-விசேஷம் அல்லது விசேஷணம்.)

பரம வைதிக மதம்

அபேத சுருதிகளையும் (ஜீவாதமாவே பரமாத்மா; ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதமில்லை எனபது அபேத ச்ருதி) நிர்க்குண சுருதிகளையும் (ப்ரஹ்மத்துக்குக் குணமில்லை யெனபது நிராகுண சுருதி) மட்டுமே பரமாணமாகக் கொண்டு பேத சுருதிகளையும் ஸகுண சுருதிகளையும் கௌணம் (அமுக்யம்) என்று தள்ளியும் அபார்த்தம் கூறியும் ஒதுக்கி விட்டார்கள் அதவைதிகள் அங்ஙனனறிககே ஜீவாதமாவும் பரகருதியும் சரீரமாகவும், பரமாத்மா சரீர யாகவும் அமைந்து ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாதிருப்ப தனாலே சுருதி அபேதமாகக் கூறியது என்றும், ப்ரஹ்மம் ஜீவாதமாகக்ளைப் போல பரகருதி சம்பந்தமான சதவ ரஜஸ தமோ குணங்களும், அவற்றினடியாக வரும் காம கரோதாதிகளான பல இழி குணங்களும் இல்லாதது என்பதை உணர்த்தவே சுருதி நிராகுணமாகக் கூறியது என்றும் விளக்கி, பேத அபேத சுருதிகளையும், சகுண நிரக் குண சுருதிகளையும் பொருந்தவிட்டு வேத வாக்கியங்கள் அனைத்தையும் பரமாணமாக அங்கீகரிக்கையாலே ஸ்ரீமத ராமாநுஜரால் சோததிருத்தமடைந்த இந்த மதத்திற்குப் பரம வைதிக மதம் என்றும் பெயராயிற்று

சத சம்பரதாயம்

இதற்கிடையில பகவான சாஸ்தரங்களும் லீலா வீபூதி யும் ஜீவிகைக்காக ராஜஸ தாமஸ பரகருதிகள் மயங்கும் படி 'வணங்கும் துறைகள் பலபல வாக்கி, மதிவிகற்பால பிணங்கும் சமயம் பலபல வாக்கி' வைத்தானேலும்' பததாத்மாக்கள உண்மையறியாது சமசாரமாகிற பெருங் கடலுள் அழுந்திப் படும் அநாதத பரம்பரைகளைக் கண்டு மிகவும் துக்கித்தான். அதனால் அவன திருவுள்ளத்தில் ஒப்பற்ற கிருபை யுண்டாயிற்று. அதனால் சமசாரிகளைத் திருத்திக கரை மரம் சேர்க்கைக்காக நிதயஸூரிகள்

சிலரைக் கடாக்கித்துத் தீந்தமிழ் நாட்டில் அவதரிக்கும்படி நியமித்தான் அவர்களும் அப்படியே அவதரிக, அவர்களுக்கு மயர்வற மதிநல மருளி (அறியாமை, மறதி, விபர்த ஞானம முதலியவை அறுமபடி ஞான பக்திகளைக்கொடுத்து) ஆழ்வார்களாகினான். மற்றும் மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்த ஒரு பததாத்மாவை ஜாயமான கால கடாக்கும் பண்ணி (பிறக்கும் காலத்திலேயே கடாக்கித்து) மயர்வற மதிநல மருளினை. அவரே ஆழ்வார்களில் தலைவரான சடகோபர்

இவர்க்குப் பரமபதநாதனின் சேனாபதியான சேனை முதலியார் பஞ்சஸமஸ்கார பூர்வகமாக மந்தரோபதேசம் பண்ணினார் பகவா னருளாலே சகல வேதாத்தங்களையும் சலக ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் உள்ளபடி யறிந்தார். இவாதம் பரம கிருபையாலே வேதாத்தங்களை யறியும் அறிவாற்ற லில்லாத மந்தமதிகளும், வேதங்களில் அதிகார மில்லாத குலங்களில் பிறந்தவர்களும், பெண்களும் வேத தாத்தபாயங்களை யறிந்து உய்கையன்றிககே, வேதம் வலலார்களும் வேதங்களில் ஐயப்பாடறுத்து அர்த்த நிச்சயம் பண்ணும்படியாகவும் சகல வேத தாதபாயங்களையும் சம்பரதாயார்த்தங்களையும் (சிஷ்யாசாராய லக்ஷணங்கள், ப்ரபத்தி தர்மம், ஆசாராயாபிமானம், சதாசாரம் முதலியவை) சுருக்கித் திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவநதாதி, திருவாப்மொழி என்னும் பரபநதங்களாகத் தமிழ்மொழியில் அருளிச்செய்தார்.

இவற்றில ப்ரதானமான பரபந்தம் திருவாய்மொழி. திருமங்கை மன்னனின் ஆறு ப்ரபநதங்களும் இததமிழ் வேதங்களுக்கு அங்கங்களாக அமைந்தன மற்றைய ஆழ்வார்கள எண்மரின் ப்ரபந்தங்கள் உபாங்கங்கள். இத்தகைய சீர்மை வாய்ந்த ப்ரபநதங்களையும் அர்த்தங்களையும், மற்றும் சம்ப்ரதாய பரமாததங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் நம்மாழ்வார் என்னும் சடகோபரிடமிருந்து ஸ்ரீ மதுரகவிகளும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளும் உபதேசம் பெற்றார்கள். நாதமுனி

களிடமிருந்து பரம்பரையாக உய்யக்கொண்டார், மணக் காலம்பி, ஆளவந்தார், பெரியநம்பிகள், எம்பெருமானார், ஸ்ரீமத் ராமாநுஜர்) வரை வந்தது.

ராமாநுஜருக்கு முன்பிருந்த ஆசாஸ்திரங்கள் தங்களிடம் உபதேசம் பெறவந்த சிஷ்யர்களைப் பலபடியாலும் பரீக்ஷித்து ஓராண் வழியாகவே (ஒருவர்க்கொருவராகவே) உபதேசித்து வந்தார்கள் இதற்கு உபதேசிக்கப்படும் மந்திரங்களும், ரஹஸ்யமாத் தங்களும் அநாதிகாரிசனின் (தருதியற்றவர் களின்) கைப்பட்டு அநாததப்பபடலாகாதே (நசித்து விட லாசாதே) என்கிற அர்த்த கௌரவமே காரணம். ஆனால் ராமாநுஜர் அர்த்தத்தில் சீர்மையைக் கருதாமல், சம்சாரி களின் தூக்கதியையே முகயமாகக் கருதி, அவர்கள் அநாததத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தம் பரம கிருபை யால், “ஆசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்களாக கூறு ம” என்று பேசி வரம்பறுத்தது உபதேசித்ததா

இப்படி லக்ஷ்மீநாதன் தொடங்கி நமமாழ்வார், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் முதலிய பூவாசாராயர்களால் வளர்க்கப்பட்டு ராமாநுஜர் வரை வந்த வைஷ்ணவ சம்பிர தாயம் சதசம்பிரதாயம் எனப்பட்டது: “சத் என்று ப்ரஹ்ம தத்துவகுப யோ ப்ரஹ்மத்தை யறிந்த ப்ரஹ்ம விதத்துக்கள சதத்துக்களாவர் சத சப்தவாச்யனான ஸ்ரீய பதி, தொடங்கி சதத்துக்களால் வளர்க்கப்பட்டபடியாலே சதசம்பிரதாயம்” என ஆயிற்று

லக்ஷ்மீநாதன் தொடங்கி நான்முகன், பரம ரிஷிகள், வியாசர், போதாயனா முதலிய ரிஷிகள், பரம்பரையில் வளர்க்கப்பட்டு ராமாநுஜர் வரை வந்த வைஷ்ணவ மதம் விசிஷ்டாத்வைத மதமாகும் இவ்விரண்டையும் இணைத்துப் போஷித்து வளர்த்ததா ராமாநுஜர் இவ்விரண்டு நதி களுமே எம்பெருமானாராகிய ஏரிமில் வந்து தேங்கின அங்கி ருந்து உலக மக்களாகிய பயிர்களுக்குப் பாய்ந்து இன்றள வும் வளர்ந்து வருகின்றது

ராமாநுஜா வளாத்தபடியாலே இந்த சமயத்திற்கு ராமாநுஜ தரிசனம், எம்பெருமானா தரிசனம் எனவும் வழங்கப் படுகின்றது எம்பெருமானாகுப பிறகு எம்பா, பட்டா, நஞ்சீயா, நம்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளை லோகாசார்யா, திருவாயமொழிப்பிள்ளை மணவாள மாமுநிக் கள் வரை வந்துள்ள சததுக்களாகிய பூவாசார்யாக்கள் இவ்விரண்டையுமே இணைத்து வளாதது வந்தாராகள இதுவே இப்பொழுதுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவம், சத்சமப்ரதாய மும இதுவே.

இச சமப்ரதாயத்தின் கடைசி ஆசாராயா மணவாள மாமுநிகள் இவா ஆத் சஷ்ணுடைய மறறெரு அவதாரம். இவரால் இச சமப்ரதாயம் பல சிறப்புகள் பெற்றது. இவருடைய பெருமை ஒப்புயாவற்றது ஸ்ரீரங்கநாதனே இவரிடத்தில திருவாயமொழிப் பேருரையை ஓராண்டு காலம் கேட்டுச் சாற்றுகக்கவியும் (தனியன்) கொடுத்துக் கொண்டாடினான். இச சமப்ரதாயம் இவரோடு முடிந்தது வீடலாகாது என்று கருதிய முதலாசாராயனான லக்ஷ்மீ நாதனே இவருக்குச் சிஷ்யனாகிக் கடைசி ஆசாராயனும தானேயானான்.

இப்படி வரலாறு படைத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவம் முதலும் முடிவுமில்லாத காலச்சக்கம் போல சக்கர வட்டமாக அமைந்துள்ளது காலசக்ர ஸவருபியான நாராயணனும் முதலும் முடிவுமற்றவன் அவனே முதல் நிலை ஆசாராயனும், முடிந்த நிலை ஆசாராயனுமாக அமைந்த இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமப்ரதாயத்திற்கும் ஆதியும் அந்தமும் இல்லை; என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

தத்வதரயம்

‘சித்’

முமுகூவான வைஷ்ணவன தத்வதரய ஜ்ஞானமுடையவனாக வேண்டும நம தரிசனத்துக்குத் தத்வங்கள் முன்று எனபது நம்பிள்ளையின் ஸ்ரீசூகதி.

“முமுகுஷுவான சேதனனுக்கு மோக்ஷ முண்டாம்போது தத்வதரய ஜ்ஞான முண்டாகவேணும்” எனபது பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செயல். பிற சமயங்களில் தத்வங்களைப் பலவாறாக கூறுவா ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தில் சகல வேத சாஸ்தரங்களையும் ஆராயந்து கண்ட முடிவு தத்வங்கள் மூன்று என்பது

அவை சித்தும் அசித்தும் ஈசுவரனும் என்பன

சித என்பது ஞானமயமாய், ஞானததுக்கு இருப்பிடமாய் இருக்கும் ஆதமா இந்த ஆதமா தேஹம், இந்தரியங்கள், மனம், ப்ராணைகள், புத்தி முதலியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது காப்ப ஜனம் பாலய யௌவன வார்த்தைய மரணத்தி விகாரங்கள் இல்லாதது. அணு அளவினதாய் புலன்களால் அறியப்படாத ஸ்வயம்பரகாசமா யிருக்கும் ஈசுவரனுடைய நியமனததுக்கு உட்பட்டதாய், அவனால் தரிகபபட்டதாய், அவனுக்கு சேஷமாய் அடிமையாய் இருக்கும்

அணுவாவது — நெல் வாலினது நுனியின் நூறு கூற்றின் ஒரு பாகத்தின் நூறு கூற்றில் ஒரு பாகம்

சேஷதவமாவது — சந்தன புஷ்பாதிகளைப் போல ஈசுவரனால் இஷ்டப்படி விநியோகப்படுத்திக் கொள்வதற்கு யோகமாயிருக்கை சுருங்கக் கூறின் சேஷதவத்தோடு கூடிய ஜ்ஞாதருதவம் (அறியும் தன்மை) ஆதமாவுக்கு லக்ஷணம்.

இவ்வாதமாகுகள் நித்யர், முக்தர், பத்தர் என மூவகைப்படுவா

நித்யராவா — ஒரு நாளும் சமசார (பிறப்பு, இறப்பு) சம்பந்தமில்லாமல் நித்யமாக பரமபதத்தில் பகவதநுபவ பரரா யிருக்கும் திருவநந்தாழ்வான், கருடாழ்வான், சேனை முதலியார் தொடக்கமான நித்யசூரிகள். இவர்கள் பகவான் நியமித்தால் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சமஹாரங்களையும் பண்ணுவல்லவர்கள் எம்பெருமானுடைய பர வ்யூஹாதி எல்லா நிலைகளிலும் பல சரீரங்களைக் கொண்டு தொடர்ந்து அடிமை செய்யக்கூடியவர்கள்

முக்தராவார்.—பகவத் கடாஷுத்தாலே பாபங்கள் கழி யப்பெற்று டரகருதி சம்பநதம நீங்கி சரீரத்தை விட்டு அர்ச்சிராதி மாகததாலே பரமபதத்தில் சென்று திவ்ய சரீரம் பெற்று பகவானே யநுபவித்துக் கைங்காயபரராய் வாழ்பவர்கள்

பத்தராவார் — அநாதி யான பகவன மாயையால் கட்டப் பட்டு ஆதம ஸ்வரூபம மறைக்கப்பட்டவர்களாய் தேஹாத மாபிமான அஹங்கார மமகாரங்ளால் புணைய பாபங்ளேச் சம்பாதித்தது தேவ மநுஷ்ய திர்யக ஸ்தாவர ஜனமங்களிலே மாறி மாறிப் பிறநது சுக துக்கங்களை அநுபவித்ததுகொண்டு சம்சாரக கடலில் அழுநதி உழன்று கொண்டிருப்பவர்கள்.

‘அசித்’

அசித்தாவது — ஞான சூநயமாய்ப் பரிணாம விகாரங் களுக்கு (உருவ மாற்றங்களுக்கு) இருப்பிடமாயிருக்கும் ப்ரகருதி.

இவ்வசித்தது மூன்று வகைப்படும். அவை சுத்த சத்வம், மிசர் சத்வம், சத்வ சூன்யம் என்பன.

சுத்த சத்வமாவது.—ராஜச தாமசங்கள் கலவாமல கேவல சத்வமாய், கர்மத்தாலன்றி பகவானுடைய இசசை யினால் விமான கோபுர மண்டபாதிகளாகவும், பகவானு டைய பஞ்ச உபநிஷத் (பரமேஷ்டி, புமாந், விஸ்வம முதலிய மயமான திருமேனியாகவும், நித்ய முகதாக்களின் திருமேனி யாகவும் பரிணமிப்பதாய் ஞான ஆனந்த வாததகமான நித்ய விபூதி எனனும் பரமபதம

மிசர் சத்வமாவது — சத்வம், ரஜஸ், தமஸ எனற முக குணங்களை யுடையதான லீலா விபூதி இக்குணங்கள் மூன்றும் சமமாக இருக்கும்போது சிருஷ்டி உண்டாக மாட்டாது; பரஸ்யமாயிருக்கும். வேறுபட்ட காலத்தில் (ஏற்றததாழவு ஏறப்படடகாலத்தில்) சிருஷ்டி ஏறபடும் இது தான காரணமாயிருநது தன்னிடமிருநது மஹத, அஹங் காரம முதலிய காரிய வாக்ளங்களை உண்டாக்கும், அதனால்

இது ப்ரக்ருதி எனப்படும்: விசித்திரமான சிருஷ்டியைப் பண்ணுவதால் மாயை எனப் பெயர்பெறும். சேதனருடைய ஞான ஆனந்தங்களை மறைத்து விபரீத ஜ்ஞானத்தை விளைப்பதாகையாலே அவிதையை என்றும் சொல்லப்படும். இது பொங்கைம்புலன், பொறி யைந்து, கருமேந்திரியம் (ஐந்து), ஐம்பூதம், ப்ரக்ருதி, மஹாந், தேவ மநுஷ்ய திராயக் ஸ்தாவரங்களாகப் பரிணமித்து பத்தாதமாககளுக்கு போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தானங்களாகப் பயன்படும்.

இவற்றில முதல் தத்வம் மூலப்ரக்ருதி. இதில் குண வைஷமயம் (சததுவ ரஜோ தமோ குணங்களில் ஏற்றத் தாழ்வு) ஏற்பட்டு மஹத் தத்வம் என்னும் முககுணங்களை யுடைய புத்தி தத்வம் தோன்றும் இம்மஹத்தில் நின்றும் வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதி என்னும் மூன்று வகையான அஹங்கார தத்வங்கள் பிறக்கும். இவை முறையே சாதவிகாஹங்காரம், ராஜஸாஹங்காரம், தாமஸாஹங்காரம் எனப்படும் வைகாரிகத்திலிருந்து மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி என்னும் ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வாக் பாத பாணி பாயு உபஸ்தம் (நா, கால், கை, குதம், குறி) என்னும் காமேந்திரியங்கள் ஐந்தும், மனம் ஆகிய பதினொரு இந்திரியங்களும் தோன்றும் பூதாதியிலிருந்து சப்த தனமாத்திரை பிறக்கும். அதிலிருந்து ஆகாசமும் ஸ்பாச தனமாததிரையும் பிறக்கும் அதிலிருந்து வாயுவும் ரூப தனமாததிரையும் பிறக்கும். அதிலிருந்து தேயுவும் (அசனி) ரஸ தனமாததிரையும் பிறக்கும். அதிலிருந்து அபயு (ஜலமுய) கந்த தன்மாததிரையும் பிறக்கும் அதிலிருந்து பருசவி (பூமி) பிறக்கும்.

தனமாதரங்ஸளாவன - பூதங்களின் குக்ஷிமாவஸ்தைகள் (குக்ஷிம பூதங்கள்):

தைஜஸம் என்னும் ராஜஸாஹங்காரம் மற்ற இரண்டு அஹங்காரங்களின் செயல்களுக்கு உதவியாயிருக்கும். அதா

வது சாதவிக தாமஸாஹங்காரங்களோடு ராஜஸாஹங்காரம் கலந்தால தான இந்திரியங்களும் பூதங்களும் தோன்றும் எனபதாம்,

ஈசுவரன இவ்விருபதது நான்கு தததுவங்களையும் கொண்டு அண்ட காரணங்களையும் அண்டததையும் தானே உண்டாக்கி அண்டததுககுள்ளே நான்முகனைப் படைத்து அவனைக் கொண்டு அவனுக்கு அந்தாயாமியாய நின்று அண்டததுக்குட்பட்ட தேவ மநுஷ்யாதி சகல பதாராததங்களையும் சிருஷ்டிப்பான்.

அண்டங்கள் எண்ணற்றவை ஒவ்வொரு அண்டத்திலும் பூமியிலிருந்து சத்தியலோகம் வரை மேல ஏழுலகங்களும் பூமியின கீழ அதலம் முதல பாதாளம் வரை ஏழுலகங்களும் அமைந்திருக்கும் ஒவ்வொரு அண்டத்துக்கும் தனித்தனியே பரமமா, ருதரன, இந்தரன உண்டு நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹான, அவயகதம் எனனும் ஏழு ஆவரணங்கள் இவ்வண்டங்களைத் தனியே சூழ்ந்திருக்கும். இவை ஒன்றுக்கொன்று பதது மடங்கு அதிகப் பரப்புடையவை இவையெல்லாம் சிறுவாக்களுக்குப் பதது போல இறைவனுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகளாக இருக்கும் இதனை அண்டங்களையும் இறைவன தன சங்கல்ப ரூப ஞானத்தாலே ஏக்காலத்தில உண்டாக்குவான்.

சதவ சூன்யமாவது - காலம். இக்காலந்தான பரகருதி, ப்ரக்ருதி சம்பந்தமான மற்ற காரிய வாககங்கள் இவற்றின் பரிணாமங்களுக்குக் காரணமாகின்றது காலமும் ஈசுவரனுக்கு விளையாட்டுக் கருவியாய் நிதயமாயிருக்கும் இக்காலம் கலை, காஷடை, நிமிஷம், நாழிகை முதலிய கண்களுக்குப் புலப்படாத சிறு பிரிவுகளாகவும், இரவு, பகல, பக்ஷம், ருது, அயனம் முதலியபுலப்படும் பிரிவுகளாகவும், வருஷம், யுகம் முதலிய பெரும் பிரிவுகளாகவும் பரிணமிகும் நமக்கு ஒரு வருஷம் தேவர்கட்கு ஒருநாள நமக்கு இரண்டாயிரம் சதுர யுகம் பிரமனுக்கு ஒருநாள இப்படி கணக்கிட்ட நூறுண்டு கொண்டது பரம எனப்படும். இது பிரமனுடைய ஆயுள்

இப்பொழுது நிகழவது முசல் ஐம்பதாண்டுகுப் பிறகு
இரண்டாவது ஐம்பதாண்டின் முதல பகுதி.

ஈசுவரன

ஈசுவரனாவான முனசொன்ன சித் அசித் இரண்டையும
நியமிப்பவன் (சேதன அசேதனங்கள் இரண்டையும சரீர
மாகக் கொண்டு நியமிப்பவன்). இவனுடைய ஸ்வரூபம்
ஜ்ஞானநாத மயமானது ஜ்ஞான சகதயாதி கலயாண
குண சமுஹங்களுக்கு உறைவிடமாயிருப்பவன் இன்ன
இடத்தினன், இன்ன காலத்தினன், இன்ன வஸ்து போன்ற
வன் என்று அளவிடாறியப்பட வியலாதவன் ஜகத் சரீரியா
யிருப்பது மட்டுமல்லாமல் பேரொளிமயமான திவ்ய மங்கள்
விஃக்ரஹ முடையவன் (திருமேனி உடையவன்) அகில உல
கங்களையும் படைத்துக் காதது அழிப்பவன் ஆாததன்
(இழந்த பொருளை அடைய விருமப்பவன்) அாததாததி—
புதிய செலவத்தை விரும்புவன் ஜிஜ்ஞாஸு—ஆதமாநுபவ
சுகததை ஆசைப்படுபவன் ஜ்ஞானி—பகவதநுபவமாகிய
மோக்ஷப பேரினபத்தை அபேக்ஷிக்கும் அறிஞன் எனனும்
நால்வகை அதிகாரிகளால் ஆசிரயிக்கப்படுபவனாய் அவா
கட்கு நால்வகைப் புருஷாததங்களையும் அளிப்பவன்.
இவனே திருமகள் கேளவனாய் பூமி, நீளா நாயகனான
நாராயணன்

சிருஷ்டி

மஹா ப்ரளய காலத்தில நீரில் கலந்த உப்பு போல
சூக்ஷ்மநிலை யடைந்து தனனோடு கலந்தது கிடந்த ஆத்ம சமு
கததையும், ப்ரக்ருதியையும் தன்னிடத்திலிருந்து வேறுபடப்
பிரித்தது அக்ஷர மென்னும் அவஸ்தையை யுடையதாக்கி
மகதது, அஹங்காரம், பஞ்சமஹாபூதங்களாகப் பரிணமிககச
செய்து, இஹ பரலோக போகங்களும் மோக்ஷமும் பெறு
தற்கு சாதனமான தேஹ இந்த்ரியங்களைக் கொடுத்தது அறிவு
விளக்கம் பெறச் செய்கிறன் நாராயணன் இதுவே
சிருஷ்டி எனப்படும்.

அண்டங்களையும், அண்ட காரணங்களையும் தானே படைசகின்றான் இது அதவாரக சிருஷ்டி என்றும், சமஸ்தி-
சிருஷ்டி என்றும் சொல்லப்படும அண்டங்களுக்கூடப்பட்ட
சகல பதார்த்தங்களையும் நானமுகன் ப்ரஜாபதிகள் மூல
மாகப் படைசகின்றான். இது வியஷ்டி சிருஷ்டி என்றும்,
ஸத்வாரக சிருஷ்டி என்றும் கூறப்படும

காரணத்துவ விளக்கம்

உலகில ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் காரணமிருக்க
காண்கின்றோம் அக்காரணம் மூன்று வகைப்படும். ஒவ்
வொரு காரியத்துக்கும் மூன்று காரணங்களும் தேவைப
படும் மூன்றும் தனித்தனி காரணங்கள் அவை நிமித்தம்,
உபாதானம், சஹகாரி எனப்படும் உதாரணமாக ஒரு பாளை
உண்டாவதற்குக் குயவன் நிமித்தகாரணம் மண் உபாதான
காரணம் தண்டம், சககரம் முதலியவை சஹகாரி காரணம்

குயவனைக் கர்த்தா என்றும், மண்ணை முதற் காரணம்
என்றும், தண்ட சகரங்களைக் கருவி என்றும் கூறுவா ஆனால்;
உலகமாகிய காரியத்துக்கு ஈசுவரனே மூன்று காரணங்களு
மாகக் காணப்படுகின்றான் இஃது எங்ஙனே கூடும்? எனில்
கூறப்படுகிறது

சேதன சேதனங்கள் முதற் காரணம் ஈசுவரனுடைய
சங்கல்ப ரூப ஞானம் நிமித்த காரணம் ஈசுவரனுடைய
ஞான சக்திகள் துணைக் காரணம் (கருவி) ஆனால், இவை
யெல்லாம் ஈசுவரனைப்பற்றி நின்றே உளவாகின்றன அவன
இஃகையே இவையிலை எனவே சூக்ஷ்மமான சேதன
சேதனங்களோடு கூடிய நாராயணன் முதற் காரணம் (உபா
தானம்) விசித்திர சிருஷ்டிக்கேற்ற ஞான சக்திகளோடு
கூடிய நாராயணன் துணைக்காரணம் (சஹகாரி) சிருஷ்டிக்
முன் ஏற்படும் சங்கல்ப ரூப ஞானத்தோடு கூடிய நாரா
யணன் நிமித்த காரணம் (காததா) ஆகவே திரிவித கார
ணங்களும் நாராயணனே ஆவன் சர்வ காரணன் என்றபடி

உலகில் காரியமாகப் பரிணமிக்கும் முதற் காரணம்
எதுவும் காரியதசையில் தன் உருவத்தோடு இராது தன்

உருவம் மாறி (சிதைந்து விகாரப்பட்டு) வேற்றருவத்தை யடைநதுவிடும் ஆனால் உலகுக்கு முதற் காரணமான இறைவன் யாதொரு விகாரமும்டவதிலை, நிர்விகார னாகவே இருப்பான். இது அவனுடைய சகதிவிசேஷம் “ஒரு சிலந்திக்கு உண்டான ஸ்வபாவம் சர்வ சகதிகுக் கூடா தொழியாதிதே” எனப் பிள்ளைலோகாசாயர்

ரக்ஷண கார்யம் (ஸ்திதி)

நாராயணன் தன்னால் படைக்கப்பட்ட தேவ மநுஷ யாதி சகல வஸ்துக்களிலும் பயிருக்கு நீர்நிலை போல அநுகூல மாக அநுபரவேசித்து (ஜீவர்களோடு தானும் தொடர்ந்து சென்று) அந்தாயாமியாயிருந்து சததைக கெடாமல் ரக்ஷித் தின்றான். அநிஷ்டமான விரோதிகளைப் போக்கியும் இஷ்ட மாகிற இஹ பர மோக்ஷ பலன்களைக் கொடுத்தும் ரக்ஷித் தின்றான் பரமம ருதரா மத்தியிலே தானே விஷ்ணுவாக விருந்தும், லோகபாலாகளான தேவாகள, ராஜாகளுககு அந்தாயாமியாயிருந்து அவாகள் மூலமாகவும ரக்ஷிக்கின் றான். உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தும் ரக்ஷிக்கின்றான்

ஸம்ஹாரம் (அழித்தல்)

சமஹரிததலாவது —தந்தை தன் சொலவழி நடவாது தீயவழியில செல்லும் பிள்ளையை சஞ்சார யோக்தை யினறி விலங்கிட்டு வைப்பது போலே, தனனை வழிபட்டு உய்வதற்கு ஏதுவாகக் கொடுத்த சரீர இந்த்ரியங்களைக் கொண்டு, “அந்நாள நீ தந்த ஆகையின் வழி உழல்வேன” எனகிறபடியே புலனகளின வழி யொழுகிக கெட்டழியும் உயிர்களின் சரீர இந்த்ரியங்களைக் குலைத்திட்டு வைத்தலே யாம் இவ்வழித்தலையும் ருத்ரன, அகனி, யமாதிகளுககு அந்தர்யாமியா யிருந்தும் தானேயாகவும செயவான

ஈசுவரனுடைய ஐவகை நிலைகள்

ஈசுவரனுடைய ஸவரூப நிலைகள் ஐந்து வசைபபடும். அவை பரத்துவம், வயுகம், விபவம், அந்தாயாமிதவம் அர்ச்சாவதாரம் என்பன

பரதவம். — பரகருதி மண்டலத்துக்கும் மேலே வரஜை நதிக்கு அக்கரையில் காலததால உண்டாகும் பரிணாமங்கள் இல்லாததாய், நித்யமாய் பஞ்சசக்தி (பரமேஷ்டி, புமாந, விசுவம், நிவருத்தி, ஸாவம் எனனும் ஐந்து ததவங்கள்) மயமான பரமபதத்தில் ஆனந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்தில் திருவநந்தாழ்வானாகிய திவ்யாசனத்திலே வடிவாரும் மாமலரால் வலவருகும், மறறை மணமகளும், ஆயமகளும் (நீளாதேவி) இடவருகும் வீற்றிருக்க, நடுவாக வீற்றிருந்து நிதய முக்தாகளுடைய கைங்காய குணநுபவங்களுக்கத் விஷயபூதனாய்க் கொண்டு ஆதியம் சோதி உருவாய் ஷாட்குணய பூணனாய் (ஞான பல ஐச்வரய வீரிய சக்தி தேஜஸ ஆகிய ஆறு குணங்கள் நிறைந்தவனாய்) எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை

வயூஹம். — ஸருஷ்டி, ஸதிதி, ஸமஹாரங்களை நடத்தும் பொருட்டு ஆமோத பரமோத சமமோத என்னும் லோகங்களிலே ஸங்காஷண பரதயுமந அநிருத்த ரூபங்களாக நிறகும் நிலை இமமுன்று வயூஹங்களுக்கும் மூலமாய் இருப்பது வயூஹ வாசுதேவன் எனனும் க்ஷீராபதிநாதனாக நிறகும் நிலை அதாவது வயூஹவாசுதேவரிடமிருந்து ஸங்கர்ஷணதியா தோன்றுவா அவதாரங்களுக்கும் இவ்வாசுதேவரே முதற் கிழங்காய் இருப்பா பரமபதநாதன் ஆகிய பரவாசுதேவன் போல இவயூஹ வாசுதேவரும் ஷாட்குணய பூணா, ஸங்கர்ஷணா, ஜஞானம், பலம் எனனும் இரு குணங்களை பரதானமாகக் கொண்டு சாஸ்தர பரவாத்தகத்வததுகும் சம்ஹாரத்துக்கும் கடவராயிருப்பா. இவர் ஜீவததவததுக்கு அதிஷ்டான தெய்வம்

ப்ரதயுமனர் மனஸ ததவத்துக்கு அதிஷ்டாதாவாய் இருந்து ஐசுவரயம், வீரயம் எனனும் இரு குணங்களை ஏற்று ஸருஷ்டிகும், தாமததிறதம் கடவராயிருப்பா அநிருத்தர் சக்தி, தேஜஸ இரண்டோடும் கூடி ரக்ஷணததுகும் ஞானத்துகும் கடவராயிருப்பார் இந்த வயூஹ மூர்த்திகள் நாலவரிடமிருந்தே முமமுவராக கேசவாதி வயூஹ மூர்த்திகள்

பன்னிருவா தோனறுவா இவாகள் பன்னிரு ஆதிதயர்களை யும் அதிஷ்டித்து நிற்பா. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பன்னி ரண்டு திருமணகாப்புகளையும் அதிஷ்டித்து நின்று ரக்ஷிப்பர்.

விபவம் — அவதாரங்கள் எனப்படும். அவதாரம் என்ப தற்கு உயாநத நிலையில் உள்ளவன தானே தாழ்ந்து இறங்கி வருதல என்று பொருள் உபய விபூதி ஐசுவாயமுடையவன் ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாத மாமாயன லோகரக்ஷணாத் தமாக தேவ மநுஷ்ய திராயக ஸதாவரங்களாக எந்நின்ற யோனியுமாகப் பிறக்கின்றன இவ்வவதாரங்களுக்குக் கணக்கிலலை, அவற்றுள் முக்கியமானவற்றைத் தொகுத்துப் பத்து அவதாரங்கள் என்று கணித்தார்களித்தனை காமமடி யாக வரும் நம பிறப்புகு முடிவுண்டு அருளாலே பிறக்கும் அவன பிறப்புகு முடிவேயிலை.

இவ்வவதாரங்கள் இரு வகைப்படும் அவை. முக்யம் என்றும கௌண மென்றும சொல்லப்படும் பகவானுடைய சாக்ஷாத அவதாரம் முசயம் அகங்கார மமகாரங்களோடு கூடிய ஜீவர்களை ஞானம், சகதி முதலியவற்றால் ஆவேசித்து நிறுத்த பாசுராம வியாசாதி அவதாரங்கள் கௌணம் (அமுக யம்) முகயமான வராஹ நரசிம்ம ராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங் கள் முமுக்ஷுகளுக்கு உபாசிக்கத்தக்கவை அதிலும் அவத ரித்து நமமோடு ஓக்க வாழ்நது உபதேசித்தும் அநுஷ்டித் தும் வாழ்வித்த ராம கிருஷ்ணாவதாரங்கள் முமுக்ஷுக்க ளுக்கு மிகமிக உபாதேயங்கள் கௌணாவதாரங்கள் அநுப விககத தக்கவையல்ல அவதாரங்களுக்கு பரயோஜனம் சிஷ்ட சமரக்ஷணமும் துஷ்ட நிகரஹமும் தாம் சமஸ்தாப னமும் ஆகும்.

அநதாயாமித்வம் — உயிராகளினுள்ளும் உடலிலும் உள் புகுநது சததைக் கெடாமல் காதது நியமித்தல இது ஸவரூப வியாபதி யோகிகளின் தியானத்துக்கு விஷயமா ஹ்ருதய கமலத்தில் அங்குஷ்டமாத்ர திருமேனி யுடைய வரூப எழுநதருளியிருக்கும் அநதாயாமித்வமுண்டு இது விகரஹ வியாபதி

அர்ச்சாவதாரம் - கோயிலு, திருமலை, பெருமாள் கோயில் தொடகமாயுள்ள கோவில்களிலும் ச்ருஹங்களிலும் அன பாகள உகந்த தொன்றையே திருமேனியாகக் கொண்டு அவற்றில் தன அசாதாரணத் திருமேனியில் செய்யும் விருப்பத்தைச் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை எம்பெருமான் ஸாவஜ்ஞாய், சர்வஸ்வாமியாய், ஸ்வதந்த்ரனாய் இருக்கச்செய்தே இவ்வர்ச்சாவதாரங்களில் அஜ்ஞனைப் போலவும், அசக்தனைப் போலவும், சொத்து போலவும் இவர்களிடம் வழக்காய்ப் பரதந்த்ரனாயும் இருந்துகொண்டு எல்லையற்ற கருணைக்கடலாய் ஆராதிப்பவர்களின் அபேக்ஷிதங்கள் அனைத்தையும் கொடுத்து ரக்ஷித்தருள்வான்

இவ்வர்ச்சை தானே தோன்றியது, தேவர்கள் பரதிஷ்டிதது, சித்தர்கள் ஸ்தாபிதது, ரிஷிகள் பரதிஷ்டை செய்தது, மநுஷ்யர்கள் ப்ரதிஷ்டை செய்தது என ஐந்து வகைப்படும்.

அர்த்த பஞ்சகம்

“சம்சாரியான சேதனனுக்குத் ததவஜ்ஞானம் பிறந்து உஜ்ஜீவிக்கும்போது அாதத் பஞ்சக ஜ்ஞானம் உண்டாக வேணும்” என்பது ஸ்ரீபிள்ளைலோகாசாராயர் அருளிச்செய்த திருவாக்கு

அர்த்த பஞ்சகம் என்றால் ஐந்து அாததங்கள் (ஐந்து பொருள்கள்) அவையாவன: அடையப்படுகின்றவனான இறைவனைப் பற்றி அறிகை, அடைகின்றவனான ஆதமாவை (தன்னை) அறிகை, இறைவனை யடையும் உபாயத்தை யறிகை; அவ்வுபாயத்தால பெறும் பேறறை (புருஷாத தத்தை) அறிகை, இறைவனை யடைய ஓட்டாமல் தடையாய் நிற்கும் விரோதியை யறிகை என்பனவாம்

“கல வேதங்களும், தாம சாஸ்த்ரங்களும், இதிறாசங்களும், புராணங்களும், ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களும், ஆசார்யர்களின் அருளுரைகளும் இவ்வைந்து பொருள்களையே கூறுகின்றன. இவற்றை ஸ்வஸ்வரூபம். பரஸ்வ

ரூபம், உபாயஸ்வரூபம், புருஷார்த்த ஸ்வரூபம், விரோதி ஸ்வரூபம் என்ற முறையிலும் கூறுவதுண்டு.

ஸ்வஸ்வரூப மெனபது ஆத்ம ஸ்வரூபம் (ஆத்மாவின் தன்மை) ஆத்மா ஜஞானமும் ஆநந்தமுமேவடிவாய் ஈசுவரனுக்கு சேஷமாய் (சந்தன புஷ்ப தாம்பூலாதிகளைப் போலே இஷ்டப்படி பயன்படுத்திக்கொள்ளத் தக்கதாய்) ஈசுவரனுக்கு மிகவும் பரதந்தரமாய் (பணிப்பொன போலே இஷ்டப்படி பயன்படுவதாய்) (பணிப்பொன = பணியிலகப்பட்டுப் பொன அல்லது பணியான பொன. பணி = வேலை பணி = ஆபரணம்) இருக்கும். ஆத்மா அறிவாயும், அறிகின்ற வஸ்துவாயும் இருக்கும். எனவே அறிவற்ற அறிவை மங்கச் செய்கின்ற பரகிருதியாகிய இருபததுநான்கு தத்துவங்களும், சரீரத்துக்கும் மேற்பட்ட இருபத்தைந்தாவது தத்வம் ஆத்மா என்றதாயிற்று. (சரீரம் அழியக் கூடியது; ஆத்மா அழிவற்றது; நித்யமானது ஆத்மா பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை. ஆத்மா ஒரு சரீரத்தைப் பெறுவதே பிறப்பு சரீரத்தை விட்டுப் பிரிவதே இறப்பு எனப்படுகிறது அநாதியாக வருகின்ற வாஸனை, ருசி, காமங்களாலே ப்ரகருதி சம்பந்தம் ஏற்படுகிறது (பிறப்பிறப்புகள் ஏற்படுகின்றன)

இத்தகைய ஆத்மாககளின் தொகைக்கு அளவேயில்லை இப்படி அளவற்ற ஆத்மாககள் நித்யா, முகதா, பததர், கேவலர், முமுக்ஷுகள் என ஐ வகைப்படுவா

நித்யா — †'திரிபாதவிபூதி' என்னும் பரம பதத்தில் (ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்) பகவானுக்கு நித்யமாக ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்து அவனை உகடபித்துக்கொண்டு பேரானந்த வெள்ளத்தில் திளைப்பவாசள். இவர்கள் நித்யமாக (என்றும்) ப்ரகருதி

† திரிபாதவிபூதி எனபது லீலாவிபூதி எனனும் இச்சம சார மண்டலத்தைக் காட்டிலும் முககாற பங்கு (மும் மடங்கு) பெரியது என்று பொருள்படுவது விபூதி-சேலவம்-

(சமசார) சம்பந்தமில்லாதவர்கள் ப்ரக்ருதி சம்பந்தத்தால் வரும் அறிவுக் குறைவு, அறிவு மயக்கம், விபரீதமான அறிவு இல்லாதவர்களாய் நித்யமான பேரறிவுடையவர்கள் அதனால் நித்யஞ்ஞானிகள் எனப்படுவா. இவர்கள் ஈசுவரன நியமித்தால் ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழிலையும் பண்ணவல்லவர்கள்

முகதராவார்:—அநாதியான பகவானுடைய மாயையில் அகப்பட்டு மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து புண்ய பாபங்களைச் செயது சுவாகக நரகங்களிலே சுக துககங்களை யநுபவித்ததுப் பிறகு ஒரு காலத்தில் நிரஹேதுக பகவத கடாஷுத்தால் ஆநுகூலயம் பிறந்து (ஆநுகூலயமாவது பகவானிடத்தில் விரோதம் காட்டாமல் அநுகூலனாயிருக்கும் தன்மை ஆதமாவாகிய தனக்கும் தீங்கு தேடிச் கொள்ளாமல் நன்மை தேடுவதில் முயலுதல்) பகதியாலே யாதல், ப்ரபத்தியாலே யாதல் பாபங்கள் கழியப்பெற்று ப்ரக்ருதி சம்பந்தம் கழியப்பெற்று அர்ச்சிராதி மார்கததாலே பரமபதம் சென்று களிப்பும கவாவுமற்று (சளிப்பு—மகிழ்ச்சி, கவர்வு—மன வருத்தம்) பிறப்புப் பிணி மூப்பிறப்பற்று ஒளிக் கொடை சோதியுமாய் பரமபுருஷனோடு உடன் கூடிக்கைங்காய சாம்ராஜ்யம் பெற்றுக் களிப்பவர்கள்

பததராவார் —ஆதமா தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்றறிய மாட்டாமல், தேஹத்தையே ஆதமா என்று பரமித்து தேஹத்தை வளாப்பதையே பிரதானமாக

ஈசுவரனுடைய சம்பத்து என்றபடி லீலாவிபூதியிலும் முயமடங்கு என்றால் கால பங்கான லீலாவிபூதியின அளவு யாது? பதிநான்கு உலகங்கள், அவற்றுள் அடங்கிய தேவ மநுஷ்ய திராயக ஸதாவரங்கள் இவற்றுக்கு நிரவாஹகர்களான பரஹமா ருதர இந்தராதியா இவைகளெல்லாம் அடங்கிய பகுதி ஒரு அண்டம், இப்படிப்பட்ட அண்டங்கட்கு அளவேயில்லை இப்படி லீலாவிபூதிக்கே அளவிலாத போது நித்யவிபூதிக் கு அளவேது? மிகப் பெரியது என்ற கருத்தில் தரிபாதவிபூதி எனப்படுகிறது

கருதி சப்தாதி விஷய ப்ரவணரா யிருப்பாரும், தேவதாந்த
பரருமாய சமசாரத்தில் கட்டுண்டு உழலபவர்களான (சப்
தாதி விஷயமாவது - கேட்டல், பாத்தல், முகர்தல்,
சுவைததல், தொடு உணர்ச்சி எனப்படும் ஐம்புல (விஷ
யங்கள்).

கேவலர்.—சமசாரத்தில் பட்ட கர்ம ஜனம பாஷ்ய
யௌவன வாராதகய மரண நரகங்கள், ஆத்யாத்மிக ஆதி
பௌதிக ஆதிதைவீகங்கள் முதலிய துகக பரமபரைகளின்
கனததாலே பரமாதமாநுபவமாகிற பேரினபததளவும
சௌலமாட்டாமல ஜஞான ஆனந்தமயமான ஆதம ஸவ
ரூபத்தின (தன்னுடைய) வைலக்ஷணயத்தை யுணர்நது
அதற்கவவருகு போகமாட்டாமல தனனைத்தான அநுபவிக
கையாகிற கேவல (வெறும்) ஆதமாநுப சுகத்திலே கால
தாழ்நது ஆதமா உளவரை சரீரமில்லாமலும் பகவதநு
பவ மில்லாமலும் சஞ்சரிப்பவர்கள்.

இவ்வாதமாநுபவம் பயங்கரமான காட்டில் அகப்
பட்ட ஒருவன் பசி, தாகங்களை யாற்றமாட்டாமல் தன்
உடம்பில் ஒரு பகுதியையே அறுததுத தின்று பசி தீர்த்துக்
கொள்ள நினைப்பது போன்றது. ஞானிகள் இதனைத்
தெரிவரிய அளவில்லாச சிறநின்பமெனேற உரைப்பா.

முமுகுக்ஷுகுகள — சமசார சம்பந்தம் (பரகருதி சம்பந்தம்) அற்று பகவானை யடைந்து கைங்காயம் செய்வதே சிறந்த புருஷார்த்தம் (பேறு) என்றறிந்து அதனை யடைய விரும்புகின்றவர்கள் முமுகுக்ஷுகுகள (மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவர்கள்) இவர்கள் பத்தா என்றும், பரபநநர் என்றும் இரு வகைப்படுவர். (பத்தா—காமயோகம், ஞானயோகங்ளைத் தூணையாகக் கொண்ட பகதியை உபாயமாகப் பற்றியவர்கள். பரபநநா—தங்களுடைய மதநமான காமஜஞான பகதிகள் பரதந்தரமான ஆதமாவுக்குப் பெருந்தாதென றுணர்ந்து ஸீய பதியையே உபாயமாகக் கொண்ட பரபத்தி நிஷ்டர்கள்)

தத்வத்ரயத்தில் கேவலரை முக்தரில் அடக்கியும், முமுக்ஷுக்களைப் பத்தரில் அடக்கியும் ஆத்மாக்கள் மூவகை என்று கூறப்பட்டது ஆகையால் விரோதமில்லை.

பரஸ்வரூபம் (ஈசுவர ஸ்வரூபம்)

ஈசுவர ஸ்வரூபம் விபுவாய (எங்கும் வியாபித்ததாய்) அதாவது உயிரப்பொருள், உயிரல்லாத பொருள் அனைத்திலும் உளறும் புறமும் பரந்து நிறைந்திருப்பதாய் ஜஞானம், ஆநந்தம், அமலத்வம் (தான் தோஷமில்லாமல தன்னைச் சார்ந்தவற்றையும் சுத்தமாக்குதல்) எனப்படும் ஸ்வரூப நிருபக குணங்களை யுடையதாய் (ஈசுவர தத்வத்தை அறிந்தது கொளவதற்குரிய லக்ஷணமான குணங்கள் ஸ்வரூப நிருபக குணங்கள்) ஜஞான பல ஐசுவாய வீர்யசக்தி தேஜஸு என்னும் நிருபித ஸ்வரூப லக்ஷணமான குணங்களை யுடையதாய் (நிருபித ஸ்வரூப லக்ஷண(குண)ங்களாவன ஜஞான நந்த அமலத்வங்களாலே நிருபித்தறியப்பட்ட பகவத தத்வத்துக்குள்ள மற்றும சில லக்ஷண குணங்கள்) மற்றும காருண்ய வாத்த்சலய ஸ்வாமிதவ செளசீலய செளலப்யாதி எண்ணற்ற கல்யாண (மங்கள) குணங்களை யுடையதாயிருக்கும்; ஈசுவரன் சகல ஜகதகாரணனாய், சாவ ரக்ஷகனாய், சாவ சேஷியாய், சர்வ சுவாமியாய், ஸ்ரீய். பதியாய், சகல சேதனங்களுக்கும் ஆதாரமாய் அவற்றைச் சரீரமாகக் கொண்ட சரீரியாய் ஸருஷ்டி ரக்ஷண சமஹார காததாவாய், போக்தாவாய் (அநுபவிப்பவனாய்) இருப்பன்

ஆத்மாக்கள் ஐவகைப்படடிருப்பது போல ஈசுவரனும் உபயவியூதி நிரவாஹத்தின பொருட்டு ஐவகை நிலைகளில எழுந்தருளியிருப்பன அவை —பரத்வ நிலை, வ்யூஹ நிலை, விபவ நிலை, அந்தாயாமித்வ நிலை, அாச்சாவதார நிலை எனப்படும்

பரத்வம் -பரக்ருதி மண்டலததுக்கப்பால் வரஜா நதிககு அககரையில் சுத்த சதவமயமாய் (தாமஸ, ராஜஸ குணங்கள் கலவாத சாதவிசம்—சுத்த சதவம்) மோக்ஷ பூமி

வான பரமபதத்தில் பஞ்சசக்தி (ப்ரமேஷ்டி, புமாந், விஸ்வம், நிர்ருததி, சர்வம், என்னும் ஐந்து ததவங்கள்) மயமான ஆதியஞ் சோதி யுருவான திருமேனியுடையவனாய், திருமா மணிமண்டபத்தில் ஆதிசேஷனாகிய பாயங்கதத்தில் (மெத்தை யில்) ஸ்ரீதேவி, பூதேவி, நீளாதேவி ஸஹிதனாய், அந்தமில் பேரினபத தடியாகளால நித்ய முகதாகளால கைங்காயம் செய்து அநுபவிக்கப்படுமவனாய், பொங்கோதம சூழ்ந்த புவனியும விண்ணுலகும் அசங்காதும சோராமே செங்கோல் செலுத்தி யாரும் நிலை.

வயூஹம் — ஸருஷ்டி, ஸ்திதி, சமஹாராராததமாக ஆமோத, பரமோத, சமமோத லோகங்களில் முறையே ஸங்காஷணா, ப்ராத்யும்நர், அநிருததா எனனும் ரூபங்களாக எழுந்தருளியிருந்து, மன்மதன், பிரமன், ருத்ரன் முதலியவா களை யதிஷ்டித்தும், விஷ்ணுவாயிருந்து ஸருஷ்டி, ஸ்திதி, சமஹாரங்களைச் செய்துகொண்டு ஞான தாமங்கனையும், சாஸ்தர பரவாததனதையும் செய்யும் நிலைகள். இவ்யூ ஹங்களுக கெல்லாம மூலஸ்தானமாயிருப்பது வயூஹாதிஷ்டித வாசுதேவன் எனப்படும் க்ஷீராபதிநாதனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை

ஹீராபதிநாதன் — ஜஞான பல ஐசுவாய வீராய சக்தி தேஜஸ எனனும் ஆறு குணங்களும் நிறைந்த ஷாடகுணய பூணராயிருப்பா

சங்காஷணா — ஜஞானம், பலம் எனனும் இரு குணங் களை பராதானயமாகக் கொண்டிருப்பா ப்ரத்யும்நா ஐசுவாயம், வீராயம் எனனும் இரு குணங்களை பரதானமாகவும், அநிருததா சக்தி, தேஜஸ எனனும் இரு குணங்களை பரதான மாகவும் கொண்டிருப்பா.

விபவம் — சாதுகளை ரக்ஷிக்கவும், துஷ்டர்களை அழிக்க வும், தாமத்தை நிலைநிறுத்தவும் இவ்வுலகில் தோன்றும் பகவானுடைய அவதாரங்கள். அவதாரம் எனனும் சொல்லுகது உயாந்தவன் தாழ் இரங்கி வருதல என்று

பொருள் இவ்வவதாரங்களுக்கு எண்ணிக்கையே இல்லை. முடிவும இல்லை பத்து என்று குறிப்பிட்டது முகயமான அவதாரங்களை. அவதாரங்கள் முகயம் என்றும், கௌணம் என்றும் இருவகைப்படும். ராம கிருஷ்ண வராஹ நரசிம்மாதி அவதாரங்கள் முக்யம். பரசுராம கபில வியாசாதி அவதாரங்கள் அகங்கார யுகதர்களான ஜீவர்களை அதிஷ்டித்த ஆவேசாவதாரங்க ளாகையாலே கௌணம் (அமுக்யம்). முக்யாவதாரங்களே முமுகுஷுக்களுக்கு உபாசிக்கத்தக்கவை.

அந்தர்யாமிதவம். — சகல சேதன அசேதனங்களின உள்னும் புறமும் வியாபித்து அவற்றுக்கு ஆதாரமாய் சத்தை (ஆத்மாவை) த தரிதது நின்று அவற்றை நியமித்தது நடத்தும் நிலை இந்நிலை மிகச் சிறியவற்றில் மிகச் சிறியதாகவும், மிகப் பெரியவற்றில் மிகப் பெரியதாகவும் இருக்கும் விலங்கு எனனும் ஜாதி ஒவ்வொரு விலங்கினிடத்திலும் பூர்ணமாய் வியாபித்திருப்பது போல (ஜாதி வயக்திகள் தோறும் பூர்ணமாய் வியாபித்திருப்பது போல) பகவதஸ்வரூபம் எல்லா விடத்திலும் பரிபூர்ணமாகவே வியாபித்திருக்கும்.

இது ஸ்வரூப வ்யாப்தி, விகரஹ வ்யாப்தி என இரு வகைப்படும் எல்லா வஸதுகளிலும் உருத தெரியாமல மறைநது வியாபித்திருப்பது ஸ்வரூப வ்யாப்தி

யோகிகளுடைய தியானததுககு விஷயமாய், அவாகள ஹருதய கமலத்தில அங்குஷ்ட ப்ரமாணமாய், ஸ்ர ஸஹிதமாய் எழுநதருளியிருக்கும் நிலை விக்ரஹ வ்யாப்தி எனப்படும்.

அாசசாவதாரம் — ஆலயங்களிலும் கருஹங்களிலும் அன்பர்கள் உகநத செமபு, கல, மரம், சுதை, சித்திரம் போன்றவற்றையே உகநது திருமேனியாக அங்கீகரித்து, அசாதாரண திருமேனியில் செய்யும் உகப்பை அவற்றில் செய்து, அவாகளால ஆராதிககப்பட்டு அவாகளுடைய சர்வ அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்ததுககொண்டு நிற்கும் நிலை.

புருஷார்த்தம்

புருஷாகளால் அர்த்தித்து (வேண்டி)ப் பெறப்படுவது புருஷார்த்தம் (புருஷர்கள் — ஆத்மாக்கள், அர்த்தம் — ப்ரயோஜனம் என்றுமாம்: அதாவது ஆத்மாக்களுக்குரிய ப்ரயோஜனம் என்றபடி). இதுவும் தர்மம், அர்த்தம், காமம், என்னும் மூன்றும் மோக்ஷ புருஷார்த்தமான ஆதமாநுபவம், பகவதநுபவம் என்று இரு வகையும் ஆக ஐவகைப் படும

தர்மம்.—வர்ணசிரம தாமங்களும், சாஸ்தரங்களில் விதிககப்படட செய்யததக்கவை, செய்யக்கூடாதவை என்னும் தர்மங்களும், பல சாதனமாகச் செய்யும் இஸ்டம், பூர்த்தம் எனனும் யாகாதிகளும் தான தர்மங்களும்.

அர்த்தம் —பகவதாராதனத்தின பொருட்டும், யாகாதிகளின் பொருட்டும், பித்ரு கார்யங்கள், அதிதி சதகாரங்களின் பொருட்டும், பாயா புதராதிகளை ரக்ஷிததுத தான துய்ப்பதற்காகவும தன தானயாதி சம்பத்துகளைத் தேடிச் சேர்த்த கல்

காமம் — தான விருமபிய ஆமுஷமிகமாகிய சுவர்காதி லோகங்களின் இனபத்தையும், ஜஹிகமாகிற கருஹ கேஷதர புத்ர களதராதிகளால் வரும் இனபத்தையும் பெற்று அநுபவித்தல

ஆதமாநுபவம் (கைவல்யம்)

பிறப்பு, மூப்பு, இறப்புகளிலிருந்து விடுபடுவதற்காக ஈசுவரனை உபாசித்து ப்ரக்ருதி சம்பந்தம் கழியப்பெற்று அாச்சிராதி மாகத்தாலே சென்று வ்ரஜா ஸ்நானத்தால் குக்ஷம் சரீரத்தையும் கழித்து வரஜா நதிக்கும் பரமபதத்திற்கும் இடையிலிருக்கும் கைவல்ய ஸ்தானத்தையடைநது, ஆதமததவம் உள்ளதனையும் சரீரமற்றவனாய் பகவதநுபவத்தையும் இழநது தன்னைத்தானே அநுபவித்துக்கொண்டிருத்தல கைவல்ய மோக்ஷமாகும்.

பகவதநுபவம்

நிராஹேதுக பகவத கடாஷுததாலே சத்சங்கம் ஏற்பட்டு சம்சாரத்தில் அருசி பிறநது, ஆசாராய சூழாச் ரயணம் பண்ணி, ஆசார்யன் மூலமாக பகவானேச சரணம் புகுந்து புணய பாபங்கள் கழியப்பெற்று ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடே அர்ச்சிஸ் தொடங்கி பரஹ்மா பாயந்த முள்ள ஆதிவாஹிக புருஷர்கள் சதகரிசக அர்ச்சிராதி மாகததாலே சென்று வரஜையிலே மூழ்கி சூக்ஷ்ம சரீரத்தையும் வாசநாரேணுககளையும் கழித்து அமாநவனாலே தீண்டப்பட்டு அபராகருத திவ்ய சரீரத்தைப் பெற்று திவ்யாபஸரஸ்ஸுககளால் திவ்யாலங்காரம் பண்ணப்பெற்று முடியுடை வானவா முறை முறை எதிர கொள்ள வைகுந்தமாநகா புகு நிரதிசயாநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்தைக் கிடடி ஸ்ரீ, பூமி, நீளா நாயக ஸ்ரீய சேஷபாயங்கத்தில் வீற்றிருக்கும் பரவாகுதேவனால் கை கொடுத்தது வரவேற்று மடியிலிருத்தி குசலடரசனம் பண்ணப்பெற்றுக் குழுமித்தேவர் குழாங்கள் கைதொழச் சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோர உருவான ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை நிதயாநுபவம் பண்ணி, அநுபவத்தா லுண்டான பரீதியின மிகுதியினாலே அதேநக சரீர பரிகரஹம் பண்ணி வழுவிலா அடிமை செய்வது, பரமாத்மனைச சூழந் திருநது பலலாண்டுபாடுதல் முதலிய நிதய கிங்கர ஸ்வபாவ னாகை இதுவே பரம புருஷாராததம் என்றும், விலக்ஷண மோக்ஷம் என்றும் கொண்டாடப்படும் பகவதநுபவம்,

உபாய ஸ்வரூபம்

ஒரு பலத்தை யடைவதற்குச் சாதனமாயி நப்பது உபாயம் எனப்படும். இங்குச் சொல்லப்படுகின்ற உபாயம் பகவத ப்ராபதிகுச் சாதனமாயிருப்பது இதுவும் ஐநது வகைப்படும் அவை கர்மயோகம், ஜ்ஞானயோகம், பகதி யோகம், ப்ரபத்தி யென்னும் சரணாகதி, சரமோபாயம் எனப்படும் ஆசார்யாபிமானம் என்பன

காமயோகம்

பகவதாராதன ரூபமான யாகாதிகள். இவை இஸ்டம் எனப்படும் பகவத் சரீர பூதர்களான பிராணிகளுக்கு உபகாரமாகச் செய்யும் தானங்கள், கிணறு, குளம், தோண்டுதல், சததிரம், சாலை யமைத்தல் முதலிய பூர்த்தி தாமங்கள். பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்கள் இவற்றுக்கு யோகயதையை விளைக்கும் வாண ஆசரம தாமங்கள் இவற்றைப் பலா பேசுஷ்யினறிககே பகவத கைங்காயமாகச் செய்கை.

ஜ்ஞானயோகம்

இப்படி கர்மாநுஷ்டானத்தால் பாபங்கள் கழிந்து மனம் நிரமலமாகப் பெற்று வைராக்யம் தலையெடுத்தது, யம நியம ஆசன பரனாயாம பரதயாஹார த்யான தாரண சமாதி எனனும் அஷ்டாங்கயோக க்ரமத்தாலே ஆத்மாவை ஊனக் கண்ணால் காண்பது போல ஜ்ஞானக் கண்ணால் கண்டு, அதற்கு மேலும் சென்று பகவத் சாக்ஷாத் காரம் பண்ண முயன்று, சுபாச்ரயமாக (தியானத்துக்கு விஷயமாக) ஸ்ரீய பதியை கோமுகாசாரமாக (சங்க சககரங்களோடு கூடிய பகவானுடைப தோற்றமானது பசுவின் முகம் போல தோன்றுதல் கோமுக ஆகாரம் எனப்படும்) த்யானிக்கப் புக எம்பெருமான் விலக்ஷண விகரஹயுக்தனாய் லக்ஷமீவிசிஷ்டனாய் இவர்கள் ஹருதய கமலத்தில் ஆவிர் பவித்து (தோன்றி) அருளவன அததிவய மங்கள் விக்ர ஹத்தை தைல தாரை போல இடைவிடாமல் தயானித்தல் ஜ்ஞான யோக மெனப்படும்.

பக்தி யோகம்

இப்படி த்யான விஷயமான எம்பெருமானை விதியே என்று உலாந்த ஹருதயத்தால் அநுசந்திக்காமல் ஈரநெஞ்சினால் பரேம்பூாவகமாக பரம போக்யமாக அநுசந்தித்தல் பக்தியோக மெனப்படும்

கர்ம ஜ்ஞான பக்திகள் கஷ்டப்பட்டு அநுஷ்டிககப்பட வேண்டியவை. விரைவில் பலன் தராதவை. பல பிறப்புகள் பிறந்து பாபங்கள் கழிந்த பிறகே பலன் தருபவை சேதனாகளால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு உருவாகுமவை. ஜ்ஞானமும் சக்தியுமில்லாமையாலே பலன் தருமபோது ஈசுவரன் வேண்டும் பரதந்த்ரமான (ஈசுவரனிட்ட வழக்காயிருக்கும்) ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதவை என்பதறிந்து எல்லா உபாயங்களுமே ருசி வாசனைகளோடு விட்டு, தன்னிடத்தில வேறு உபாய மில்லாமையையும், வேறு கதி யில்லாமையையும் (ஆகிஞ்சனயம், அநந்யகதிதவங்களை) முன்னிட்டுக்கொண்டு நீயே உபாயமாக வேண்டுமென்று பிராட்டி முனனாக ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுகை

ஆசார்யாபிமானம்

ஈசுவரன் தடுப்பாரிலலாத சுதந்த்ரன் நாம சரணாகதி பண்ணினாலும் அவன் இரங்கினாலன்றி ரக்ஷித்தே யாக வேண்டுமென்று நிரப்பந்திப்பார இல்லாமையாலே நம் அபேக்ஷிதம் சித்திப்பதரிது சரணாகதியும் உபாயமன்று அவன் இரக்கமே உபாயம் அவன் இரக்கத்தை யார வரு விசக முடியும்? பரதன் பூரண சரணாகதி பண்ணியும் விரும்பிய பலன் கிடைக்கவில்லை சரணாகதிகு மஹா விசவாசம் (பெருநம்பிகை)வேண்டும நாம பண்ணிய பாபத்தின் மிகுதி, உபாயத்தின் எளிமை, நாம் விரும்பும் மோக்ஷ பலத்தின் அருமை, இவை ஒவ்வொன்றுமே பெரு நம்பிகையைச் கெடுக்கும் சுதந்த்ரனான ஈசுவரன் ரக்ஷிப்பதற்கும் சிக்ஷிப்பதற்கும் உரியவன் ஆதலால் குற்றங்களை எண்ணிக் கைவிடவும் விடுவன ஈசுவர சம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்கள் இரண்டுக்கும் பொது. அச்யுதனைப் பற்றியவர்கட்கு சித்தி கிடைப்பது சமசயம் (சந்தேகம்) என்றே சாஸ்த்ரங்கள் கூறும்

ஆசாராயன் பரதந்த்ர ஸ்வரூப முடையவன் தண்டிக்கும் குணமில்லாமல கருணையே வடிவானவன். சிஷ்ய

ஹுடைய உஜ்ஜீவனத்தையே விரும்புவன். சிஷ்யன் தீயவழியில் செலுமபோது ஈசுவரனைப் போல் உதாசீனம் பண்ணி பிராமல் திருத்திப் பணி கொள்ளும் ஸ்வபாவமுடையவன்—ஆசார்ய சம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே காரணமாயிருக்கும். மோக்ஷத்தில் சம்சயமில்லை. மற்றும் பல காரணங்களாலே ஈசுவரனை உபாயமாகப் பற்றாமல் ஆசார்யனையே உபாயமாகப் பற்றி ஆசாராயன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கி ஆசார்யனிட்ட வழக்காயிருக்கை ஆசாராயாபிமானம் எனப்படும் உபாயம் ஸ்ரீ மதுரகவி யாழ்வாரும், ஸ்ரீ ஆண்டாளும், ஸ்ரீ வடுக நம்பிகளும் இந்நிஷ்டை யுடையவர்கள்.

உண்மையில் ப்ரபத்தி உபாயம் வேறு, ஆசாராயாபிமான உபாயம் வேறு அன்று ப்ரபத்தியே சரமோபாயம் (கடைசி உபாயம்) சரமோபாயத்தில் இரண்டு பாவங்கள் (கணுக்கள்—நிலைகள்) உண்டு முதல் பருவம் ஈசுவராபிமானத்தில் ஒதுங்கி நிறகும் சரணாகதி, இரண்டாம் பருவம் ஆசாராயாபிமானத்தில் ஒதுங்கி நின்றல். 'குருரேவ பரமப்ரஹ்ம' (குருவே பரப்ரஹ்மம்) 'பீதகவாடைப் பிரானா பிரமகுருவாகி வந்து' முதலிய பரமானங்களாலே ஈசுவரனை ஆசாராயனாக அவதரிக்கின்றான் என்று அறிகின்றோம் ஆகையால் ஈசுவரன் வேறு, ஆசாராயன் வேறு அல்லா கருமபின் நுனிப்பாகமும் அடிப்பாகமும் போன்றவர்கள் ஈசுவரனும் ஆசார்யனும் ப்ரபத்தி யுபாயத்தின் ஒரு பகுதியே சரமோபாயமாகிய ஆசாராயாபிமானமும்.

விரோதி ஸ்வரூபம்

உத்தேச்யததுக்கு (விருமபியதற்கு)த தடையாயிருப்பது விரோதி எனப்படும் இந்த விரோதி ஸ்வரூபமும் ஐந்து வகைப்படும் அவையாவன—ஸ்வரூப விரோதி, பரதவ விரோதி, உபாய விரோதி, புருஷாத்த விரோதி, பராப்தி விரோதி என்று ஐந்து வகைகளாகும்.

ஸ்வரூப விரோதி.—தேஹ்மே ஆதமா எனனும் எண்ணம், அநயசேஷதவம் (அந்யருக்கு சேஷப்படுதல்—அடிமை

யாதல்) ஸஃஸ்வாதநத்ர்யம் (தான் ஈசுவரனுக்கு அடிநீ யல்ல; சுதநத்ரன் என்னும் நினைவு) முதலியவை ஸ்வரூப் விரோதிகள்

பரத்வ விரோதி.—இதர தெய்வங்களைப் பரம புருஷ னோடு சமமாக நினைக்கையும், பகவானுடைய அவதாரங் களை மநுஷ்யங்களாகவும் விலங்குகளாகவும் நினைக்கையும், அர்ச்சாவதாரத்தை உலோஹம், கல, மரம், சுதை, ஓவியம் என்று நினைக்கையும், அாசசைககு சகதியில்லையென்று நினைக் கையும் பிறவும பரதவ விரோதிகள்.

உபாய விரோதி. - உபாயம் என்று ஈசுவரனுக்குப் பெயர். ஈசுவரனே சாக்ஷாத் (நோ) உபாயம் மற்ற உபாயங்களுக்கும் பலமளிப்பவன் ஈசுவரனே யாவான். ஆதலால் இதர உபாயங்கள் சிறந்தவை என்றும், அவை தாமே பலன் தரும் என்றும் நினைப்பதும், சரணாகதியை எளி தாக சிறிதாகச் நினைக்கையும் (குறைய நிலைக்கையும்) தான பண்ணும சக்ருதங்களை (நல்ல காரியங்களை) உபாயமாக நினைக்கையும் பிறவும உபாய விரோதிகளாம்.

புருஷார்த்த விரோதி —இவ்வுலகத்தில் நல்ல புதலவா, மனையாள, நவையில கிளை, இலலம், நிலம், மாடு (செலவம்) என்னும் இவற்றைப் புருஷார்த்தமாக நினைப்பதும், சுவாச காதி போகங்களைப் புருஷார்த்தமாக நினைப்பதும், பகவா னுக்குச் செய்யும் கைங்காயங்களிலும் அவன உகந்ததென்று செய்யாமல் தான் உகந்தவற்றையே செய்கையும், சப்தாதி போக விஷயங்களில் ருசியும் புருஷார்த்த விரோதிகள்

பராபதி விரோதி.—பகவத் விஷயத்திலும், பாகவதா விஷயத்திலும் செய்யும் அபசாரங்களும், பகவத பாகவத ஆசார்ய விஷயங்களில் உயர்த்தி கண்டால் பொறுக்க மாட்டாத அசஹ்யாபசாரங்களும் (காரணமின்றியே பகவத பாகவதாசாராய விஷயங்களில் செய்யும் தீங்கும்) அசஹ்யாப சாரமாகும். பகவ தபசாரத்திலும் பாகவதாபசாரம் மிகக் கொடியது. பாகவதாபசாகம் பல வகைப்படும். அவற்றுள்

மிக்க க்ருரமானது ஜனம் நிருபணம் (தாழ்ந்த ஜாதியில் பிறந்தவர்கள் என்று குறைய நினைக்கை)

மற்றும் அனாதோஷம்—ஞான விரோதி, சஹவாச தோஷம் போக விரோதி, அபிமானம்—ஸ்வரூப விரோதி எனபன போன்ற விரோதி வர்க்கங்களையும் யுகித்தும்கேட்டு மறிக! இப்படி அாதத பஞ்சக ஜ்ஞானம் பெற்று எந்த விரோதங்களும் வாராதபடி வாழ்வாங்கு வாழக்கடவர்கள் வைஷ்ணவர்கள்.

பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம்

தத்வத்ரய ஜ்ஞானமும் அர்தத பஞ்சக ஜ்ஞானமும் பிறந்தாலும் ஸ்வரூப யாதாத்மய ஜ்ஞானம் (தன் நிலையை உள்ளபடி யறிகை) பிறப்பது அரிது இந்த ஜ்ஞானம் பெறு தற்கு ரஹஸ்யதரய ஜ்ஞானம் வேண்டும் இதனை பஞ்சசமஸ்காரம் மூலமாகப் பெறவேண்டும். இதனை பாகவத புருஷ காரத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஞான மநுஷ்டான மிவை நன்றாகவே யுடையனான ஆசாரயனை ஆச்ரயித்துப் பெற வேண்டும்

ஸமஸ்காரம் என்றால் சுததி (திருத்தம்) என்று பொருள். அநாதி காலமாக அஹங்கார மமகாரங்களால் ஆதமா அசுததமடைந்ததுள்ளது மாதா பிதாககளின சோக்கையால் பிறந்த பஞ்சபூத மயமான சரீரமும் அசுததமானது பகவத சமாசரயணத்துக்கு இந்த அசுததங்கள் நீங்கிச சுததி பெற வேண்டும முழுக்ஷுவுக்கு ஐந்து வகையான சுத்திகளை வேத சாஸ்தரங்கள் விதிகின்றன

அவை:—“தாப புண்ட்ர: ததாநாம மந்த்ரோ யாகஸச பஞ்சம” என்று சொல்லப்படுகின்ற சகராதி தாரணம், ஊாத்வபுண்டரம், தாஸய நாமம், மந்த்ரோபதேசம், திரு வாராதனம் எனனும் ஐந்து ஸமஸ்காரங்கள்

இவை பரம ஏகாந்தியாய முக்தி பெறுவதற்குச் காரணங்களாயிருக்கும் அன்றியும் ஒரு பெண் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்படட பதிவரதை என்பதை அவள் அணிந்துள்ள

கூங்கல்யம், மூக்கணி, வளையல் முதலிய ஆபரணங்களை உணர்த்துவது போல இந்த ஐவகையான ஸம்ஸகாரங்களான ஆபரணங்களும் இவ்வாத்மா பரமாத்மாவுக்கே சேஷப்பட்டவன், பிற தெய்வங்களுக் குரியவனல்லன் எனபதை யுணர்த்தும் அடையாளங்களாய் ஆகையால், முமுகூவான சேதனன ஆசாராயன, மூலமாக இப்பஞ்ச ஸம்ஸகாரங்களைப் பெற்று ரஹஸ்யத்ரயங்கள் மூலமாக ஸ்வரூப யாதாத்மியங்களான அநந்யார்ஹ சேஷதவம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்ய போகயத்வங்க ளென்னும் ஆகாரதரய சம்பந்தனாக வேண்டும்

தாபம் — இவற்றில் முதல் ஸம்ஸகாரம் தாபஸம்ஸகாரம். ஆசார்யனாலே மந்தரபூர்வமாக வளர்க்கப்பட்ட யாகாகனி யிலே தபதமான (உஷணமாக்கப்பட்ட) சகதரப் பொறியை வலப் புஜத்திலும், சங்க சிந்நத்தை இடப் புஜத்திலும் பொறிக்கப்படுகை

பகவ தாஜ்ஞாருபமான வேதங்களிலும் சாஸ்த்ரங்களிலும் விதிக்கப்படுகையாலும் கண்ணனெமபெருமான துவாரகையிலிருந்து கார்யாராததமாக புறப்பட்டருளியபோது திருவாசல் காப்பார், “தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளுந்தனையும் அரணமனையில பிரவேசிக்கத் தக்கவா ஆர்? பிரவேசிக்கத் தகாதவா ஆர்?” என்று வினவியபோது கண்ணன், “திரும்பி வருமவரை சகராங்கித முள்ளவாகள் புகத் தக்கவர்கள்; சக்ராங்கித மிலலாதவாகள் புகத் தகாதவர்கள்” என்று அருளிச் செய்கையாலும் சக்ராதிதாரணம் எம் பெருமானாகு அத்யநதாபிமானம் என்பதை அறியலாம்,

அன்றியும் “பொங்கும பரிவாலே பெரியர்ழ்வார் என்று பேர் பெற்ற பட்டர்பிரான்

“தீயிற் பொலிகினற செஞுகடராழி திகழ் திருச்சககரத்தின் கோயிற் பொறியாலே ஒற்றுண்டு நினறு குடி குடி

யாட செய்கினரோம்”

என்றும், 'என்னையும் எனனுடைமையையும் தின் சக்கரப்
பொறி ஒற்றிக்கொண்டு

நினைருளே புரிநதிருந்தேன்''

என்றும் முதலிலும் முடிவிலும் அருளிச் செய்கையாலும்,
பெரிய பெருமான தொடங்கி மணவாளமாமுநிகள் வரை
யுள்ள சத்சம்பரதாய சித்தர்களான பூர்வாசாரியர்களும்,
நம்மாசாரியா பாயந்தரான பின்புள்ள ஆசாரியர்களும்
சகராங்கித பூவகமாகவே உபதேசிக்கையாலும் ஸ்ரீவைஷ்ண
வர்களுக்கு சக்ராதி தாரணம் பரம உத்தேஸ்யம், அத்
யாவசியம் என்று அறியவேண்டும்

சகல ஜாதியினரும் சகல மதத்தவர்களும் ஆதிகா லம்
தொடங்கிக் குழந்தைகளுக்கு ரக்ஷையாக ஐம்படைத் தாலி
(பஞ்சாயுத ஆபரணத்தை) அணிவித்து வந்தார்கள் என
பதை சங்க இலக்கியங்களிலும் காணலாம்

புண்ட்ரம் — இரண்டாவது ஸம்ஸ்காரம் புண்ட்ரமென்
பது நெற்றி முதலிய இடங்களில் இடப்படும் ரேகை இது
வராஹபெருமான திருமேனியிலிருந்து உண்டான வெண்
மண்ணினால் ஊர்தவாகாரமாக (மேல் நோக்கி) அணியப்
படுவது நெற்றி முதல பன்னிரண்டு இடங்களில் முதன்
முதலில் ஆசாரியா திருக்கையினால் இடப்பட்டுப் பிறகு
ஆயுட காலமெல்லாம் தரிககவேண்டும். ஊர்த்வமுகமாக
இடப்படுவதாலும், தன்னைத் தரிததவர்களை ஊர்தவலோக
மாகிய பரமபதத்தை அடைவிப்பதனாலும் இது ஊர்த்வ
புண்ட்ர மென்று போ பெற்றது இது ஹரியினுடைய
பாதாகாரமாக அணியப்படும் நெற்றி முதல பிடரி யீருகப்
பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களில் இடப்பட்டு கேசவன முதல்
தாமோதரன் ஈருக உள்ள பன்னிரு வ்யூக மூர்த்திகளால்
அதிஷ்டிக்கப்பட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ரக்ஷகமாக
விளங்குவது. அதனாலேயே திருமண்காப்பு என வயவகரிக்க
ப்படுகிறது

புண்ட்ரங்கள் அர்த்த சந்த்ராகாரம், 'வட்ட வடிவம்', திரயக புண்டரம (குறுக்காக இடுவது) எனப் பலவகையாய் இருந்தாலும், தாமசாஸ்தரங்கள் ஊர்தவபுண்டரத்தையே பெரும்பாலும் விதிகின்றன மற்ற புண்டரங்கள் வேறு வேறு பலனகளைத் தருபவை ஊர்த்வபுண்டரம் மோக்ஷ பலனைத் தருவது. எனவே மோக்ஷராததிகள் வெண்மண்ணிலான ஊர்தவ புண்டரத்தையே தரித்தல் வேண்டும். சிதரோர்தவ புண்டரமாக அதாவது நடுவில் இடைவெளியிடாது தரிககவேண்டும் நாசியின் மேல் பாகத்தில் புருவங்களின் மத்தியில் ஓரங்குலம் பாதபீடமிட்டு அணியவேண்டும் நடுவில் பிராட்டிக்கு உகப்பான மஞ்சளாலான சிவந்த ஸ்ரீஞர்ணம் தீபாகாரமாக இடவேண்டும். பாதபீடத்தில் திருவநந்தாழ்வாரா, ரேகைகளின் நடுவில் பகவான, ஸ்ரீஞாணத்தில் பிராட்டி சந்நிதி பண்ணுவார்கள. ஆதலால் திருமண்காபபு பரணவஸவரூபம்.

நாம ஸம்ஸ்காரம் — ஆதமாச்சுள அனைவரும் ஸ்வாபாவிகமாகவே (இயல்பாகவே) பரமாதமாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் அதனை உணராததத்தான சகல வேதச் சுருகமான ப்ரணவம் முந்திற அகாரத்தாலே சேஷதவத்தை (அடிமையை)ச் சொல்லிப் பிறகு மகாரத்தாலே ஆதமாவின் ஜஞாதருதவத்தைச் (அறிவுடையனும் தன்மை) சொல்லுகிறது. இந்த ஜஞானம் இல்லாமையாலே முன்பெல்லாம் பாவாடை, அமாவாசை, பூஞ்சோலை என்றிப்படி கண்ட பெயர்களைத் தரித்திருப்பார்கள் அதனை நீக்கி பகவானுக்கு அடிமை என்பதைக் குறிக்க பகவந நாமத்தை ராமதாசன், நாராயணதாசன், மாதவதாசன் என்றிப்படி பகவந நாமங்களைத் தரிக்கை

ஆண்டானுடைய நாமத்தை அடிமை தரிககவேண்டுமென்று சாஸ்தர நியதியும் உலக வழக்கும் உண்டு இப்படி பகவந நாமமேயன்றித் திருத்திப் பணிகொண்ட ஆசாரிய நாமத்தைத் தரித்தல் வேண்டும் அந்த ஆசார்ய ஸ்தானம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாக்கே உரியதொன்று ஆகையினாலே

பகவந்நாமத்தோடு கூட ராமாநுஜ நாமத்தையும் சேர்த்து நாராயண ராமாநுஜதாசன், கிருஷ்ண ராமாநுஜதாசன் என்று இப்படி ஆசாரயனாலே தாஸ்ய நாமம் சூட்டப் பெறுகை நாம ஸமஸ்காரமாகும்

எல்லாம விட்ட ஏகாந்திகள் கிராமத்தால, ஜாதியால, குலத்தால, தொழிலால வரும் பெயாக்களைத் தரிககலாகாது அது அநர்த்த ஹேதுவாகும் பகவந் நாமங்களாலேயே வயவகரிக்கப் படவேண்டும். ஏனெனில அவர்களுக்கு எல்லாம அந்த விஷ்ணு தானே!

மந்தர ஸம்ஸ்காரம் — மந்தரத்தாலே சுததி பெறுகை மந்தர ஸம்ஸ்காரம் அதாவது ஆதமா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அறிய வேண்டிய அாததங்களை யெல்லாம் அறிவித்துத் தனனை யநுசந்திக்கின்றவாக்களை ரக்ஷிக்கின்ற பரம ரஹஸ்யமான மந்தரத்தை ஆசாரயனாலே உபதேசிக்கப் பெறுகை. ஆசாரயன சிஷ்யனைத் தன வலப்பக்கத்திலே இருத்தி சிஷ்யன சிரசில தன வலக்கையை வைத்து வலக்காதிலே உபதேசிக்க சிஷ்யன அதனை அப்படியே திருமபச சொலலை உபதேசம் பெறுகை

அம்மந்தரம் மூன்று அவை:—(1) எட்டு எழுத்துகளும் மூன்று பதங்களாக உள்ள திருமந்தரம்.

(2) இரண்டு வாககியங்களாய், ஆறு பதங்களாய், பதது அாததங்களாய், இருபத்தைந்து அக்ஷரங்களாய் அமைந்துள்ள த்வய மந்தரம்

(3) மாயன அன்று ஐவா தெய்வத்தேரினில செப்பிய கீதையின சாரமான சரமசலோகம் இது பதினொரு பதங்களாய் முப்பத்திரண்டு அக்ஷரங்களாய் இருக்கும்.

இவற்றை ஆசார்யன் உபதேசத்தாலே அறிக.

யாக ஸமஸ்காரம் — யாக மென்பது ஒருவன ஒரு தேவதையைக் குறித்து ஒன்றைச் சமாப்பிக்கை இது ஆராதனம் எனப்படும் யாகங்கட் கெல்லாம் போக்தா

(புஜிப்பவன்) நாராயணனே ஆராதனங்களில் மிகச் சிறந்தது விஷ்ணுவின் ஆராதனமே ஆதலால் அனைவராலும் ஆராதிக் கப்பட வேண்டியவனான பகவானே ஆராதிக்கும் தகுதியை ஆசார்யனிடமிருந்து பெறுகை. அதாவது ஆசார்யன் திருக்கைகளால் பகவானுடைய விகரஹம், சித்ரத் திருமேனி, ஸ்ரீசாளகிராமம் திவ்ய தேசத்து எம் பெருமான்களின் திருவடி நிலை, அபயஹஸ்தம் போன்ற வற்றில ஏதேனு மொன்றைப் பெற்று நாள்தோறும் ஆராதிக்கை இவை கிடையாதபோது ஆசார்யன் திருவடி நிலையாகிலும் பெற்றுத் திருவாராதன யோக்யதையை லபிக்க வேண்டும் பிறகு வாய்ததபோது எம்பெருமான திருமேனி பெற்று ஆராதிக் கலாம் இப்படி முமுகு பஞ்ச ஸம்ஸ்கார சம்பந்தனாக வேண்டும்

ரஹஸ்யத்ரயம்

பஞ்ச ஸம்ஸ்கார சம்பந்தனான முமுகு ரஹஸ்யத்ர யார்த்த ஜ்ஞானம் பெறவேண்டும் “முமுகுவுக்கு அறிய வேண்டிய ரஹஸ்யம் மூன்று” என்பது ஸ்ரீமத் பிள்ளை லோகாசாராயர் நியமனம்.

ரஹஸ்யத்ரயம் எனபது திருமந்தரமும், தவயமும், சரண ஸ்ரீமதேகமும் ஆகும். இவற்றில் முதலில் அறியவேண்டிய ரஹஸ்யம் திருமந்தரம். முதலில் நமமை நாம் அறியவேண் டும். நமமை நமக்கு உணாததுதலாகிற ஸ்வரூப சிகைப் பண்ணித் தருவது திருமந்தரம் ஆகையாலே முதல ரஹஸ்யம் திருமந்தர மாகிறது

திருமந்தரம்

இது சகல வேதசாரம் ஆத்மாக்களுக்கு முனறுவித் ஸ்வபாவங்களுண்டு. இவை ஆகாரத்யம் எனப்படும் அவை அநந்யராஹ சேஷத்வம் (நாராயணனுக்கே அடிமைப் பட்டிருத்தல்). அநந்ய சரணத்வம் (அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளுகை) அநந்ய போக்யத்வம் (நாராயணனுக்கே

தான் அநுபவிக்கப்படுகின்றவனாய் இருக்கை) அதாவது தான் செய்கின்ற சகல கைங்கர்யங்களும் தனக்கு இன்ப மென்றிருக்கை யன்றிக்கே, தனக்கும் அவனுக்கும் என்றிருக்கை யன்றிக்கே அவனுடைய இன்பத்துக்கென்றே செய்கை. இவ்வாகாரதரயத்தை யறிவிக்கின்ற திருமந்தரம் அர்த்த பஞ்சகத்தையும் உணர்த்துகிறது ஆகையால் ப்ரதம ரஹஸ்யமாகிறது.

திருமந்தரத்தின் தோற்றம்

இப்படிப்பட்ட பரமார்த்தங்களை யறியாதே சம்சாரிகள் பகவத் கைங்காயத்தை யிழந்து பிறவிப் பெருங்கடலுள் அழுந்தி நோவு படுவதைக் கண்ட சாவேசுவரன தன கிருபையாலே இவர்கள் தன்னை யறிந்துய்யுமடடி பரம ரஹஸ்யமான இததிருமந்தரத்தை நாராயண ரீஷி யென்னும் தாம தேவதையின் பிள்ளையாகப் பிறந்து தன்னுடைய அம்சமான நரன் என்னும் ரிஷிகுப் பதரிகாசிரமத்திலே உபதேசித்தருளினான்

ஆசார்யன் விஷயத்திலே சிஷ்யன எவ்வாறு நடந்து கொள்ளவேண்டும் எனனும் சிஷ்ய லக்ஷணத்தை அறியாத உலகத்துக்கு அதனை அறிவிகைக்காகத் தானே சிஷ்யனுமாய் நின்று உபதேசம் பெற்று அநுஷ்டித்ததுக காட்டினான்.

இததிருமந்தரம் சகல பலன்களையும் கொடுக்கவல்லது. ஜப ஹோமங்களாலே கார்யம் கொள்வாராகு அவர்கள் விருமபிய பலன்களைக் கொடுக்கும் அாதத ஜ்ஞானத்தோடு அநுசந்திப்பாராகு ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்துப் பரம புருஷாத்த மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்.

எழுத்தும பதமும்

எட்டுத் திருவெழுத்துக்களாய் மூன்று பதங்களாக இருக்கும் இதில முதல் பதம் 'ஓம்' எனனும் ப்ரணவம், நடுப்பதம் 'நம' எனனும் பதம் மூன்றாம் பதம் 'நாராயண' என்பது.

ஓம் என்பது ஓரக்ஷரம். நம எனபது இரண்டு அக்ஷரங்
கள நாராயணய் எனபது ஐந்து அக்ஷரங்கள். ஆகத திரு
மந்திரம் எட்டு அக்ஷரங்களை யுடையதாகிறது முதலில
பிரணவமும், பிறகு நமப் பதமும், முடிவில் நாராயணய
பதமும் உச்சரிககப்பபடும்

ப்ரணவம்

பரணவம் விரியாத நிலையில் ஒரெழுத்தாய ஒரு பதமாய
ஓராதததை உணாததும். விரிந்த நிலையில் முனறெழுத
தாய முன்று பதமாய முன்றாததத்தை யுணாததும்.

பரணவம் விரியுமபோதும் அ', 'உ', 'ம்' என்னும்
முனறெழுத்துக்களாக விரியும். பகவானுடைய சங்கல்பத
தாலே ருக வேதத்திலிருந்து பூ' எனனும் ஒரு சபத விசேஷம்
தோன்றியது யஜு' வேதத்திலிருந்து புவ' என்னும் ஒரு
ஜலிச சிறப்பு உண்டாகியது ஸ்வ. என்னும் சபத விசேஷம்
சாம வேதத்திலிருந்து பிறந்தது இவற்றையே வ்யாஹருதி
கள் எனபா

பொற்கொலலன் மூன்று பொற்கட்டிகளை ஒன்று
சோதது உருகுவது போல பகவான தன் சங்கலப சக்தி
யாலே இமமூன்று வயாஹ்ருதிகளையும் ஒன்றாகக் கலந்தான
அதிலிருந்து அ, உ, ம் எனனும் முன்று எழுத்துகள் தோன்
றின் இறைவன் இமமுன்றையும் ஒன்று சோததான் அது
ஓம் என்றயிறறு ஆகையால் இபரணவம் சகல வேதசாரம்,

அகாரார்த்தம்

அகாரம் பகவானாகிற நாராயணனுக்கு முதல் திரு
நாமம். அகாரம் எழுத்துக்களுக் கெல்லாம காரணமாயிருக
கும் ஆகையால், சகல ஜகத்துக்கும் காரணனான நாரா
யணனை உணர்த்துகிறது. அகாரம் ரக்ஷணாததமான 'அவ'
என்னும் வோச் சொல்லிலிருந்து தோன்றியது ஆகையால்
அகாரத்தின் பொருளான நாராயணன் சர்வரக்ஷகன் என்பது
பெறப்படும்

இவ்வகாரத்தில் நான்காம் வேற்றுமை தொக்கி நிற்கும். இதன் விரிவான நாராயண பதம் ஆய என்னும் நான்காம் வேற்றுமையோடு கூடியிருக்கிறபடியால் நாராயண பதத்தின் சுருக்கமான அகாரத்திலும் நான்கனுருபு மறைந்திருக்க வேண்டும்; மறைந்து நிற்கும் நான்காம் வேற்றுமைக்குப் பொருள் சேஷத்வம் (இஷ்டப்படி பயன்படுத்திக்கொள்ள உரியது) அதாவது அகாரப் பொருளானவனுக்கு மகாரப் பொருளான ஆத்மா உரியவனென்றபடி.

உகாரார்த்தம்

உகாரம் ஏவகாரத்தின் அத்தத்திலே வந்துள்ளது ஏவகாரம் என்பது தமிழில் 'ஏ' என்பது போலவது வேதவாக்கியங்களிலே 'ஏவ' என்று வரவேண்டிய இடங்களிலே உகாரம் உரையாகிக்கட்பட்டு நெதளன் அதுபோல இங்கும் உகாரத்தை ஏவகாரமாக கொள்ளவேண்டும். அதாவது மகாரத்துக்கு அத்தமான சேதனை அகாரப் பொருளான நாராயணனுக்கே சேஷம் என்றபடி.

ஏவகாரத்துக்கு இருவிதமான பொருள் உண்டு. ஒரு வஸ்துவுக்குச் சொல்லப்படும் பண்பு அவஸ்துவுக்கு இல்வையென்பதிலே, உண்டு என்பது உதாரணமாக ராமன் வில்லாளியே என்பதைப் போலச் சொள்க சொல்லப்பட்ட பண்பு அவஸ்துவைத் தவிர மற்ற இடத்தில் இல்வையென்பது மற்றொரு பொருள் ராமனே வில்லாளி என்பது உதாரணம் முதல் உதாரணத்தில் ராமன் வில்லாளி தான் என்றும், இரண்டாவதில் ராமனது தவித தவா வில்லாளிகளல்லா என்றும் பொருள்படுதல் காண்க' இதனால் மகார வாசபனான ஆத்மா அகார வாசபனான நாராயணனுக்கே சேஷபூதன் மற்றவாகடது உரியவனல்லான் என்று அநய சேஷத்தைக் கழிக்கிறது.

லக்ஷியையை பகவான் திருமாவில தரிக்கின்றான் ஆனால் பிராட்டிக்கு 'உ' என்று திருநாமம் அதனால் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஆத்மா அடிமை

என்கிறது என்றும் கூறுவதுண்டு. அது முக்கியமன்று பிராடடிகு அடிமை எனபதிலும் பிறாகு அடிமை அல்லன எனபதுதான மிக முகயமாக அறியவேண்டிய அாததம பிராடடிகு அடிமை யென்று தனித்துச் சொல்ல வேண்டா பெருமாளுக கடிமை என்றதனாலேயே பிராடடிகு கடிமை யெனபது தானே கிடைக்கும், ஒருவன ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டால் அவனுடைய பாயைக்கும் அடிமை செயவது உலகியறகை.

மகாரார்த்தம்

அகாரத்தில் நானகாம வேற்றுமையால் சொல்லப்பட்ட சேஷதவத்துக்கு ஆசாயம் (உறைவிடம்) யா? என்றால் அந்த சேஷதவ தாமததை உடையவன ஆதமா என்று அறிவிகக வந்தது மகாரம்

மகாரம் 'மந' என்ற தாதுவிலே தோன்றியது, இததாதுவுக்கு (வேர்ச்சொல்) ஜ்ஞானம் அாததம் இதனால் ஆத்மா ஜ்ஞானமயன், ஜ்ஞான ஸவருபி என்றதாயிற்று 'மநு' என்ற தாதுவும் மகாரத்துக்குக் காரணம் இத்தாதுவுக்கு அறிதல என்று பொருள் இததால் ஆத்மா அறிவுடையவன், அறிபவன் என்ற பொருள் கிடைக்கும்

†க வர்ச்சம்—க முதல் ங வரையுள்ள ஐந்து எழுத்துகள் பஞ்ச பூதங்களுக்கு வாசகங்கள் ச வர்க்கம்—ச முதல் ஞ வரை மெய, வாய, கண், மூக்கு, செவி ஆகிய பஞ்ச இந்தரியங்களைக் காட்டும் ட வாக்கம்—ட முதல் ண வரை சபத ஸ்பர்ச ரூப ரச கந்தம் ஆகிய ஐம்புலன்களைக் காட்டும் த வர்க்கம்—த முதல் ந வரை வாக பாத பாணி பாயு உபஸ்தம் ஆகிய ஐந்து கர்மேந்திரியங்களை உணர்த்தும், ப¹ மனசையும, ப² அஹங்காரத்தையும், ப³ மஹத்தையும், ப⁴ ப்ரக்ருதியையும் அறிவிக்கும் இப்படி 24 எழுத்துகளும் 24 தத்வங்களுக்குப் பெயர்.

†க வர்க்கம் என்றால், தமிழில க எனனும ஓா எழுத்தின உச்சரிப்புக்கு சம்ஸக்ருதத்தில் 4 விதமான உச்சரிப்புகளும்

மகாரம் இருபத்தைந்தாம் எழு து. இதனால் இருபத்து நான்கு தத்வங்களான பரக்ருதியைக் காட்டிலும் இருபத்தைந்தாம் தத்வமான ஆத்மா விலக்ஷணை, வேறுபட்டவன் என்றதாயிற்று. ஆத்மா 'ஜஞாதா' அற்பவன் என்றதனால் கர்த்தா, போக்தா எனபதும் பெறப்படும். இதனாலும் ப்ரக்ருதியின் வேறுபட்டவன் எனபதாலும் ஆனந்தத்வமும் பெறப்படும்:

ஆத்மாவுக்கு ஜஞானானந்தங்களைக் காட்டிலும் சேஷத்வமே முக்கிய லக்ஷணம். அதனால் தான முன்னே அகாரத்தாலே சேஷத்வம் சொல்லிப் பிறகு மகாரத்தாலே ஜஞானானந்தங்களைச் சொல்லுகிறது திருமந்தரம் புஷ்பத்துக்கு மணம் போலவும், ரதனத்துக்கு ஒளி போலவும் ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வம் பெருமை தருகிறது.

ஆக பரணவத்தால ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே அநந்யார்ஹ சேஷபூதன என்று இருவாக்குமுள்ள உறவு சொல்லப்பட்டது

நம பதார்த்தம்

நம எனபது ந, ம என்று இரு பதங்கள் சேர்ந்த ஒரு பதம் ம எனபதும் என்னும் ஆத்ம வாசகமான எழுத்தின் ஆறாம் வேற்றுமை ஆத்மா தனக்குரியவன் என்றபடி 'ந' என்று அதனைத் தவிரக்கிறது. எனக்கு நான் உரியவனல்லேன் என்றபடி அகாரத்தில் சேஷத்வத்தால் அஹங்காரத்தைக் கழித்தது, நமப பதத்தால் மமகாரத்தைக் கழிக்கிறது இவ்விரண்டும் தான் ஆத்மாவுக்கு விரோதி, சம்சார விருக்ஷத்திற்கு விதை.

4 விதமான எழுத்துகளும் உண்டு. எனவே க வாககத்தைச் சோந்த 4 சமஸ்கருத எழுத்துகளும் ங என்னும் ஓர் எழுத்தும் சேர்ந்து 5 எழுத்துகள் ஆகின்றன இதற்கே க வாக்கம் - க முதல் ங வரையுள்ள 5 எழுத்துகளென மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே ச வாககமும், ட வாககமும், த வாக்கமும், ப வாககமும் எனக் கொள்க

உகாரத்தால் அநயசேஷத்வம் கழிக்கப்பட்டது நமஸ்ஸால் ஸ்வ சேஷத்தைக் கழிககிறது—பகவத சேஷத்வத்துக்கு ஜீசையாமையைக் கழிககிறது

இந் நமப்பதம் சபதத்தாலும் அாதத்தாலும் உபாயத்தை அறிவிக்கிறது நாராயணனே உபாயமென்பது நமஸ்ஸின் பொருள் விரோதியைக் கழிககிறது நமஸ்ஸு காகத்தின் ஒரு கணமணி இருபுறமும் பாரக்குமாபோலே நடுவிலிருந்து ப்ரணவத்தில் ஸ்வரூப விரோதியையும், நடுவில் உபாய விரோதியையும், நாராயண பதத்தில் கைங்காயமாகிற பலத்தின் விரோதியையும் கழிககிறது

நமப்பதம் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும் வணக்கமே ஸ்வரூபம், வணக்கமே உபாயம், வணக்கமே பலம் என்றபடி

நாராயண பதார்த்தம்

நாராயண பதம் நார + அயந எனப் பிரிக்கப்படும் நார சபதத்திற்கு அழியாத பொருள்களின் கூட்டம் என்று பொருள் ர அழியும் பொருளையும், நர என்று அதன் அழிவில்மையையும், நரா என்று அழிவில் பொருளின் பனமையையும், நாரா அவற்றின் திரள்களையும் காட்டும் அவை எனரூப பரமபுருஷனின் திவ்யாத்ம் ஸ்வரூபம் தவிர அவன் திருமேனி தொடங்கி பிராட்டிமார் உட்பட உபய விபூதியிலுமுள்ள அனைத்தும் நாரங்களே அயந சப்தத்திற்கு ஆதாரம் என்று பொருள் நாராயண பதம் ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை நாரங்களுக்கு (நாரங்களினுடைய) அயனம் என்று விரியும் நாரங்களுக்கெல்லாம் அதகாயாமி யாய் வயாபிதது ஆதாரமாய் இருப்பவன் என்றபடி.

இது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகவும் கொள்ளப்படும்; அப்போது நாரங்களை அயனமாக உடையவன் என்று பொருள் இது ஈகவரனுடைய வெளி வ்யாபதியை அறிவிக்கிறது

வேற்றுமைத் தொகையால் இறைவனுடைய பரத்வ
மும் அன்மொழித் தொகையால் செளலபயமும் (எளியமை
தன்மை) அறியப்படும்

ஆய பதாராததம்

நாராயணாய எனபதில் உள்ள ஆய பதம் நானகாம்
வேற்றுமை யுருபு நானகாம் வேற்றுமை பல பொருள்களில்
வரும் இங்கே பிராராததனைப் பொருளில் வந்ததுளளது நமப்
பதம் உபாயத்தைச் சொன்னபடியால் அவ் உபாயத்தால்
பெறத்தக்கது புருஷார்த்தம் (பலம்) ஆகையால் அப்
பலபராராததனையைச் சொல்கிறது

பரணவததில் ஸ்வரூபம் சேஷதவம் என்கையாலும்,
நமஸஸில் உபாயம் வணக்கம் என்கையாலும் பலம்
ஸ்வரூபத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் சோநத்தா யிருக்கவேண்
டும். ஆகையாலே இச்சதுர்த்தி (நானகாம் வேற்றுமை) அவ்
விரண்டுக்கும் சோநத அடிமையை — கைங்கரியத்தை
பராராததிககிறது நமப் பதம் இக்கைங்கரியத்தில்
விரோதியைப் போகுகிறது விரோதியாவது தனக்காக —
தனக்கினபமென்று செய்கை அவனது உகப்புக்காகவே
செய்யவேண்டு மென்றபடி

ஆகத் திருமநதரத்தால் சாவகாரணனாய சாவரக்ஷகனான
எம்பெருமானு'சகே உரியவனான நான் சாவசேஷியான
அநநாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளையும் செயம்பு பெற
வேண்டும் என்று பராராததிகதமபடி சொல்லப்பட்டது

தவயாராததம்

தவய மந்தர பரபாவம்

திருமநதரத்தாலே ஸ்வரூப ஜ்ஞானம் பெற்ற அதி
காரிக் கு ஸ்வரூபாநுரூபமாக உபாய ஜ்ஞானமும்,
புருஷாராதத ஜ்ஞானமும் பிறக்க வேண்டுமாயால் அவ்
விரண்டையும் அறிவிககின்ற தவய மந்தரம் அடுத்தபடி
யாக அநுசந்திககத்தக்கது

ஸ்ரீ விஷ்ணு லோகத்தில் (காரய வைகுண்டத்தில்) சமசாரி சேதனர்களின் உஜ்ஜீவனார்த்தமாக வீனவிய பிராட்டிக்கு எம்பெருமான உபதேசித்த ஏற்றமுடையது இதவய மந்தரம் கடவலி யுபநிஷத்தில் இரு வேறிடங்களில் உள்ள இரு வாசகியங்களை ஒன்றாக இணைத்து மந்தரமாகி சேதன உஜ்ஜீவனாததமாகப் பிராட்டிக்கு அருளிச் செய்தான பெருமான.

உபாயம், உபேயம் (பலம்) என்னும் இரண்டு அர்த்தங்களை யுடையதாய் இரண்டு வாச்யங்களாக அமைந்துள்ளபடியால் இதற்கு தவயம் (இரட்டை) என்று பெயர் ஆயிற்று. இது மந்தரரதனம் நயாசம், ப்ரபத்தி, சரணாகதி என்றும் மறறும் டல பெயர்களால் வழங்கப்படும்.

இம் மந்தரத்தை நம் பூர்வாசாராயர்கள் மிக விருமபி எப்போதும் அநுசந்திப்பார்கள் அதனால் ஆசாராயர்கள் விருமபி அங்கீகரித்தது என்ற ஒரு ஏற்றமுமுண்டு இதற்கு.

த்வயத்துக கதிகாரி

இதர விஷயங்களில் வரகதியும் (வெறுப்பும்), பகவத் விஷயத்தில் ரக்தியும் (ஆசையும்), பகவான நம்மை நிச்சயம் அங்கீகரிப்பான என்ற உறுதியும் உடையவனாய் வாழ்நாளே வீணாகாமல் உள்ள நாள்களில் த்வய தேசங்களில் பற்று டையவனாய்ச் சைங்காயபரனாய் பகவத் குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டு நற்போது போக்குதல் ஸ்ரீவைஷ்ணவாதிகாரிக்கு இருக்கவேண்டிய பண்புகள். இப்படிப்பட்ட அதிகாரி த்வய மந்தரத்துக்குத் தகுதி பெறுமபோது மற்று இரு தகுதிகள் பெறவேண்டும் அதாவது மற்றொரு தேவதையைத் தஞ்சமாகப் பற்றாமையும், மற்றொரு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்காமையும் வேண்டும்.

வாக்யப் பிரிவும் வாக்யாதாமும்

இரண்டு வாச்யங்களாய், ஆறு பதங்களாய் பத்து அாதங்களை அறிவிப்பதாயிருக்கும்

1 ஸ்ரீமத நாராயண சரணௌ சரணம் பரபத்யே.

2 ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம

ஆக பூவ வாக்யம் மூன்று பதங்கள். உத்தரவாச்யம் மூன்று பதங்கள்,

“பெரிய பிராட்டியோடு நித்யமாகக் கூடியிருக்கும் நாராயணனுடைய இரு திருவடிகளையும் உபாயமாகப் பற்றுகிறேன்” எனபது பூவ வாக்யத்தின் பொதுப் பொருள்,

“பெரிய பிராட்டியோடு சோந்த நாராயணனுக்கு எல்லா அடிமைகளையும் அஹங்கார மமகார மற்றுச செய் வேனாக வேண்டும” எனபது உத்தர வாக்யத்தின் பிண்டித மான அர்த்தம்.

விளக்க உரை

ஸ்ரீ சபதார்த்தம்

ஸ்ரீ யெனறு பெரிய பிராட்டிக்கு (மஹாலக்ஷ்மிக்கு)த் திருநாமம் இங்கு சொல்கிற ஸ்ரீ சபகம் புருஷகாரத்தை (சோத்து வைத்தலை)க காட்டுகிறது, (இங்கு பிராட்டியைச் சொல்வது புருஷகாரத்தாகாக) ஈசுவரனுக்கும் நமக்கம் ஒழிக்க ஒழியாத சம்பந்தம் நேரே இருக்குமபோது புருஷ காரம் எதற்கு? நேரே ஆசரயிக்கலாகாதோ? என்ற ஐயம் ஏற்படலாம் அதற்கு விடை:

நாம் பிறப்புகளதோறும் மிகப் பல அபராதங்களைச் செய்பவர்களாக உள்ளோம் அவன தந்தையாகையாலே நம்மைத் தண்டித்தது திருத்தமுற்படுவன அப்போது அவன நம் குறைகளைப் பொறுப்பித்து ரக்ஷிக்கும்படி செய்து சேர்த்து விடுவதற்குப் பிராட்டி புருஷகாரம் வேண்டும இவள் நமக்குத் தாய் நம் கிலேசம் பொறுக்கமாட்டாத மெனமைத் தன்மையுடையவள், கருணையே வடிவானவள் ஆகையால் இவள் புருஷகாரம் வேண்டும அவனுக்குப்

பத்நியாய் அவனுக்குப் பெருமை சோப்பவளாய் இனியவளாய்
யிருக்கையாலே அவனும் இவள் வார்த்தையைத் தட்டாதே
ஏற்றுக்கொள்வான்.

ஸ்ரீ சபதம் புருஷகாரத்துக்கு வேண்டிய பண்புகளை
யெல்லாம் காட்டும் சேதனாகளால் ஆசிரயிக்கப்படு மவள்;
ஈசுவரனை ஆசிரயித்திருக்கு மவள்; நம் முறையீட்டைக்
கேட்கு மவள், ஈசுவரனைக் கேட்பிக்கு மவள், நம்மால் சேவிக
கப்படுபவள்; ஈசுவரனைச் சேவித்திருப்பவள்; நம்முடைய
தோஷங்களை அல்லது ஈசுவரனுடைய சீற்றத்தை அழித்
தொழிப்பவள் என்னும் இத்தனை பொருள்களையும் தாது
பலததாலும் வியுத்தபதிகளாலும் (பொருள் விளக்கக்
குறிப்புகளாலும்) ஸ்ரீ சபதம் காட்டும்

மதுப் அர்த்தம் (மத் பதார்த்தம்)

ஸ்ரீமத் எனபது பதம். மேலே நாராயண என்று 'ந'கரம்
வந்தபடியால் ஸ்ரீமந என்று 'த' கரம் 'ந'கரமாயிற்று இந்த
மத் எனனும் பதத்திற் நிதயயோகம்—நிதய சம்பந்தம்
(என்றும் பிரியாதிருத்தல்) எனபது பொருள்

நாம குற்றமே புரியும் தன்மை யுடையோம் அவன்
குற்றங் கண்டு சீறித் தண்டுககும் இயல்புடையவன். இவ்
விரண்டையும் அறிந்த இந்தத் தாய் நாம் அகன்றால் என்
னாகுமோ? என்று அஞ்சி, 'அகலவென இறையும் என்று'
அவன் மார்பிலேயே நித்யவாசம் பண்ணுவாள் என்கிறது
மதுப் (மத என்பது)

ஆகையாலே சேதனர்கள் அவள் எப்போது சோந்திருப்
பாள் நாம ஆசிரயிப்பதற்கு என்று காலம் பார்க்கவேண்டா,
அவனுடைய சுவாதந்தர்யத்தை மதங்கள் குற்றங்களையும்
கண்டு அகலவேண்டா, ருசி பிறந்தபோதே ஆசிரயிக்கலாம்
(அடையலாம்). இவள் புருஷகாரத்தாலே பேரபராதி யான
காக்காரன் வாழ்ந்துபோனான் என்பதறிக! இவளின் புருஷ
காரச் சிறப்பை உலகுக்கு உணர்த்த வந்ததே ஸ்ரீராமாயணம்.

நாராயண பதார்த்தம்

நாராயண பதத்திலுள்ள நார சபதமானது பகவா னுடைய நிதயமான கலயாண குணங்களைச் சொல்லுகிறது. அயண சபதம் கலயாண குணங்களுக்கு ஆச்ரயம் (ஆதாரம்) எனபதை அறிவிக்கும் இங்கு உபாயமாக ஆச்ரயிக்கும் சந்தர்ப்பமாகையாலே ஆசரயணத்துக்கு உதவிகரமான வாதசலயம், ஸ்வாமித்வம், சௌசீலயம், சௌலப்யம், ஜஞானம், சுகதி, ப்ராப்தி, பூர்த்தி முதலிய குணங்களைக் கொள்ளவேண்டும் (வாதசலயம் குற்றங்களைக் குணமாகக் கொள்ளும் குணம் ஸ்வாமித்வம் உடையவனா யிருக்கை சௌசீலயம் உயாநதவன் தாழ்நதவனோடு விகல்பமின்றி கலநது பழகுகை சௌலபயம் கிட்டுதற்குச் சுலபனாய் (எளியனாய்) இருக்கை இவனுடைய அபேக்ஷிதத்தையும் விரோதியையும் அறிகை ஞானம் இவனுடைய விரோதி யைப் போக்கி விருப்பத்தைக் கொடுக்கைக்குரிய ஆற்றல் சுகதி இப்படி இவனுக்குச் செய்ய வேண்டியதற்குரிய சம்பந்தம் (உறவு) பராபதி இவனிடம் ஒன்றை எதிரா பாராமல செய்து கொடுததற்குரிய நிறைவுடைமை பூர்த்தி எனப்படும் இவற்றையெல்லாம் உடையவன் நாராயணன் என்றபடி.

சரணௌ சப்தார்த்தம்

சரணௌ இரண்டு திருவடிகளை, திருவடிகளைச் சொன் னது திவ்ய மங்கள விக்ரஹததுக்கு உபலக்ஷணம் சரணௌ எனனும் தவிவசனம் (இருமைச் சொல்) சேர்த்தி யழ கைச் சொல்லுகிறது.

அன்றியும் இருமையைக் குறிக்கும் இச்சொல் இரண் டுக்கு மேல் மற்றொன்றைச் சோததுக்கொள்ளாது ஆசை யால், எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றும இந்த ப்ர பகதி உபாயம் தனனோடு மற்றொன்றையும் உபாயமாகச் சோத்துக்கொள்ள சஹிககாது தானே நிரபேக்ஷ உபாயமா யிருக்கும் உபாய பூர்த்தியை அறிவிக்கிறது

சரண சப்தார்த்தம்

சரணம் - உபாயமாக சரண சப்தம் வாசஸ்தானத்தை சொல்லுகையாலே இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும், விரோதிகளாக களைகைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றபடி

ப்ரபத்யே பதார்த்தம்

ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன் (அடைகிறேன்). ப்ரபத்யே எனபது தன்மை யொருமை நான் பற்றுகிறேன் எனபது பொருள். இதனால் சரணம் புதும அதிகாரியைச் சொல்லுகிறது. பர+பத்யே. ப்ர எனபது அடைமொழி பத்யே எனபது அடைகொளி பர எனபது நன்றாக, திடமாக என்றபடி அதாவது மஹாவிசுவாச (திடமான நம்பிக்கை) பூர்வமாகப் பற்றுகிறேன் என்றபடி மற்ற உபாயங்களில் பற்றிலலாமல் அவற்றை யெல்லாம் விட்டுப் பற்றுகிறேன் என்றபடி

நிகழ்காலத்தின் பொருள்

ப்ரபத்யே எனபது நிகழ்காலத் தன்மை யொருமை வினைமுற்று பரபததி ஒரு முறையே பண்ணவேண்டுமென்பது சாஸத்ரார்த்தம் ஒரு முறை ப்ரபததி பண்ணுவதையே (ஒரு அஞ்சலி பண்ணுவதைக் கூட) பெரிதாக அதிகமென்று நினைப்பவன் அவன். ஆகையால், ஒரு முறையே அமையும

சிலர் ப்ரேமத்தின் மிகுதியால் பல முறை சரணம் புதுவாராக சிலர் தம குற்றங்களின கணததாலே கலங்கி ஒரே முறை ப்ரபததியின் பெருமையை அறியாமலே மறுமுறையும் ப்ரபத்தி பண்ணுவா நற்போது போக்குகாக சதா அநுசந்திப்பாரும் இதன் இனிமையாலே எப்பொழுதும் அநுசந்திப்பாரும் உண்டு 'பற்றினேன்' என்று இறந்த காலத்தால் இருந்தால் சாஸத்ராததத்தோடு விரோதிகளும், ஆகையால் பற்றுகிறேன் என்று நிகழ்காலத்தில் கிடக்கிறது.

இப்பற்றுதல் மனம், மொழி, மெய் எனும் முக்கரணங்களாலும் அமையலாம் பலன் தருகைக்கு ஒவ்வொன்றே போதும். ஆயினும், ஞானத்தால மோக்ஷமென்று சித்தாந்தமாகையாலும், அதயவசாயம் (நிச்சய புத்தி) வேண்டுகையாலும் நிச்சய புத்தி வடிவமான மானசீகப் பற்றுதலே கொள்ளவேண்டும்,

உததர வாக்யம்

சரணாகதிசகுப பல நியமமில்லை, சகல பலனகளையும் கொடுக்கும் அதனால் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி எந்த பலத்திற்கு என்றால் இன்ன பலத்திற்கு என்கிறது உததர வாக்யம் 'ஒழிவில காலமெல்லாம் உடனாய் மனனி வழுவிலா அடிமை செய்கை'யே கீழ்ச்சொன்ன உபாயததுக்குப் பலம் என்கிறது அதாவது சரணாகதனால் முழுக்ஷ அல்பபலன்களை அபேக்ஷிசகாமல பகவத கைங்காயமாகிற பரம புருஷாராதததையே அபேக்ஷிக்க வேண்டுமென்றபடி. இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமையை ப்ராராத்திக்கிறது உததர வாக்யம்

அவன உபாயமாமபோது தான புருஷகாரமாய் இருப்பாள அவன பராபயனாகுமபோது (பலருபமாக அடையப்படும்போது, கைங்காயம் கொள்ளும்போது) தானும் உபாயபூதையாய் இருந்து கைங்காயத்தை ஏற்படோடனறி, இவன கைங்காயத்தை ஒன்றுக்குப் பததாக அவன்திருவுள்ளத்தில படுத்தி உகப்பிததுக் கைங்கர்யத்தை வளர்த்தலும் செயவாள

ஸ்ரீமதே — பெரிய பிராட்டியோடு கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு பெரிய பிராட்டியோடு கூடியிருப்பவன் இன்னான் என்கிறது நாராயண பதம் அதாவது கலயாண (மங்கள்) குணங்களை உடையவன் என்கிறது நார சபதத்திற்கு அழிவற்ற நித்யமான குணங்கள் என்று பொருள் அயந சப்தம் ஆதாரம் என்னும் பொருள் உணர்த்தும் கலயாண குணங்களுக்கு இருபபிடமானவன் என்றபடி

உத்தர வாகயம் கைங்காய ப்ரார்த்தனா ரூபமைக யாலே அடிமையாகிற கைங்காய பூர்வபாவியான அநுபவ விஷயமான வாத்ஸலயாதி ஸமஸ்த குணங்களையே நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டும்.

ரக்ஷணமாவது— விரோதியைப் போகுகுகையும் அபேக்ஷி தத்தை (விரும்பியதை)க் கொடுகுகையும். இவற்றை யறிய ஜ்ஞானம வேண்டும் விரோதியைப் போக்கி வீரும்பியதைத் தர சகதி வேண்டும் சகதி யிருப்பினும் செய்து தருவதற்குச் சம்பந்தம் (ப்ராபதி) வேண்டும் இவ்விடத்தில் ஒன்றையும் எதிர்பாராமல் செய்வதற்குப் பூர்த்தி (நிறைவுடைமை) வேண்டும் இவற்றை யெல்லாம் உடையவன் என்கிறது நாராயண பதம் இக்குணங்கள் எல்லாம் பூரவ வாககியத் தில் உபாயமாக அநுசந்திக்கப்பட்டது இங்கு பலமாக அநு சந்திக்கப்படுகிறது

‘ஆய’ என்பதன் அர்த்தம்

ஆய என்பது நான்காம் வேற்றுமை யுருபு இது ப்ரார்த்த தனையைக் காட்டும் அதாவது புருஷார்த்த (பல) ப்ரார்த்த தனையைச் சொல்கிறது பலம்—கைங்கர்யம் (அடிமைப் பணி). திருமந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட சேஷத்வத்தையே (அடிமையையே) ஸ்வரூபமாக (இயல்பாக உடையவனாகையாலே அந்த சேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்த பலம் சேஷவ்ருத்தி (அடிமை செய்தல்) ஆகையாலே அடிமையை ப்ரார்த்ததிக்கிறது

இவன் ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ? சர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவை யறியமாட்டானோ? என்று நினைக்கலாம், பரார்த்தித்துப் பெறுவதே புருஷார்த்தம் விரும்பிப் பெறுத ஒன்று பேருகத் தோன்றுது. ஆகையாலே பரார்த்திக்கவேண்டும்.

அன்றியும் நோய வாயப்பட்டுப் பல நாட்கள் உணவு கொள்ளாத குழந்தை நோய நீங்கிப் பசிக்கப்பெற்றுச் சோறு கேட்டால் தாய் மகிழ்ந்து சோறுட்டுவாள்—அதுபோல,

ஐம்புல இனப வேட்கையாகிய நோயுற்ற ஜீவாத்மா
அது தீர்நது பகவத கைங்காயமாகிற போஜனத்தை அபே
க்ஷிததால் எவவுயிராகும் தாயான எம்பெருமான் திருவுள்ள
முககும் அவ்வுகப்பே இவனுக்குப் பேராகுமே

‘நம’ பதார்த்தம்

நம எனபது கைங்காயத்தில் களை யறுக்கிறது கைங்கர்
யததுக்குக் களையாவது தனக் கின்பெனென்று செய்கை ம:
என்று எனசுருரிய தென்கிறது ‘ந’ என்று அதனை மறுக்
கிறது. அதாவது நான செய்யும கைங்கர்யத்தின ப்ரயோஜ
னம் (இன்பம்) எனக் கனறிககே உனக்கே யாகவேண்டும
என்றபடி. இத்தால நான செய்கின்றேன் என்ற அஹங்கார
மும், எனக் கின்பம் என்ற மமகாரமும் சுழிக்கடபடுகிறது.

“தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” எனனும திரு
வாய்மொழிப் பாசுரமும், “உனக்கே நாமாட் செயவோம்
மறறை நம் காமங்கள் மாற்று” எனனும திருப்பாவைப்
பாசுரமும் இவ்வாததத்தை வலியுறுத்தும்

— — —

சரம ச்லோகார்த்தம்

தோற்றுவாய

இது பாரத யுத்தத்திலே பந்துக்களைக் கொள்வது
அகாமமாயிறேறே என்று அருசிய அர்ஜுனனுக்குத் திருத்
தோததட்டிலே பகவான கருஷணன் அருளிச்செய்தது.

தாமா தாமங்களில் கலக்கமடைந்த அர்ஜுனனின்
கலக்கத்தைப் போக்கப் பலவற்றைச் சொல்லி ப்ரசாங்காத்
(ஓனறைப் பற்றி வந்த மறறெனருக) மோக்ஷ பலததுக்குச்
சிவ உபாயங்களை (காம யோகம், ஞான யோகம், பக்தி
யோகம் முதலியவற்றை) உபதேசித்தான் அதைக்
கேட்ட பாரததன் ‘அவை செய்ய அரியவை; ஜந்மாந்தரங்
களில் பலன் தருபவை, பரதந்தர ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரா
தவை’ என்று சோகித்தான் அவனுடைய சோகத்தைப்
போக்குவதற்காக அநுஷ்டிக்க எளியதும், இப்பிறப்பிலேயே
பலன் தருவதும், ஸ்வரூபத்தோடு பொருந்தியதுமான

ப்ரபத்தி (சரணாகதி) உபாயத்தை இச்சலோகத்தானே உபதேசித்தான் கண்ணன்

இதற்கு மேல் சிறந்த இன்னொரு உபாயமில்லை என்னும் படியான சரமமான (கடைசியான) உபாயத்தைச் சொல்லு கையாலே இதற்குச் சரமசலோக மென்று பேராயிருக் கிறது.

திருமந்த்ரத்துக்குச் சாஸ்தரங்கள் விரும்பி அங்கீகரித்த பெருமை, ஆசாராயர்கள் உகந்த பெருமை த்வயத்துக்கு, நம்மால் பற்றப்படுமவனாகிய இறைவனே விரும்பி யருளிச் செய்தது எனனும் பெருமையுடையது சரமசலோகம்

இதனால பரபத்தி உபாய லக்ஷணத்தையும், உபாய பூதனான தன்னுடைய ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும் சொல் கிறான். இந்த உபாயத்தைத் தானே விரும்பி, “மா மேகம் சரணம் வரஜ” என்று நியமித்தலாலே இவ்வுபாயத்தில் தனக்குள்ள அபிமாநத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறான்.

வாக்யார்த்தம்

எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்று என்கின்றான் சுலோகத்தின் முற்பாதியாலே நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் (விடுபட்டு) முகதனும் படி பண்ணுவேன் என்கிறான் பிற்பாதியாலே

‘சர்வ தர்மாந்’ சபதார்த்தம்

சர்வ தர்மாந் எனபதில் தர்ம சபதம் உபாயத்தைக் காட்டும். இங்குச் சொல்லுகிற தாம் சபதம் மோக்ஷ பலத் தைச் சொல்லுகிறது தாமாந் எனபது (பஹுவசனம்) இரண்டாம் வேற்றுமைப் பலவின்பால் பெயர்ச்சொல் இப் பன்மை கர்மம், ஞானம், பகதி, திவ்ய தேச வாசம், திரு நாம சங்கீததனம் தொடக்கமான பலவகை உபாயங்களைச் சொல்லுகிறது சர்வ என்னும் அடைமொழியாலே இவ்வுபாயங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு யோக்யதை (தகுதி)யை உண்டாக்குகின்ற வர்ண ஆச்ரம நித்ய நைமித்திக கர்மங் களைச் சொல்லுகிறது (நித்ய கர்மம்—சந்த்யாவந்தனாதிகள்— நைமித்திகம்—சிராத்த தர்ப்பணாதிகள்)

பரித்யஜ்ய

பரித்யஜ்ய என்றால் நன்றாக விட்டு என்று பொருள் 'மாம் ஏகம சரணம் வ்ரஜ' எனனையே உபாயமாகப் பற்று என்று விதிக்கிற உபாயத்துக்கு அங்கமாக விதிக்கிறது எல்லாத தர்மங்களையும் விட்டு என்று 'த்யஜ்ய' என்னும் வ்யப்பினாலே (விட்டு என்னும் வினையெச்சத்தால்) குளித்தே புஜிக்கவேணும் எனபது போல் விட்டே பற்றவேணும் என்கிறது

'பரி' என்னும் உபசர்கத்தால் (வினையுரிசு சொல்லால்) மீண்டும் அவற்றில தொடர்பு வாராதபடி ருசி வாசனைகளோடும் செய்யத தகாததைச் செயதோமே என்று லஜஜை யோடும் விடவேணும் என்கிறது

இங்குச் சொல்லுகிற காம த்யாகம் ஸ்வரூப' தயாக மன்று; அதாவது அடியோடு செய்யாமல் விடுதலன்று-புத்தி த்யாகம். அதாவது இவை உபாயம் என்ற எண்ணத்தையும் நான் செய்கின்றேன் என்னும் எண்ணத்தையும் விடுகை. வர்ணாச்ரம தாமங்கள் பகவானுடைய ஆஜனையாகையாலே பகவத் கைங்காயம் என்ற புத்தியோடு செய்தல்வேண்டும்-

இந்த சாவ தர்ம பரித்யாக விஷயமாக இப்பொழுதுள்ள விவாதமெல்லாம் வாணாச்ரம தாமங்களைப் பற்றியதாகவே உள்ளது மோக்ஷோபாயமான காம ஜ்ஞான பகதிகளைப் பற்றியதாக இல்லை. காம யோகாதி உபாயங்களைப் பற்றிய அறிவும், அவற்றை யநுஷ்டிக்கைக்குரிய ஆற்றலும் அவவுபாயங்களுக்குரிய வாணங்களில் பிறந்தவர்களுக்கும் இக்காலத்தில் இல்லை அதனால் அவற்றை அநுஷ்டிப்பவர்களும் யாருமில்லை. ஆகையால் அவற்றை அநுஷ்டிப்பதா? விடுவதா? என்ற வினாவே எழுவதில்லை. விடுவதா, பற்றுவதா என்ற வினாவெல்லாம் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைப் பற்றித்தான்

ச்ருதி, ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட இவை பகவானுடைய ஆஜனா (ஆஜ்ஞாருபமான சைங்கரியம்). வாண

தர்மங்களான இவற்றை அவச்யம் அநுஷ்டித்தே தீர வேண்டும் இவற்றை அநுஷ்டிப்பதற்குப் பலன கிடை யாது ஆனால் அநுஷ்டிக்காவிட்டால் குற்றம் உபாய ரூபங்களான கர்ம ஜ்ஞான பக்திகள் அபபடியலல. அநுஷ்டிப்பதற்குப் பலனுண்டு அநுஷ்டிக்காவிடில் தோஷமில்லை. ஆஜ்ஞாரூபமான வாண தர்ம நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை யநுஷ்டித் தால ஈசுவரன திருவுள்ள முகக்கும ஆகையால் அது பகவத் கைங்காயமாகிறது அதுவே இவனுக்குப் பலம்

திருமலை சமர்ப்பிக்கை, திருவிளக் கேற்றுகை முதலிய னவம கைங்காயந்தான், செய்தால் உகட்பான் ஆனால் அவற்றைச் செய்யாவிட்டால் சீறமாட்டான செய்யாவிடில் குற்றமில்லை இவை யங்ஙனன்றிககே செய்யாவிடி சீற்றங் கொளவான். அதனால் குற்றமாகும். ஆகையால் அநுஜ்ஞா கைங்காயங்களான திருமலை, திருவிளக்கு முதலியவற்றைக் காட்டிலும் ஆஜ்ஞா கைங்கர்யம் பிரதானம்; அவசியம் செய்யவேண்டியதாகிறது.

சர்வ சப்தத்திற்கு நித்ய நைமித்திக வர்ண தர்மங்கள் தானே பொருள்; அவற்றையும் விடும்படி தானே கண்ணன் அருளிச்செய்தான்; அவற்றை விடவேண்டாவோ? என்றால் அவற்றை உபாய பாவத்தோடு செய்யலாகாது. உபேய (பல) மாகச் செய்யவேண்டும் உபாயம் என்ற எண்ணம் தால் துரும்பை எடுத்துப் போடவும் யோக்யதையி்லை பல மாக நினைக்கும்போது எதையும் விட இயலாது

இனி உடமபெடுத்தவாகள ஒன்றும் செய்யாமல் இருப்பதெனபதும் இயலாது உடம்போ பரகிருதி சம் பந்தமான முககுணங்களோடு கூடியது. இநதரியங் களோ க்ஷணநேரமும் வாளாவிரா ஏதேனும் செய்து கொண்டே யிருக்கக்கூடியவை மனமோ நின்றவா நிலலாது எங்ஙனே வாளாவிருக்க முடியும்? எவையே னும் அசத காமங்களைச் செய்து அநாததப்பட நேரும். இப்படிக்கெட்டழியாதிருக்கத்தான பரம காரண்களுன ஈசுவரன இவற்றை விதித்ததுள்ளான். அன்றியும் எசசெய

செய்யும் செய்யலாகாதென்றால் நிற்கல், இருத்தல், எழுதல், நடத்தல் முதலியனவும், நீராடல், திருவாராதனம் செய்தல், புஜித்தல் முதலியனவும் செய்யலாகாதே! அவையும் செயல்தானே?

நம் சம்பிரதாயத்தில் நம் முன்னோர்களில் விட்ட அதிகாரிகளும் சிலர் உண்டு விடாது அநுஷ்டித்தவர்களும் உண்டு. அப்படி விட்டவர்கள் விடவேண்டும் எனவும் எண்ணம் ஏற்பட்டு விட்டவர்களல்லர். அவர்கட்கு அவை தன்னடையே விட்டுப் போயிற்று. பரமேகாந்திகளாய், மாற்பால் மனம் சுழிப்ப மற்றெல்லாம் கைவிட்டவர்களாய், “வாசுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸு துர்லப:” என்று ஈசுவரனே கொண்டாடும்படி, “உண்ணும் சோறு பருகுநீ தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்” என்று பகவதநூபவத்தின் ஊற்றத்தாலே மற்றொன்றை அறியாத நிலை யடைந்தவர்கள் விட்ட அதிகாரிகள். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகட்கு உறங்குகின்றவனுடைய கையிலுள்ள பொருள் தானே நழுவுவது போலவும், புளிப்பழம் பழுக்கப் பழுக்க மேலாட்டோடு பற்று விட்டுப் போவது போலவும் தானே விட்டுப் போகும்

செய்ய வேண்டுமா? விடவேண்டுமா? என்ற ஐயுறவு வந்தபோதே இவர்கள் விடுதற்குரிய அதிகாரிகள் அல்லர் என்பது தெளிவு விடவேண்டியவை எதையோ உள. அவற்றை யெல்லாம் விடுவதில்லை. விடக்கூடாதவற்றை விடத் தேடுகின்றார்கள். மனைவியிடத்தில் ஆசை விடுவதில்லை, மக்கள் பாசம் போகவில்லை; பணத்தின் மேல் பற்று அறவில்லை; புலனபடிந்துண்ணும் போகத்தில் நசை யறவில்லை; வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்ற வேறுபாடு நீங்கவில்லை; இவ்வுலகில் பொருந்தாமை ஏதுமில்லை; அவ்வுலகில் இனிப் போக ஆசையில்லை; நிலைமை இங்ஙன

மிருக்க அவசியம் அநுஷ்டிக்கத் தக்கவற்றை விடுமாறு
எங்ஙனே?

ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் கைபுகுந்தவனும்
உலகத்துக்காகச் செயதல வேண்டும் ஏனெனில் விடுவ
தனாலே இவனுக்குப் பாதகமில்லாவிடினும், இததனை
யதிகாரமில்லாத சாதாரண மக்கள் எல்லாம் தெரிந்த
இந்த அதிகாரியே செய்யவில்லையே? செய்யத் தேவை
யில்லை போலும்! நாம் ஏன் செய்யவேண்டும்? என்று
செய்யாதொழிவார்கள்

செய்யா தொழிவரேல அது அவாகட்கு விநாசத்தை
யுண்டாக்கிவிடும் அதற்குக் காரணம் இந்த ஞானி யாகை
யாகையாலே, இவன் விஷயத்தில் ஈசுவரன் திருவுள்ளம்
கன்றும் (குறைபடும்) அதுமட்டுமின்றிப் பிறருடைய
அநாததம் கண்டு பொறுச்சு மாட்டாமையாகிற வைஷ்ணவ
லக்ஷண ஸ்வரூபஹானியு முண்டாம் அவ்வழியாலே இவனுக்
கும் அநர்த்த மேற்படும் நம் பூவாசாயாகள் பலரும் இவ
வழியாலே இவற்றைக் கைங்காய ரூபமாக அநுஷ்டித்தா
கள் இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளைத்தான் “கற்றுக கறவைக்
கணங்கள் பல கறந்து” என்ற பாகரத்தில் சூடிக்கொடுத்த
சுடர்கொடி அருளிச் செய்தாள்

ப்ரபந்தனுக்குக் காம யோக முண்டு, ஞான யோக
முண்டு, பக்தியோக முண்டு, ஆனால் உபாய மாகமாட்டா;
இவனுடைய காமம் கைங்காயத்திலே சேரும், ஞானம்
ஸ்வரூப விகாசத்திலே (விகாசம் = தெளிவு — விளக்கம்) புகும்
பக்தி பராபய ருசியிலே அநவயிகும் (பலத்தில் உள்ள
ஆசையைக் காட்டும்) இப்படி யிவையெல்லாம் பலத்
தோடே தலைக்கடும்.

“இவன் தான் இவை தன்னை நேராக விட்டிலன் காமம்
கைங்காயத்திலே புகும், ஜ்ஞானம் ஸ்வரூபவிகாசத்திலே
புகும்; பக்தி பராபய ருசியிலே புகும்” என்னும் பின்னை
லோகாசார்யா ஸ்ரீகுத்திகளைக் காண்க

எம்பெருமானார் வர்தக்கயத்தால் மிகத் தளர்ந்த தசை யிலும் இருவர் பிடிததுகொள்ள எழுந்து சென்று அாக்ய டரதானம் பண்ணினார் என்பது குறிகொள்ளாத தககது

நன்கு பழுத்த கனி தானே காமபின பற்றற்று விழுவது போலே பசுவத் விஷயத்தில் ஊற்றததாலே தானாவே கர் மங்கள் விடுபட்டுடபோன அதிகாரிகளையும், "கனைத்திளங் கற்றெருமை" என்னும் பாசுரத்திலே ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச செய்தாள் இந்நிலை எல்லார்க்கும் கூடுவதொன் றன்று

ஆகையால் நித்ய நைமித்திக ரூபமான வாணதாமங்கள் கைங்கர்யரூபமாக அவசயம் அருஷ்டிககத தக்கவை எனபது பெறப்படடது

'மாம்' சபதார்த்தம்

மாம = என்னை தன்னை உபாயமாகப் பற்றச சொல்லும் இடமாகையாலே உபாயபூதனுக்கு இருக்க வேண்டிய அல்லது உபாயமாக ஆசரயிப்பதற்குச் சௌகாயமான குணங்கள் மாம என்ற சொல்லிலே பெறப்படும் அவை யாவன வாதசலய சௌசீலய சௌலபயாதி குணங்கள். தர்மத்தை அதாமமாக நினைத்த தாஷம பாராமல் உப தேசிசகையிலே வாதசலயம் விளங்கும் தன் மேனமையைப் பாராமல் 'கிருஷ்ண' யாதவா' என்று அழைக்கும்படி கவந்து பரிமாறுகையாலே சௌசீலயம் விளங்கும். அவன் ஏவின் காராயம் செய்யும்படி சுலபனாயத தேரோட்டுதல், தூது போதல் முதலியன செய்கையாலே சௌலபயம் விளங் கும. அவன் மறுதது அகன்றாலும் விடமாட்டாமல் திருத் திச் சேர்த்ததுகொண்டபடியால் சுவாமிதவம் விளங்கும்.

கீழ் விடச்சொன்ன உபாயங்கள் சாத்யங்கள் (சேதனனால உண்டாகக்கப்படுபவை) அசேதனங்கள் (அறிவற்றவை) பலம் தரும சகதியற்றவை. மாம் என்ற இவ்வுபாயம். சித்தமாய சர்வஜ்ஞமாய் சாவசகதியாய்- இருக்கும் ஆகையால் நிர பேசு உபாயம்.

‘ஏக’ சப்தார்த்தம்

ஏகம் என்னும் இது அவதாரணர்த்தத்தில் வந்துள்ளது. அதாவது ‘ஏவ’ என்னும் பதத்தின் பொருளில் வந்துள்ளது. என்னையே என்றபடி. ப்ரபத்தி யுபாயத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் (வேத சாஸ்தரங்களிலும், அருளிச் செயல்களிலும்) ஏவ (ஏ)காரத்தை யிட்டே சொல்லப்பட்ட படியால் இங்கும் ஏக சப்தத்துக்கு ஏவகாராததமே கொள்ளவேண்டும்.

எனவ, “சர்வதாமாந் பரித்யஜய” என்று உபாயாந் தரங்களை முன்பே கழித்து விட்டபடியால், மறுபடியும் என்னையே என்ற பிரிநிலை ஏகாரததால் பிரிக்கப்படுவதால் தான் (சேதனன்)பண்ணும ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று என்று ப்ரபத்தியில் உபாய பாவத்தைக் கழிககிறது

சரணம்

சரணம்—உபாயமாக. விரோதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்ட பலத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயமாக என்றபடி.

வ்ரஜ

வ்ரஜ—அடைவாயாக வ்ரஜ என்பது காயிக வாசிக மானசிகமாகிற மூவகை கதிகளையும் (அடைதலையும்) காட்டினாலும், மானசிகமாகப் பற்றுதலையே முக்கியமாகக் கொள்ள வேண்டும். புத்தி பண்ணு என்றபடி. ஆக, “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்றதனால், ‘நீ பண்ணும் சரண கதியையும் உபாயமாகக் கருதாமல் என்னையே உபாயமாக நம்பு’ என்றொயிற்று.

இவன் பண்ணும் சரணாகதி உபாயமன்றாகில் சரண கதி பண்ணுமாறு விதிப்பானேன். தானே காரியம் செய்யலாமே? என்று நினைக்கலாகாது அதற்குச் சில காரணங்களுண்டு. இவன் அறிவுடையவ னாகையாலே அறிவின் பயனான அபேக்ஷிதத்தைக் காட்டுகிறது. அதாதி காலமாக அவன் ரக்ஷணத்தைத் தடுத்துக்

கொண்டு வந்தவனாகையாலே அப்படித் தடை செய்யா மையைக் காட்டுகிறது. அநாதி காலமாக நம்மை சம் சாரத்தின் இட்டு வைத்தவன். இனியும் அப்படிச் செய்யுமோ? என்று அஞ்சினால், “நாம் சரண மடைந் திருக்கிறோம்; நம்மைக் கைவிடான், ரக்ஷித்தருளவான்” என்று சமாதானம் பெறுகைக்கும், அவனே உபாய மானால் எல்லாருக்கும் முக்தி யளிக்கவேண்டாவோ? என்ற கேள்வி எழுந்தால், சரணம் புகுந்தவனுக்கு முக்தி என்று பரிசுரிப்பதற்கும் பற்றும்படி கூறு கின்றான். ஆகையால் இந்த ஸ்வீகாரம் உபாயமாகாது; அவனே உபாயம்

அதாவது—இவன் அசேதன மன்று, அறிவுடையவன். அறிவின் பயனாகப் பலத்தை அபேக்ஷிக்க வேண்டுமே? அநாதி காலமாகத் தன் சுவாதந்தர்யத்தினால் அவனுடைய ரக்ஷண காரயத்தைத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தவனாகையாலே அப்படித் தடாமல் தன் இசைவைக் காட்டவேண்டுமே? இத்தனைக் காலம் நம்மை சம்சாரத்தி லிட்டவன் இனியும் அப்படிச் செய்வனோ? என்று புத்தி கலங்கினால் அதற்குச் சமாதானம் வேண்டுமே இப்படி இன்னும் சில காரணங் களுக்காக உபாய ஸ்வீகாரத்தை விதிக்கின்றான் ஆகையால் இவன் பற்றும் பற்று உபாயமன்று; அவனே உபாயம்

‘அஹம்’ என்பதன் அர்த்தம்

இச்சுலோகத்தின் முதற் பாதியாலே சரணம் புகும் அதி காரி செய்யவேண்டியதை அருளிச் செய்தான பிற்பாதி யாலே சரணயான தான் செய்யும் காரியத்தை யருளிச் செய்கின்றான்.

அஹம்—நான் ஆசரிதனுக்கு (வழிபடும பகதனுக்கு)ச் செய்யவேண்டியவற்றை அறிகைக்குரிய ஞானம், விரோதி யைப் போக்கி அபேக்ஷித்ததைத் தரவல்ல சக்தி, தன காரய மாகச் செய்தற்குரிய டராபதி—சம்பந்தம் இக்குணங்களெல்ல

லாம் அஹம் எனனும் அஸமத் சபதத்தில் தோன்றும். சர்வ ஜ்ஞாய சாவசக்தாய பராப்தனா நான் என்றபடி

‘த்வா’ என்பதன் ஆர்த்தம்

தவா—உனனை அஜ்ஞாய் (உன் காரியத்தை யறியமாட்டாதவனாய்), அசக்தாய் (உன் காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் சக்தி யில்லாதவனாய்), அப்ராப்தனாய் (உன் காரியத்தைச் செய்து கொள்ளாதற்கும உரிமையற்றவனாய்) என்னையே பற்றியிருக்கும் உன்னை.

‘சர்வ பாபேப்ய:’ சப்தார்த்தம்

பாபேப்ய.—எல்லாப பாபங்களிலிருந்தும். அதாவது என்னை யடைவதற்குத் தடையாக இருப்பவையென்று நீ நினைக்கின்ற பாபங்கள் எல்லாவற்றினின்றும். பாபேப்ய என்னும் பனமையாலே சாஸ்த்ரங்களில் விதித்தவற்றைச் செய்யாமை, செய்யலாகா தெனறவற்றைச் செய்தல், செய்தவை, செய்கின்றவை, இனிச் செய்யுமவையான பகவதபசார பாகவதாபசாராதிகளான காமங்களை நினைக்கிறது சாவ சப்தத்தாலே அஜ்ஞான அந்யதா ஜ்ஞான விபரீத ஜ்ஞானங்கள், துரும்பு கிள்ளுதல், தினவு சொறிதல் போன்ற வாசனையாலே (பழக்கத்தாலே) செய்பவை, ருசி (ஆகாதது எனறறிந்தும் விடமாட்டாமல் விரும்பிச் செய்தல்), சரீர சம்பந்தம் முதலியவற்றைக் கொள்ளவேண்டும.

‘மோக்ஷ யிஷ்யாமி’யின் ஆர்த்தம்

மோக்ஷ யிஷ்யாமி—விடுபடுமபடி செயவேன். மோக்ஷ யிஷ்யாமி எனபது பிறவினை பற்றி வந்த எதிர்காலத் தனமை யொருமை வினைமுற்று, இதனால் உன் பாப நிவருத்தியில் நீயும் முயலவேண்டா, நானும் முயல வேண்டா, என்னை சரண்புகுந்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்தாலே (அரச சம்பந்தம் பெற்ற ஒருவனைக் கண்டு அவனை நலிய வந்தவர்கள் அஞ்சி நிற்பது போன்றது) அவை தானாகவே விட்டுப்போம் எனகிறான்

மாகச: எனபதன் அர்த்தம்

மாகச.—சோகிகக வேண்டா. உன காரியத்தை நான என காரியமாக ஏற்றுக்கொண்டபடியாலே உனக்குச் சோகிக்கக் காரணமில்லை யென்று சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகின்றான உன பாபங்களை நான பாபமென்று நினைத்தால நீ சோகிககலாம அவற்றை நான புண்ணியமென்று நினைக்கும்போது உனக்கு சோகப்படக் காரணமில்லையே எனகிறான

—

நித்யாநுஷ்டான முறை

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சதாசாரபராகளாக ஒழுக்வேண்டும் ஆசாரம் என்றால் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வாக்க், பாத, பாணி, பாயு உபஸ்தம என்னும் காமேந்திரியங்கள் ஐந்தும், மனம் ஒன்றுமாகிற பத்னோரு இந்திரியங்களின் சுத்தியையும் சரீர ஆத்ம சுத்தியையும் ஆசரித்தல்—அநுஷ்டித்தல் என்று பொருள்

பகவந் நிவேதனமல்லாத, உண்ணத் தகாத உணவுகளை உண்டு சுவைத்தல் வாய்க்கு (நாகுக்க) அசுத்தி. வீணகதைகளாக கேட்டு ரசித்தல் காதுக கசுத்தி. ஆடையற்ற பெண்கள் போன்ற பாககத தகாதவற்றைப் பாததல் கண்களுக கசுத்தி பொய் பேசுதல், பிறா மனம் புண்படப் பேசுதல் வாக்கு கசுத்தி பிறா பொருளைக் கவர்தல், பிற உயிரகளை இமசித்தல், கொல்லுதல் முதலியன கைகளுக கசுத்தி. பிறாக்குத தீங்கு நினைத்தல், சிற்றின்பங்களிலே மனத்தை யீடுபடுதல் முதலியன மனத்துக கசுத்தி இப்படைகளிலே கண்டு கொள்வது

சாஸ்தரங்களில் விதித்தபடி நடத்தலும் ஆசாரம் எனப்படும். அப்படி நடவாமை அநாசாரம் சாஸ்தரங்கள் ஆகாதென்று மறுத்தவற்றைச் செய்தல் துராசாரம் எனப்படும்

அநுஷ்டிக்க வேண்டியவை

துயிலெழுதல்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நாள்தோறும் அதிகாலையில் பராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் (4½ மணி) நித்ரை விட்டு எழுதல் வேண்டும்: எழும்போதே அஞ்சலி பண்ணிக் கொண்டு 'ஹரி ஹரி.' என்று உச்சரித்துக்கொண்டு எழுந்திருக்கவேண்டும்.

ஹித சிந்தனம்

பிறகு கை கால் அலம்பிப் பலமுறை வாய் கொப்பளித்துக் கண் துடைத்து ஆசமனம் பண்ணி பகவத் சந்நிதியில் தண்டனிட்டுக் கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாக அமர்ந்து 'ஸ்ரீசைலேச' தொடங்கித் தனியனகளையும், "கௌசல்யா சுப்ரஜா ராம்", "உத்திஷ்டோத்திஷ்" என்னும் சுலோகங்களையும், திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பாவை முழுவதும் சேவிக்கவேண்டும். அவகாசமில்லாவிடில், 'கதிரவன் குணதிசை', 'சிற்றம் சிறுகாலே', 'வங்கக கடல்' பாசுரங்களாகிலும் சேவிக்கவேண்டும். பிறகு ஹர்யஷ்டகம், க்ருஷ்ணாஷ்டகம், பரத்வாதி பஞ்சகஸ்தோத்ரம், 'க்ராஹக்ரஸ்தே நக்ராக்ராந்தே' என்று தொடங்கும் கஜேந்த்ர வரத ச்லோகங்களை யநுசந்திக்கவேண்டும்.

அதன் பிறகு அர்ச்சிராதிகதி சிந்தனம் பண்ணவேண்டும்: "சத்சங்காத் பவநிஸப்ருஹ:", "முகதோ அர்ச்சிா தினை பூாவபக்ஷ" என்னும் ச்லோகத் வயத்தையும், 'போம் வழியை', 'இந்த உடல விட்டு', 'அடியார் குழாங்கள்' எனனும் ஆததி பரபந்த பாசுரங்களையும் அாத்த ஞானததோடு அநுசந்திததல் வேண்டும்

அபிகமனம்

பிறகு திருவரங்க யாத்திரையாக பாவித்து அததிசை (தெனதிசையில்) நோககிச் சில அடிகள் நடந்து சென்று வருதல் வேண்டும். உறககம விட்டெழுந்த பின் சிறிது ஆரம் நடததல் வேண்டுமென்று ஆரோக்யநூல்கள் கூறும்.

மலம், சிறுநீர் கழித்தல்

பெரு நகரங்களில் வீட்டிலேயே கழிப்பிடம் உள்ளபடியால் ஊருக்கு வெளியே செல்ல முடியாது. ஊருக்கு வெளியே தென் மேற்குத் திசையில், இல்லாவிட்டால் அங்கு கவித்த திசையில் ஜனசஞ்சார மில்லாத தனியிடத்தில் சென்று பூணூல தரிததவர்களா யிருந்தால், பூணூலை வலக்காதின சுற்றிககொண்டு உத்தரீயத்தால் தலையையும் காதுகளையும் மறைததுக் கட்டிக்கொண்டு தெற்கு அல்லது வடக்கு முகமாக இருந்து மலஜல விசர்ஜனம் (கழித்தல்) செய்தல்வேண்டும். (உண்பதும், மலங் கழிப்பதும், புணர்தலும் யார் கண்ணிலும் படலாகாது). ஒருபோதும் சூரிய சந்திரர்களுக்கும எதிர்முகமாக) கிழககு மேற்கு நோக்கிக் கழிக்கலாகாது

ஆறு, குளங்களின் கரைகள், படிகள், நந்தவனம், பசுக்களின் மேய்ச்சல் நிலம், பயிர் செய்யும் நிலம், பாழடைந்த கோவில், சுடுகாடு முதலிய இடங்களில் மலஜலம் கழிக்கலாகாது சந்திர சூரிய நக்சத்திரங்கள், அக்நி, வீசும் காற்று, கோவில்கள், பெரியோராகளைப் பார்த்துக்கொண்டும் எதிரிலும் கழிககலாகாது

சௌச (சுத்தி) க்ரமம்

ஆறு, குளங்களில் மலசுத்தி செய்யலாகாது. உபஜல மிருக்குமிடம் (சிறுநீர்க்குட்டை) சென்று கரையிலிருந்து இடக்கையில் கொண்டு வலக்கையால் நீரெடுத்து சுத்தி செய்துகொள்ளவேண்டும்

நகரங்களில் வசிப்பவர்கள் கக்கூஸ்களில் குதத்திற்கு மண்ணிட்டுச் சோதித்தல இயலாது அவர்கள் அதிக ஜலம் கொண்டு பல தடவை நன்கு சுத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும் சிற்றூர்களில் உள்ளவர்களிலும் மிகச் சிலரே மண்ணிட்டலம்புகின்றனர் பெருமபாலும் குதத்திற்கு மண்ணிடும் பழக்கம் இல்லை.

சாஸ்தரங்களில் மண்ணுக்கு அளவும், அலம்புவதற்கு எண்ணிக்கையும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியே செய்யாவிட்டாலும் பாதங்களுக்கு இரண்டொரு முறையும் கைகளுக்கு 6 அல்லது 7 முறையும் மண்ணிட்டுத் தேயத்து அலம்ப வேண்டும். சுத்தியை விருமபுகின்றவன நாற்றம் போமளவும், மனத்திருபதி யடையுமளவும் தேயத்து அலம்ப வேண்டும். பிறகு வேறு ஜலம் கொண்டு பன்னிரண்டு தடவையாகிலும் வாய் கொப்பளிக்க வேண்டும் எப்பொழுதும் கால்கள் முழங்கால வரையும், கைகள் முழங்கை வரையிலும் கழுவவேண்டும்

எப்பொழுது வாயலம்பினாலும் இடப்பக்கமே உமிழ வேண்டும். ஏனெனில் வலப்பக்கம் தேவர்கள் ஸ்தானம் இடப்பக்கம் அசுர ராக்ஷசாதிகளின் இடம்

ஆசமனம்

பிறகு பூணூலை முன போல அணிந்து கௌபீனம் தரித்துக் குத்துக் காலிடடுக் கிழக்கு நோக்கி அமாந்து இரு முழங்காலங்களுக்கிடையில் வலக்கை வரச்செய்து சிறு விரலையும் பெரு விரலையும் நீக்கி உள்ளங்கையில் உளுந்து முழு மளவு நீர் மட்டும் கொண்டு "அசயுதாய நம அனந்தாய நம" கோவிந்தாய நம;" என்று உச்சரித்துத் தனித்தனியே மூன்று முறை நீரை உட்கொள்ளவேண்டும் இப்படி இரண்டு ஆசமனம் செய்தல வேண்டும் ஆசமனம் செய்யும் நீர் உஷண நீராசவோ நுரை யுடையதாகவோ இருக்கலாகாது அநநீர் மார்புக்குக் கீழ் இறங்கக்கூடியதாக அதிகமாக இருக்கலாகாது உளுந்து முழுமளவே இருக்கவேண்டும் முழங்காலளவு நீரில் தவிர மற்ற இடங்களில் நின்றுகொண்டு ஆசமனம் செய்யலாகாது

கை கால் அலம்புவது ஆசமனத்துக்கு அங்கம் கைகால் அலம்பாமல் ஆசமனம் செய்யலாகாது ஆசமனம் செய்த பின் கீழ்க்கண்டபடி மந்தரம் சொல்ல விரல்களால் அங்கங்களைத் தொடவேண்டும்

மந்தரம்

விரல

தொடபபடும்

அங்கம்

கேசவாய நம	பெருவிரல்	வலத தாடை
நாராயணாய நம	"	இடத தாடை
மாதவாய நம	பவித்திர விரல்	வலக் கண்
கோவிந்தாய நம	"	இடக் கண்
விஷ்ணவே நம	ஆளகாட்டி விரல	வல மூக்கு
மதுசூதநாய நம	"	இட மூக்கு
திரிவிக்ரமாய நம	சிறுவிரல	வலச் செவி
வாமநாய நம	"	இடச் செவி
ஸ்ரீதராய நம	நடு விரல	வலத தோள
ரிஷீகேசாய நம	'	இடத தோள
பதமநாபாய நம:	நான்கு விரல்கள்	நாபி
(பெருவிரல தவிர)		

தாமோதராய நம ஐந்தது விரல்கள் சிரசு

இதுவும் ஆசமனததுக்குப் பின் அங்கம்

சௌசத்திறகு மண மலங் கழிப்பதற்கு முன்பே எடுத்து வைத்தது கொள்ளவேண்டும். புற்று மண் பெருச்சாளி தோண்டிய மண், உழுத நிலத்தில மண், நீருக்குள் உள்ள மண், திருத்தழாய்ச் செடிக் கீழ் மண் முதலியவை ஆகா

சிறுநீர் மட்டுமே கழிப்பின் இக்காலத்தில் மண் கொண்டு யாரும் சௌசம் செய்வதில்லை மூன்று தரம் நீரால் குறியை அலம்பிக் கை கால கழுவி ஆறு, ஏழு தடவை வாய் கொப்பளித்து ஆசமனம் செய்தலவேண்டும்.

தந்த தாவனம் — பல துலக்கல

பல துலக்குவதற்கு சாஸ்தரங்களில் விதிகபபட்ட மரக் கொம்பு, இலை முதலியவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும் ஆலின் விழுது, வேல, வேம்பு, விலவம் முதலிய மரக் கொம்புகள், நாயுருவி, காட்டாமணக்குகளின் கிளையும் வேரும், மா, கரிசனாங்கண்ணி முதலியவற்றின் இலைகளும் பல துலக்கச் சிறந்தவை இவை பற்களின் அழுக்கை நீக்கிப்

பற்களை உறுதிப்படுத்தும். பல் வியாதிகள், வாய் நாற்றம், கப ரோகம் முதலியவற்றைப் போக்கும். கரி, சாம்பல், செங்கல், மண், இக் காலத்துப் பற்பசை முதலியவை கொண்டு பல் துலக்கலாகாது.

முன் சொன்னவற்றில் ஏதேனும் கொண்டு உள்ளும் புறமும் நன்றாகப் பல் துலக்கி, நாக்கு வழித்துப் பதினாறு தரம் (பலதரம்) நன்கு வாய் கொப்பளித்து, முகம் கழுவி, கை கால் கழுவிக்கொண்டு ஆசமனம் செய்தல்வேண்டும்.

கிழக்கு, வடக்கு நோக்கி உட்கார்ந்து பல் துலக்க வேண்டும். நின்று கொண்டும் நடந்து கொண்டும் போர்த்துக் கொண்டும் துலக்கலாகாது.

பல் தேய்க்கும் போதும் பூணூல் அணிந்தவர்கள் பூணூலைக் காதில் சுற்றியும் தலைக்கட்டு கட்டியும் தேய்த்தல் வேண்டும்.

ஸ்நானம்

ஆறு, குளம், ஏரி, அருவி, ஓடை, அணை முதலியவை ஸ்நானத்திற்குச் சிறந்தவை

முதலில கோவனத்தைக் கசக்கிப் பிழிந்து கட்டிக் கொண்டு கை யலம்பி ஆடைகளைத் துவைத்து அவை உடுத்துக்கொண்டு ஆற்றில எதிர்முகமாகவும், நீர்நிலைகளில கிழக்கு அல்லது வடக்கு முகமாகவும் இடுப்பளவு ஜலத்தில் நின்று ஸ்நானம் பண்ணவேண்டும்.

உலகில மக்கள அழுக்குப் போகவும், வேர்வை நீங்கவும், விடாய் தணியவும், உண்ணவும், கலவியின் பொருட்டும் என்றிப்படி பல காரணங்களுக்காகவும் ஸ்நானம் பண்ணுவர். ஆனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பகவத் பாகவத ஆராதனத் துக்கு அங்கமாக ஸ்நானம் பண்ணுவர் ஆகையால் நீரில் இறங்கி பகவத் பாகவத ஆசார்ய ஸமஸ்ஸேஷததுக் குறுப் பாக ஸ்நானம் பண்ணுகிறேன் என்று ஸங்கல்பித்து இரு கைகளிலும் தீர்த்தமெடுத்து, "திஸ்ரகோட் யர்த்தகோடிச தீர்த்தாநி புவனத்ரயே வைஷ்ணவாங்கீரி ஜலாத் புண்யாத்

கோடி பாகேச நோபமம்'' (மூன்று உலகத்திலுமுள்ள முன்றரைக் கோடி தீர்த்தங்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய திருவடி யலம்பின தீர்த்தத்தின கோடியில் ஒரு பாகத்திற்கும் சமமாகாது) என்றும் பெரியபெருமாள், பெரிய பிராட்டி, சேனை முதலியார், நம்மாழ்வாரா, நாதமுனிகள், உய்யகொண்டாரா, மணககாலநம்பி, ஆளவந்தார், பெரிய நம்பி, எம்பெருமானார், எம்பாரா, பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பிள்ளைலோகா சார்யர், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை, மணவாள மாமுதிகள், அஸமதாசார்யர் முதலிய பகவத் பாகவத ஆசார்ய ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் என்றும் அநுசந்தித்து சிரஸில புரோக்ஷித்துக் கொண்டு வரஜா, சந்த்ரபுஷ்கரிணி, திருக்காவேரி, ஸ்வாமி புஷ்கரிணி, அநந்தசரஸ், திருக்கல்யாணி, திருத்தாம்ரபரணி தீர்த்தங்களாக பாவித்து ஹரி ஹரி: என்று ஹரி ஸ்மரணத் தோடு நீரில் அமிழ்ந்து ஸ்நானம் செய்தல்வேண்டும்.

உடம்பில் அழுக்கு நீங்கும்படி நன்றாகத் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். ஸ்நானத்தின்போது 'ஆயிரந் தோள்', 'இலைத்தலை', தீர்த்தனாக கற்றபின்', 'நின்றவண் கிராத்தி' முதலிய பாசுரங்களைச் சேவிப்பது சிறக்கும்.

ஸ்நானம் செய்தபின் நீரிலேயே ஆசமனம் செய்து கரையேறித் தலை துவட்டிகொண்டு கௌபீனத்தைப் பிழிந்து தரித்துக் கைகழுவி ஆடைகளைப் பிழிந்துடுத்து வீட்டிற்கு வந்து முன்னாள் மடியாக உலர்த்தியிருந்த ஆடைகளை யுடுத்துக் கௌபீனம் தரித்துக் கைகால் அலம்பி இரண்டு ஆசமனம் செய்தல்வேண்டும். கௌபீனம் இல்லாமல் சிறு நேரமும் இருத்தலாகாது.

இடையாடையை மேலுக்குமே மேலாடையை இடையிலும் உடுத்தலாகாது. ஆறு, குளம் முதலியவை இல்லாத இடங்களில் கிணற்றில் நீரெடுத்து அபிமந்திரித்து முன்போல் ஸ்நானம் செய்தல்வேண்டும்.

எப்பொழுதும் சிரஸ்நானமே செய்தல்வேண்டும். பிணி காரணமாக சிரஸ்நானம் செய்யமுடியாவிட்டால் கண்ட

ஸ்நானம் (கழுத்து வரை) ஸநானம் செய்தல்வேண்டும். அதற்கும் சக்தியிலலாத பிணியாளர் மந்தர ஸநானம் செய்யலாம் அதற்கும் இயலாதபோது மந்தர ஸநா'மை செய்யலாம்

மந்தர ஸநானமாவது - கைகால அலம்பி இரண்டு ஆசமனம் செய்து அங்கநயாசம் செய்து (அங்கங்களைத் தொடடு) தவய மந்த்ரத்தை உச்சரித்து முதலில் பூமியிலும் பிறகு சிரசிலும் பிறகு மார்பிலும் புரோக்ஷிததல (கையால தீர்த்தத்தைத் தெளித்தல) வேண்டும்

மறுபடியும் சிரசு, மார்பு பூமியில தவயத்தால் புரோக்ஷிக்கவேண்டும் மீண்டும் மார்பு, பூமி, சிரஸில் புரோக்ஷிக்க வேண்டும் பிறகு ஒன்பது முறை சிரசில் தவயத்தால் புரோக்ஷித்து இரண்டு தடவை ஆசமனம் செய்தலவேண்டும். பிறகு துவாதச நாமங்களால் அங்கந்யாசம் செய்ய வேண்டும். ஸநானத்திற்குப் பிறகு திருமண்காப்புகு முன்போ, திருவாராதனத்துக்கு முன்போ பதிதா, மிலேசசா முதலியவர்களோடு பேச நோந்தாலோ, தூரஸ்தீர்களைப் பார்த்துப் பேச நோந்தாலோ வேறு ஏதேனும் சந்தேஹம் ஏற்பட்டாலோ மந்த்ர ஸநானமாகிலும் செய்தல்வேண்டும்.

மீண்டும் நீராடவேண்டிய சந்தாப்பங்கள்

மடியாக இருக்கும்போது துருஷகா, கிறிஸ்தவா முதலிய புறச சமயிகள், பிறப பிறப்புத் தீட்டுடையோ, சண்டாளர், நாஸ்திகர், அகங்கார மமகார முடையவர்களான சமசாரிகள் முதலியவர்கள் தீண்டினாலும், நாய், பூனை, கழுதை, பன்றி, காககை, கோழி முதலிய பிராணிகள் மேல் பட்டாலும், எசசில், எலும்பு முதலியவற்றை மிதித்தாலும், புகைவண்டி, பஸ் பரயாணம் செய்த காலத்தும் மறுபடியும் ஸநானம் பண்ணவேண்டும்

திருவாராதனத்திற்கு முன் வீட்டில் நீராடாதவர்களைத் தொட நோந்தாலும், படுகை, பழநதுணி முதலியவற்றைத் தொட நோந்தாலும் மீண்டும் நீராடவேண்டும்.

ஆனால், பகவத் சந்நிதி (கோவில்), கோவிலுக்கென்று புறப்பட்டுச் செல்லும்போது வழியிலும், உத்சவ கால ஜனக் கூட்டத்திலும், பாகவதோத்தமர்களுடைய திருமாளிகைகளில் நடக்கும் உத்சவங்களிலும் ஸ்பாஸ தோஷம் : தீண்டல் தீட்டு இல்லை, நீராடலாகாது. பரம பாகவதர்கள் நீராடாது தொடராலும் நீராட வேண்டியதில்லை. இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் நீராடுவதே தோஷம்

திருமண்காப்பு

ஸநானம் செயது மடியுடுததிக் கை கால் அலம்பி, ஆசமனம் செயது சுததி செய்யப்பட இடத்தில் உயாநத பீடத்தில் திருமண பெட்டியை எழுந்தருளப்பண்ணித் தான் தாழ்நத பீடத்தில் கிழக்கு முகமாகவோ வடக்கு முகமாகவோ பதமாசனமிட் டமாநது திருமண தரிககவேண்டும். கையைத் தட்டித் திருமண பெட்டியை அவிழ்த்து கோகாணத்தில் (பொன், வெள்ளி, தேங்காயோட்டினால் பசுவின காது போல் செய்யப்பட்ட பாததிரம்) தீர்ததம் சேர்த்து உத்தர வாக்கியத்தால் ஐநது தரம் அபிமந்திரித்துத் திருமண கதிரை இடக்கையில் வைத்து வலக்கையால் மூடி, "ஸ்ரீபூதேவயை நம" என்று அபிமந்திரித்து உத்தரணியால் அலலது வலக்கை விரல்சளால் கோகாண தீர்த்தத்தை இடக்கையில் விட்டு பரணவத்தை உச்சரித்துத் திருமண குழைக்கத் தொடங்கியது முதல் 'ஸ்ரீசைலேச' தொடங்கித் தனியனகளையும், திருப்பலலாண்டு, திருப்பாவைப் பாசுரங்களையும் சேவித்துக் கொண்டே திருமண காப்பு தரிககவேண்டும்

நெற்றி, வயிறு, மாப்பு, கண்டம், வலப்புற வயிறு, வலப்புஜம், வலப்புற அமஸம் (வலத்தோள் மேல்பகுதி), இடப்புற வயிறு, இடப்புஜம், இடப்புற அம்சம், அடிமுதுகு, பிடரி ஆகிய பன்னிரண்டு இடங்களில் திருமண்காப்பு அணியவேண்டும்.

கேசவாய நம:

என்று நெற்றியிலும்,

நாராயணாய நம.

" வயிறறறிலும்,

மாதவாய நம:	என்று மார்பிலும்,
கோவிந்தாய நம:	" கழுத்திலும்,
விஷ்ணவே நம:	" வல வயிற்றிலும்,
மதுசூதநாய நம	" வலப்பாஹு
	தண்டத்திலும்,
திரிவிகரமாய நம:	" வலத்தோள் மேல
	படையிலும்,
வாமநாய நம	" இடவயிற்றிலும்,
ஸ்ரீதராய நம:	" இடப்பாஹு
	தண்டத்திலும்,
ஹருஷீகேசாய நம:	" இடமேல் தோள்
	படையிலும்,
பதமநாபாய நம.	" அடிமுதுகிலும்,
தாமோதராய நம:	" பிடரியிலும் தரிக்க
	வேண்டும்.

நெற்றியில் முக்கின் மேல்பகுதியில் தாமரைமலர்போல் ஓரங்குலம் பாதபீடம் அமைக்கவேண்டும். அதன்மேல் நாசி முதல் கேசம் வரை மேல்நோக்கி நடுவில் ஒன்றரை அங்குலம் இடைவெளி விட்டு இரு பக்கங்களிலும் ஒவ்வொரு அங்குலம் அகலமுடையதாகத் திருமண் ரேகைகள் தரிக்கவேண்டும்.

நெற்றி தவிர்ந்த மற்ற இடங்களில் சதுரமாகப் பீடம் இட்டுச் சிறிது இடைவெளி விட்டு ரேகைகள் தரிகக வேண்டும். அந்தந்த இடங்களுக்குத் திருமண் அளவு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அளவின்படி தரிக்க இயலாவிட்டாலும் சிறிது ஏறக்குறைய இடலாம் பொதுவில் அழகாக அமையும்படி தரிக்கவேண்டும்.

திருமண் ரேகைகள் ஹரியின் பாதாகாரமாகத் தரிக்கும் படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருமண் ரேகைகளுக்கு நடுவிலுள்ள இடைவெளியில் லக்ஷ்மீ சாந்நித்யத்திற்காக ஸ்ரீசூர்ணத்தைத் தீபரேகை போல் மெல்லியதாகத் தரிக்க வேண்டும். ஸ்ரீசூர்ணம் தரிக்கும்போது,

நெற்றியில் ஸ்ரீயை நம:

என்றும்

வயிற்றில் அம்ருதோத்பவாயை நம:

„

மார்பில் கமலாயை நம:

„

கழுத்தில சந்த்ரசோபிந்யை நம:

„

வல வயிற்றில் விஷ்ணுபதநியை நம

„

வலப் புஜத்தில வைஷ்ணவ்யை நம

„

வல அம்சத்தில் வராரோஹாயை நம;

„

இட வயிற்றில் ஹரிப்ரியாயை நம

„

இடப் புஜத்தில சார்ங்கிண்யை நம

„

இட அம்சத்தில் தேவதேவ்யை நம.

„

முதுகில் மஹாலக்ஷ்ம்யை நம

„

பிடரியில லோகசுந்தர்யை நம:

„

அநுசந்தித்துத் தரிக்கவேண்டும்

திருமண ஸ்ரீஞர்ண சேஷங்களை (மீதியானவைகளை) சிரசில் தடவிக்கொள்ளவேண்டும் திருமண ஸ்ரீஞாணங்களை ஆள்காட்டி விரலால் இடுதல வேண்டும் ஒவ்வொரு விரலுக்கும் பலம் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் முமுகுக் கள்ளமோக்ஷம் தருவதான ஆள்காட்டி விரலால் தரிக்கவேண்டும் விரலால் தரிக்க முடியாதவாகள பொன், வெள்ளி, திருத்துழாய்க் கட்டையால் செய்யப்பட்ட ஈரக்குகளால் தரிககலாம்.

பன்னிரண்டு திருமணனும தரிக்க அவகாசமில்லாத போது மற்ற பத்து இடங்களில திருமண ஸ்ரீஞாணங்களை மந்த்ர பூர்வமாகக் காட்டித் தரிப்பதாக பாவித்தும் ஆதியும் அந்தமுமான நெற்றியிலும் பிடரியிலும் தரித்தல் வேண்டும்.

திருமணித தாழ்வடங்கள்

பிறகு நூறறெட்டுத் திருப்பதிகளின் (திவ்ய தேசங்கள்) பாவனையாக நூறறெட்டுத் துளசி மணிகளாலான மாலையையும், எழுபத்து நான்கு சிம்மாசனாதிபதிகள பாவனையாக எழுபத்து நான்கு தாமரை மணிகளால் ஆன மாலையையும், எம்பெருமானார் ஸ்தானத்தில் இரு நுணிகளையும் சேர்த்து ஒரு மணியில் கோத்துக் கொள்ளலாம் அல்லது எம்பெரு

மாணா திருவுருவத்தை நாயகமணியாகக் கோத்துக்கொள்ளலாம்). பவித்ரோதசுவதத்தில் சாத்தக் களைந்த திருப்பவிதர மாலைகளையும் கழுததில் தரித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு திருமணகாப்புகளில் எழுந்தருளியுள்ள கேசவன் தொடக்கமான மூர்த்திகளுக்கும், ஸ்ரீதேவி தொடக்கமான பிராட்டிகளுக்கும் தனித்தனியே அந்தந்த மந்தரங்களால் அஞ்சலி பண்ணவேண்டும்

கேசவன்தமா என்று தொடங்கும் பன்னிரண்டு திருவாயமொழிப் பாசுரங்களாலும் அஞ்சலி பண்ணலாம். அல்லது 'லலாடே ஸததம என்று தொடங்கும் பன்னிரண்டு சுலோகங்களாலும் அஞ்சலி பண்ணலாம்

நெற்றியிலும் பிடரியிலும் மட்டும் திருமண தரிக்கும் காலத்தில் முதலிலேயே திருமணித் தாழ்வடங்கள் (கழுத்தில் தரித்துக்கொள்ளும் துளசிமணிமாலை, தாமரை மணிமாலை, திருப்பவிதர மாலை) அணிந்துகொண்டு திருமண தரிக்கலாம்

மந்தராநுசந்தானம்

பிறகு அஞ்சலி பண்ணிக் கொண்டு வாக்ய குருபரம்பரை, சுலோக குருபரம்பரை, திருமந்தரம், த்வயம், சரம் சுலோகங்களைப் பொருளுணர்வோடு அநுசந்திக்கவேண்டும்.

சக்ரவாத்தித் திருமகன் அருளிய அபயப்ரதான சுலோகத்தையும், வராகப்பெருமான் அருளிய சுலோக த்வயத்தையும் (இரட்டை சுலோகம்) அநுசந்திக்கலாம் ஆசார்ய தனியன, பரமாசாரய (ஆசாரயாக்கு ஆசார்யா) தனியனகளையும், மணவாள மாமுதிகள் தொடங்கிப் பெரியபெருமான் பர்யந்தமான பெரிய குருபரம்பரைத் தனியன்களையும் அநுசந்தித்துத் திருப்பாவை சாற்றுப் பாசுரங்களைச் சேவித்தல் வேண்டும் பிறகு ஆசாரயன திருவடி நிலைகளையும், ஆழ்வார், எம்பெருமானார், திவ்யதேச எம்பெருமான்களின் திருவடிகள் அபயஹஸ்தங்கள் முதலியவற்றையும் சிரசிலும் கண்களிலும் மார்பிலும் தோள்களிலும் ஒற்றிக்கொண்டு

ஆசார்யன் ஸ்ரீபாத தீர்த்தமான ஆசார்ய னளிதத தீர்த்த வடிகளை கோகர்ணத்தில் உறைதது அத்தீர்த்தத்தை முன்று முறை உட்கொள்ள வேண்டும் பிறகு திருமண்பெட்டியை எழுந்தருளப் பண்ண வேண்டும்

திருவாராதன க்ரமம் திருவாராதன மூர்த்திகள்

பகவானுக்கு சேஷபூதனான (அடியவனான) வைஷ்ணவன் சேஷதவ கார்யமான பகவதாராதன மில்லாமல் இருக்க வாகாது. பகவதாராதன மில்லாமல் தன வயிற்றுக்கு மட்டும் சமைத்துன்பவன பாபத்தை உண்பவனாகின்றான். ஆகையால் பகவானை ஆராதித்து பகவத் சேஷமான அன் னத்தையே புஜிக்கவேண்டும்.

சேதனா சேதன (அறிவுள்ள ஆத்மா, அறிவற்ற உல்கப் பொருள்கள்) வேறுபாடின்றி அனைத்திலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நீக்கமற எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் கட்கண்ணில் காணவியலாத அவ்விறைவனை ஆராதிப்பது எங்ஙனே? என்று நினைக்கவேண்டா “தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுரு வம்தானே” என்கிறபடியே பக்தர்கள் கல்லாலோ, மரத் தாலோ, செம்பாலோ, சித்திரத்தாலோ ஆன எவ்வுரு வத்தை அவனுக்குத் திருமேனியாக அபிமானிக்கின்றார் களோ அவ்வுருவத்தையே திருமேனியாக அங்கீகரித்து, ஆதியஞ்சோதி வருவான தன் அசாதாரணத் திருமேனியில் பண்ணும் விருப்பத்தைச் செய்யும் நீர்மை யுடையவன் எம்பெருமான.

ஆகையால் எம்பெருமான் நித்ய சாநநித்யம் பண்ணு கின்ற ஸ்வயமவ்யகதமான சாளக்கிராம மூர்த்திகள், ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட பகவத் விக்ரஹங்கள், சித்திரத் திருமேனிகள் திருவாராதனத்திற்கு உரிய மூர்த்திகளாம். திவ்ய தேசத்து எம்பெருமான்களுடைய திருவடி நிலைகள்,

அபயஹஸ்தங்களையும் ஆராதிக்கலாம ஆண்டாளையும், ஆழ்வாரர்கள அனைவரின ஸ்தானத்தில் பராங்குச பரகாலர் களையும், ஆசாரார்கள் அனைவரின ஸ்தானத்தில் எம்பெரு மானா, மணவாள மாமுனிகளையும், தன் ஆசார்யரின் திரு வருவப்படம் அல்லது திருவடி நிலையையும் ஆராதித்தல வேண்டும்

திருத்துழாய்

திருவாராதனத்துக்குத் திருத்துழாய் மிகவும் முக்கியமானது சுததமான இடத்தில் முளைத்துள்ள செடிகளி லிருந்து திருத்துளசி எடுக்கவேண்டும் வீட்டிலேயே துளசிச் செடிகளை வளர்ப்பது அவசியம் இடமில்லாவிட்டாலு தொட்டிகளில் வளர்க்கலாம்: துளசிச்செடி யிலலாத வீட் டில வசிக்கலாகாது என்று சாஸ்தரம் சொல்லும் திருத் துழாய் வனத்தில் எப்பொழுதும் பகவான வாசம் பண்ணு கின்றன அவனுக்கு உகப்பானது திருத்துழாய்:

திருத்துழாய்ச் செடிகளிடம் சென்று துளசிப்பிராட் டிக்கு “துளஸ்யம்ருத ஜன்மாஸி ஸதா த்வம் கேசவ ப்ரியே! கேசவாராததம் லுனாமி தவாப் வரதாபவ சோபனே!” என்று அநுசந்தித்து தண்டன் சமர்ப்பித்து நகம் படாமல நான்கு தளங்கள் உள்ளதாக எடுத்தல் வேண்டும் திருத்துளசி யையும் புஷ்பங்களையும் திருப பூக்கூடையில் சேகரிக்க வேண்டும். காகிதத்திலும் மடியிலும் கையிலும் ஆமணக்கு எருக்கு இலைகளிலும் கொண்டு வரக்கூடாது வாழை, மந்தாரை முதலிய இலைகளில் எடுத்துக்கொண்டு வரலாம்.

ஞாயிறு, வெள்ளி, அஷ்டமி, துவாதசி, சங்கராந்தி. ஆகாதி முதலிய நாள்களிலும், இரவிலும் திருத்துழாய் எடுக்கலாகாது தேவைக்கேற்றபடி முன் நாளிலேயே எடுத்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

திருவாராதன அறை

திருவாராதனத்திற்குத் தனியாகப் பிறர் புகாத அறை யாக இருக்கவேண்டும். படுக்கை யறையிலும், சமயலறையி

லும் வைத்துத் திருவாராதனம் செய்யலாகாது இடநெருக் கடியான நகரங்களில் வசிப்பவர்கள் மடைப்பள்ளியிலேயே சிறிது இடத்தை ஒதுக்கிப் பலகைகளால் தடுத்தோ திரை யிட்டோ திருவாராதன அறையாகப் பயன்படுத்தலாம். அது போல படுகை அறையில் செய்யலாகாது.

அறையில் உயரமான மேடை யமைத்து அதில் மரத் தால் செய்யப்பட்ட கோயிலாழ்வான (பெருமானை எழுந்தருளப்பண்ணும் இடம்) அல்லது சுவரிலேயே அமைத்துக் கட்டப்பட்ட கோயிலாழ்வானில் திருவாராதன மூர்த்திகளை எழுந்தருளப் பண்ணவேண்டும்.

திருவாராதனம் செயதல

திருவாராதனம் தொடங்குவதற்கு முன் கைகால்களைக் கழுவி ஆசமனம் செய்து பகவத சந்நிதியில் தண்டம் சமாப்பிதது, “நாயகனாய் நின்ற” பாசரம் சேவித்துத் திருக்காப்பு நீக்கி (கதவைத் திறந்து) உள்ளே புகுந்து பெருமானுக்கு இடப்பககம் திருவிளக்கு ஏற்றி வைத்து வாககிய குரு பரமபரையையும், தவயதையும் அநுசந்தித்துத் தண்டம் சமர்ப்பித்துக் கையைத் தட்டித் திருக்காப்பு நீக்கித் திரு வாலவட்டம் பணி மாறிகொண்டு (விசிறி கொண்டு வீசி),

“கௌசலயா சுபரஜாராம பூர்வா சந்த்யா பரவாதததே
உத்திஷ்ட நரசாரதூல காததவயம் தைவமாஹநிகம்
உத்திஷ்டோத்திஷ்ட கோவிந்த உத்திஷ்ட கருடதவஜ
உத்திஷ்ட கமலாகாந்த தரைலோகய மங்கலம் குரு”

என்கிற ச்லோகங்களையும், திருப்பள்ளியெழுச்சி முழுவதையும், அவகாசமில்லாதபோது முதலும் கடைசியுமாகிலும் சேவித்துக் காப்பூர நீராசனம் சமாப்பிதது, “லக்ஷ்மீ சரணலாக்ஷாங்க” என்று தொடங்கி மங்கள் சுலோகங்களைச் சேவிப்பது பெருமானுக்கு வலப்பககம் நின்று திரு வாராதனம் செய்யவேண்டும்

சந்நிதிகு முன சுததி செயத பாததிர வேதிகையில் (வட்டிலகள் வைக்கும் தட்டில்) நாற்புறத்திலும் நான்கு

வட்டிகளும், நடுவே ஒரு வட்டிலுமாக ஸ்தாபிக வேண்டும். ! நமக்கு இடப்பக்கம் அகய வட்டில், பெருமான்கு வலப்பக்கம் பாதய வட்டில், பெருமான்கு இடப்பக்கம் ஆசமனீய வட்டில், நமக்கு வலப்பக்கம் ஸநானீய வட்டில், நடுவில் சுத்தோதக வட்டில், அவற்றுக்கு அருகில் இப்பால் தனியே ஆழ்வார், ஆசாயர்களுக்கு அர்க்ய பாத்ய ஆசமனீய ஸநானீய வட்டில் ஒன்றும் சுத்தோதக வட்டில் ஒன்றுமாக இரண்டு வட்டில்கள் ஸ்தாபிக வேண்டும் திருக்காவேரி எனனும் கெண்டி வைத்த தீர்த்த பாததிரத்தைப் பெருமான்கு வலப்புறத்திலும், பெருமான்கு, ஆழ்வார், ஆசாயர்களுக்குமாக இரண்டு படிகங்களைப் பெருமான்கு இடப்பக்கத்திலும் வைக்கவேண்டும்.

(அகயவட்டில்—கையலம்பும் தீர்த்த வட்டில் பாத்யம்—திருவடி சோதித்தறகு: ஆசமனீயம்—ஆசமனம் செய்வதறகு ஸநானீயம்—திருமஞ்சனத்திறகு. சுத்தோதகம்—உத்தரணியைச் சுத்தி செய்வதறகு):

திருவாராதனம் தொடங்கும்போது திருத்துழாய் தளம் ஒன்றைப் பவித்திர விரலுக்கும் நடுவிரலுக்கும் இடையில் பவித்திர ஸ்தானத்தில் இடுக்கிக்கொள்வது பிறகு திருக்காவேரி செம்பில் தீர்த்தம் நிறைத்து அதில் ஏலக்காய், லவங்கம், பச்சைக் கருப்பூரம் சோதத பரிமளப்பொடியையும், சிறிது சந்தனத்தையும், திருத்துழாய் தளத்தையும்சோதது சுரபி முத்திரை காட்டி வலக்கையால் முடி, “ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம ” எனனும் உத்தர வாக்கியத்தால ஐந்து தரம் அபிமந்திரிக்க வேண்டும்

(சு) பி முத்திரையாவது. இரு கைவிரல்களைச் சேர்த்துக் கோதது, வலக்கைச் சுட்டுவிரலும் இடக்கை நடுவிரலும் ஒன்றாகவும், வலக்கைச் சிறு விரலும் இடக்கைப் பவித்ர விரலும் ஒன்றாகவும், இடக்கைச் சுட்டு விரலும் வலக்கை நடு விரலும் ஒன்றாகவும், இடக்கைச் சிறு விரலும் வலக்கைப் பவித்ர விரலும் ஒன்றாகவும் பொருந்தும்

படிச் சேர்த்து, பகவின் நானகு முலைக்காம்புகள் போல
அமைத்த சின்னம்)

பிறகு திருக்காவேரியிலிருந்து உத்தரணியில் தீர்த்த
மெடுத்து முகத்துக்கு நேரே தூக்கி வலகை விரலகளால்
மூடி,

“இலைத்தலைச சரந்துரந்து இலங்கை கட்டழிததவன
மலைத்தலைப பிறந்திழிநது வந்துநுநது சந்தனம
குலைத்தலைத திறுததெறிநத குங்குமக் குழம்பினோடு
அலைத்தொழுகு காவிரி யரங்கமேய வண்ணலே ”

“தீர்த்தனுக் கற்றபின் மற்றோ சரணிலலை யெனறெண்ணி
தீர்த்தனுககே தீர்த்த மனத்தனனாகிச செழுங்குருகாச்
சடகோபன் சொன்ன

தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவை பததும வல்லார்களைத்
தேவர்கை

தீர்த்தங்களையென்று பூசிதது நலகி யுரைப்பாதம
தேவியாககே ”

“நின்ற வணகீத்தியும் நீளபுனலும நிறைவேங்கடப் பொற்
குன்றமும வைகுந்தநாடும குலவிய பாற்கடலும்
உன்றனக டெத்தனை யின பந்தரும் உன்னினை மலர்ததாள
என்றனககு மது இராமாநுசா! யிவை யீந்தருளே ”

என்னும் பாகரங்களைச் சேவித்து,

“அனந்த சரசீதோயம் கல்யாண் சரசீபய:

இதந்து விரஜாதோயம் காவேரீ சர்வதோமுகீ ”

“தாமரபாணி நதீதீர்த்தம கலசே ஆவாஹயந்து”

என்னும் சுலோகத்தால அபிமந்திரிததுத திருக்காவேரியில
சேர்ப்பது.

பிறகு திருக்காவேரியிலிருந்து உத்தரணி (தீர்த்த
மெடுக்கும் கரண்டி)யால தீர்த்தமெடுத்து ஒவ்வொரு வட்டி
லிலும் ஒவ்வொரு உத்தரணி சோத்து வலகையால
தொட்டு உத்தர வாககியத்தால சோதித்துப் படிக்கதிவ
சோததுவிடுவது.

பிறகு திருக்காவேரி தீர்த்தத்தை ஐந்து வட்டில்களிலும் நிறைத்து ஒவ்வொரு வட்டிலிலும் திருத்துழாய்த் தளம் சோத்துச் சுரபி முததிரை காட்டி ஒவ்வொரு வட்டிலையும் வலக்கையால் மூடி ஐந்து தரம் உததர வாக்கியத்தால் அபிமந்திரித்து, 'அநந்தசரசீ தோயம்' என்னும் சுலோகாநுசந்தானத்துடன் அாக்ய வட்டில தவிர மற்ற நான்கு வட்டில்களிலிருந்து ஒவ்வொரு உத்தரணி தீர்த்தமெடுத்து அாக்ய வட்டிலில் சோததுப் பிறகு அர்க்ய வட்டிலிலிருந்து ஒரு உததரணி தீர்த்தமெடுத்துத் திருத்துழாய்த் தளத்தோடு வலக்கைச் சுட்டு, நடுவிரல்களால் மூடி 'அநந்தசரசீதோயம்' என்னும் சுலோகத்தால் அபிமந்திரித்து, "வரஜா சந்தரபுஷகரிணி, திருக்காவேரி, சுவாமி புஷகரிணி, அநந்தசரசு, திருக்கல்யாணி, திருத்தாமரபரணி முதலிய திவ்ய தேச தீர்த்தங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றியருள்" என்று பிரார்த்தித்துத் திருத்துழாய் தளத்தினால் ஒவ்வொரு வட்டிலிலும் துளி துளித்து மீதியைக் கிழக்கு முதல் நான்கு திக்கிலும், ஆகாயத்திலும், பூமியிலும் பரோக்ஷிததுப் பெருமாள, பிராட்டிமார், ஆழ்வார், ஆசாராயர்கள் மேலும் தனமேலும் புரோக்ஷிததுக் கொள்வது.

பிறகு தனிவட்டில்கள் இரண்டிலும் தீர்த்தம் சோததுத் திருத்துழாய் சேர்த்து சுரபி முததிரை காட்டி வலக்கையால் மூடி உததர வாக்கியத்தால் ஐந்தைந்து தடவை அபிமந்திரித்தல வேண்டும்.

முதலில் தனியே வைத்த இரு வட்டில்களால் தம்தம் ஆசாரானுக்குத் திருவாராதனம் செயது பிறகு வட்டில்களைத் திருக்காவேரி தீர்த்தத்தால் சோதித்துத் தீர்த்தம் பூரித்து ஆழ்வா ராசார்யர்களுக்கும் திருவாராதனம் சமாபித்தல வேண்டும் பிறகு ஐந்து வட்டில்கள் கொண்டு பெருமானுக்குத் திருவாராதனம் சமாப்பித்தல வேண்டும்

தன ஆசாரானுக்குத் தான திருவாராதனம் செயது, ஆழ்வாராசார்யர்களுக்கும், பெருமானுக்கும் தன ஆசாரான திருவாராதனம் செய்வதாக பாவித்துச் செய்தல வேண்டும்.

திருத்துழைப் களைதல்

கோயிலாழ்வானில உள்ள பழைய திருத்துழாய் புஷ்பங்
களை 'உடுததுககளைந்த பீதகவாடை' எனனும் பாசுரத்
தைச் சேவிததுககொண்டே களைந்து கணகளிலும் சிரசிலும்
ஒற்றிகொண்டு மோப்பது

தியானம்

பிறகு பெருமானுக்கு ரத்ந சிம்மாசனமாகத் திருத்
துழாய்த தளம் சமாப்பிதது, 'மாரி மலைமுழுஞ்சில' எனனும்
பாசுரம் சேவிதது அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்டு பர வயுறு
விபவ எம்பெருமானாகளும், கோயில், திருமலை, பெருமாள்
கோயில், திருநாராயணபுரம் முதலிய திவ்யதேச எம்பெரு
மானாகளும் எழுந்தருளி சந்நிதி பண்ணி அஸமதாசாராயன
ஸ்ரீஹஸதததாலே திருவாராதனம் கண்டருளவேண்டும்
என்று பராததிதது,

“கூரமாதிந திவயலோகந ததநுமணிமயம் மண்டபம்
ததரசேஷம்

தஸ்மிந் தாமாதிபீடம் ததுபரிகமலம் சாமர கராஹிநீஸச
விஷ்ணும தேவீர் விபூஷாயுதகணமுரகம் பாதுகே
வைந்தேயம்

சேநேசம் துவாரபாலாந் குமுதமுககணுந விஷ்ணு பக்தாந்
பரபதயே”

“ஸவ்யம் பாதமப்ரசார்யச் சரிததுரிதஹரம் தக்ஷிணம்
குஞ்சயிதவா

ஜாநுந்யாதாய ஸவ்யேதரமிதரபுஜம் நாகபோகே நிதாய
பஸ்சாத் பாஹுத்வயேந பரதிபடசமநே தாரயந்
சங்கசகரே

தேவீரபூஷா திஜுஷ்டோ ஜநயது ஜகதாம் சாம
வைகுண்டநாத ”

எனனும் தியாந சுலோகங்களைச் சேவிதது த்யாநிப்பது.
பகவான எழுந்தருளியதாக பாவிதது அநநடை யழகுகு
எழுந்தருளிய சிரமம் தீர “அனந்வவுலகம்” எனகிற பாசு
ரத்தால மங்களாசாசனம் செய்வது, பிறகு,

“ராமாநுஜாங்க்ரி சரணேஸ்மி குலப்ரதீபஸ்து
ஆஸீத ஸ யாமுநமுனேஸ் ஸச நாதவமஸ்ய
வம்ஸ்ய: பராங்குசமுநேஸ் ஸச ஸோபிதேவயா:
தாஸஸ்தவேதி வரதாஸ்மிதவேக்ஷணீய ”

எனனும் சுலோகத்தை யநுசந்தித்துத் திருவாராதனம்
செய்வதற்கு அவனோடு தனக்குள்ள ஆசார்ய சிஷ்ய பரம்
பரை உறவை விண்ணப்பித்தது அநுமதியை பராததிபபது.

ஆசார்ய திருவாராதனம்

அஸமத குருபயோ நம என்று ஆசார்யனுக்கு சபாயாச
னம் (பூஜாசனம்) சமர்ப்பித்தது (தனியாக வைத்த இரு
வட்டிலகளைக் கொண்டு) ஒரு வட்டிலில் தீர்த்தமெடுத்து
அர்க்யம் கண்டருள என்று திருக்கைகளுக்குக் காட்டிப் படி
கத்தில் சோத்து மறுவட்டிலில் உத்தரணியைச் சோதித்தல
வேண்டும் இப்படி மூன்று முறை சமர்ப்பிக்கவேண்டும்
பாத்யம் கண்டருள என்று தீர்த்தமெடுத்துத் திருவடி
களுக்குக் காட்டி உத்தரணியைச் சோதிககவேண்டும்

மும்முறை பாத்யம் சமாப்பித்த பிறகு மறுபடியும் ஒரு
முறை அர்க்யம், பிறகு மும்முறை ஆசமனீயம் திருப்பவளத
திறகுக் காட்டவேண்டும் பிறகு ஒருமுறை அர்க்யம் சமர்ப்
பித்தது ஒரு திருத்துழாய் தளம் கொண்டு தந்ததாவனம்
கண்டருள என்று திருமுதது விளக்கி (பல விளக்கி), முன
போலவே ஒருமுறை அர்க்யம் சமாப்பித்தது கண்டுஷம் (வாய்
கொப்பளித்தல) கண்டருள என்று மும்முறை தீர்த்த
மெடுத்துத் திருப்பவளத்துக்கு (வாய்க்கு)க் காட்டவேண்
டும். பிறகு ஒருமுறை அர்க்யம் மும்முறை பாத்யம், ஒரு
முறை அர்க்யம் மும்முறை ஆசமனீயம், ஒருமுறை அர்க்யம்
சமாப்பித்தல வேண்டும் பிறகு திருமஞ்சனம் கண்டருள
என்று உத்தரணியில தீர்த்தமெடுத்து உத்தர வாக்யத்
தால் அபிமநதிரித்துத் திருத்துழாய்ததனததால் பரோக்ஷிக
வேண்டும். பிறகு ஆசமனம் கண்டருள என்று ஒருமுறை

அர்க்யம் மும்முறை ஆசமனீயம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். பிறகு அலங்காராசனம் கண்டருள என்று திருததுழாய் சமர்ப்பித்து, திருப்பரியட்டம் சாத்தியருள, திருவுத்தரியம் சாத்தியருள, திருமண்காப்பு சாத்தியருள, திருவாபரணம் சாத்தியருள என்று திருததுழாய் சமர்ப்பித்துச் சந்தனம் கண்டருள என்று சந்தனமும், புஷ்பம் சாத்தியருள என்று புஷ்பமும் சமாப்பிதது அர்க்ய, பாத்ய அாக்ய, ஆசமனீய அாக்யம் சமர்ப்பிப்பது.

ஒவ்வொரு அர்க்ய பாத்யாதிகளுக்கும திருவொற்றாடை (ஈரம் ஒற்றியெடுக்கும் பரியட்டம்—தனுவம்) சமர்ப்பிக்க வேண்டும் அாக்யம் ஒரு தடவை, பாத்யம் இருதடவை. ஆசமனீயம், கண்டுஷம், ஸ்நானீயங்கள் மும்முன்று தடவை சமர்ப்பிப்பதுமுண்டு

ஆழ்வார, ஆசார்யர்கடகுத் திருவாராதனம்

ஆசாரயனுக்குத் திருவாராதனம் சமர்ப்பித்த இரு வட்டில்களையும் திருக்காவேரி தீர்த்தததால சோதித்துத் திருக்காவேரி தீர்த்தத்தைச் சோதது முனபோலவே சுரபி முத்திரை காட்டி அபிமந்தரிதது ஆழ்வார், எம்பெருமா னார் மணவாள மாமுநிகளுக்குத் திருவாராதனம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்

அவகாசமிருந்தால ஆழ்வாருக்கும் எம்பெருமானாக்கும் மணவாள மாமுநிகட்கும் தனித்தனியே திருவாராதனம் பண்ணலாம் அப்பொழுது அஸமத குருப்பேயோ நம் என்பதற்குப் பதில் ஆழ்வாருக்கு ஸ்ரீமதே பராங்குசாய நம: என்றும், திருமங்கை மன்னன் இருந்தால் ஸ்ரீமதே பரகாலாய நம் என்றும், எம்பெருமானாகு ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: என்றும், மணவாள மாமுநிகளுக்கு ஸ்ரீமத வரவர முநியே நம. என்றும் அநுசந்திக்கவேண்டும்

அனைவாக்கும் ஒன்றாகத் திருவாராதனம் பண்ணினால் ஸ்ரீமத் பராங்குச பரகாலயதிவர வரவர முநிப்பேயோ நம: என்று அநுசந்திக்கவேண்டும்

ஆழ்வாராசார்யர்கள் பலர் இருந்தால் சர்வ மங்கள் விக்ரஹேபயோ சமஸ்த பரிவாரேப்யோ ஸ்ரீமத பராங்குச பரகால யதிவர வரவர முநிப்யோ நம என்று அநுசந்திக்க வேண்டும். திருவாராதனம் முன்போலவே (மும்முறை அர்கய பாத்யாதிகள் சமாபபிககுமபோது ஒவ்வொரு தடவைக்கும் உத்தரணி சோதிப்பதும் உண்டு மும்முறை சமாபபித்து விட்டு உததரணி சோதிப்பதும் உண்டு உசிதம போல் செய்க) உபசாரத்திற்குப் பாசுரங்களை பெருமாள் திருவாராதனத்தில காண்க:

பெருமாள் திருவாராதனம்

“ ப்ரஸாதௌ பரமௌ நாதௌ மம கேஹ முபாகதௌ தந்யோஹம் அர்ச்சயிஷ்யாமி ”

என்று அநுசந்தித்து சாவ மங்கள் விசுரஹாய ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம: அஸமதாசாராயன ஸ்ரீஹஸ்தத்தாலே திருவாராதனம் கண்டருள என்று ப்ராராதித்து சபாயாசனமாக ஒரு திருத்தழாய் தளத்தைச் சமாபபித்து அாகய வட்டிலில் உததரணியால தீர்த்த மெடுத்தது, அர்க்யம் ஸமர்ப்பயாமி என்றதல, திருக்கை விளக்கியருள என்றதல் விண்ணப்பித்தது திருக்கைகளுக்காக காட்டித் தீர்த்தத்தைப் படிக்கத்தில் சோதது விட்டு சுத்தோதக வட்டிலில் உத்தரணியைத் தோயத்துச் சோதிககவேண்டும். இப்படி மூன்று முறை அாகயம் சமாபபிககவேண்டும் (ஒரு முறையும் சமாபபிப்பதுண்டு) பாதயம் ஸமாபபயாமி (திருவடி விளக்கியருள) என்று பாதய வட்டிலில் தீர்த்த மெடுத்தது திருவடிகளுக்காக காட்டிப் படிக்கத்தில் சோதது சுத்தோதகத்தில் சோதித்துப் படிக்கத்தில் சோககவேண்டும்

இப்படிப் பாதயம் மூன்று முறை சமாபபிப்பது. (பாதயம் இருமுறையும் உண்டு) ஆசமனீயம் ஸமாபபயாமி (ஆசமனீயம் கண்டருள) என்று ஆசமனீய வட்டிலிலிருந்து தீர்த்தமெடுத்துத் திருப்பவளத்துக்கு (திருவாய்க்கு)க காட்

பிப் படிசுதத்தில் சோதது சுத்தோதகத்தில் உத்தரணியைச் சோதிததுப் படிசுதில் சோககவேண்டும் இப்படி ஆசம னீயம் முமமுறை சமாபிகக வேண்டும் அர்க்யம் ஸமாப்ப யாமி (திருககை விளககியருள) என்று ஒருமுறை அர்க்யம் சமாப்பிததல வேண்டும் பிறகு திருவொறறாடை (நீர் ஒற்றும் தருவம—துண்டு) கொண்டு ஒரு தலைப்பால் திருக் கைகளையும், திருப்பவளததையும் துடைபடதாகக காட்டி மறு தலைப்பால் திருவடிகளை ஒற்றவேண்டும்

ஸ்நாநாசனம்

பிறகு ஸநாநாசனம் ஸமாப்பயாமி அல்லது ஸநாநா சனததில் எழுந்தருள என்று ஆசனமாகத் திருததுழாய்த் தளம் சமர்ப்பிதது முன போல அாகய பாதய அர்கய ஆசமனீய அாகயங்கள் சமாபிததுத திருவொறறாடை சமாபிக்க வேண்டும். பிறகு ஒரு திருத்துழாயததளம் கொண்டு தநததாவனம் கண்டருள அல்லது திருமுத்துத் திருத்தியருள என்று திருமுதது (பல) திருததுதல் (விளக்கு வது போல் காட்டல்) மறறொரு திருததுழாய்ததளம் கொண்டு ஜிஹவாநுலேபனம் கண்டருள (திருநா வழித் தருள) என்று நாககு வழிப்பது போல காட்டல் அாகயம் சமாப்பித்து கண்டுஷம் ஸமாப்பயாமி என்றதல, திருப் பவளம் கொப்பளித்தருள என்றதல. உத்தரணியில் தீர்த்த மெடுததுத் திருப்பவளத்துக்குக் காட்டி சுத்தோதகத்தில் சோதிததல் இப்படி முன்று முறை கண்டுஷம் சமர்ப்பிதது அர்க்யம் பாதயம், அர்க்யம், ஆசமனீயம், அர்க்யம் முன் போல் சமாப்பிததுத் திருவொறறாடை சமாபிக்கவேண்டும்.

பிறகு திருமஞ்சனம் கண்டருள என்று விண்ணப்பித்து ஸநாந வட்டிலிலிருந்து ஏழு முறை அல்லது முன்று முறை உத்தரணியில் தீர்த்தமெடுத்துத் திருமுன்பே காட்டிப் படிசுதத்தில் சேர்த்தல். விக்ரஹமாயிருப்பின் அவகாசமிருந் தால் திருமஞ்சனமே செய்க. சாளக்ராமத திருமேனிக்கு நித்யம் திருமஞ்சனம் செய்தல்வேண்டும் திருமஞ்சனத்திற்கு

‘வெண்ணெய் அளேந்த குணுங்கு’ முழுதுமாவது, முதலும் கடைசியுமாவது சேவிதது, ‘காடுகளுடு போய்’, ‘முன பொலா ராவணன்’, ‘மாய மான்’, ‘திண்ணார் வெண்சங்குடையாய்’ என்னும் பாசுரங்களையும் சேவிக்கவேண்டும், பிறகு திருவொற்றாடை சமர்ப்பிதது அர்க்யம, ஆசமனீயம் அர்க்யம் சமாப்பிதது திருவொற்றாடை ஒற்றுக.

அலங்காராசனம்

பிறகு அலங்காராசனம் சமர்ப்பயாமி (அலங்காராசனத்தில் எழுந்தருள்) என்று திருத்துழாய்த் தளத்தை சமர்ப்பிதது அகய பாதயாதிகள் சமாபிதது திருவொற்றாடை ஒற்றுக. பிறகு திருத்துழாய்தளம் சமர்ப்பிப்பது இப்போது

“சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்
நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும
அணையாம் திருமாற்கு அரவு”

“பூசும்சாந்து என்னெஞ்சமே புணையும் கண்ணி

எனதுடைய

வாசகஞ்செய் மாலையே வான்பட்டாடையும் அஃதே
தேசமான அணிகலனும் என கைகூப்புச் செய்கையே
ஈசன் ஞால முண்டுமிழ்ந்த எந்தை ஏகமூர்த்திக்கே”

என்னும் பாசுரங்களை அநுசந்திப்பது திருப்பரியட்டம் சாத்தியதற்கும் அர்க்ய பாதயாதிகள் சமர்ப்பிக்கலாம்

திருமண்காப்பு சாத்தியருள் என்று திருத்துழாய் சமாப்பித்து,

“உததரதயு பரிபகஜநா நீதயூரதவதாஸ்ரேண ஸூசித

பக்திம்

ஊர்தவபுணட்ரதிலகம் பஹுமாநாதகிம்

பிபர்ஷி வரத ஸ்வலலாடே”

என்னும் சுலோகத்தை யநுசந்தித்தல் வேண்டும்.

பிறகு சந்தனம் சமர்ப்பயாமி என்று விண்ணப்பிதது

“கோவை வாயாள்பொருட்டு ஏற்றி நெருததமிறுத
தாய் மதிலிலங்கைக்
கோவைவீயச சிலைகுணிததாய் குலநல்யாளை
மருப்பொசித்தாய்
பூவைவீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின்
பூவைவீயா மேனிக்குப் பூசும்சாந் தென் நெஞ்சமே.”

“நாறிய சாந்தம நமக்கிறை நல்கென்னத
தேறியவளும் திருவுடம்பில் பூச
ஊறிய கூனின் உள்ளே ஒடுங்க வன்(று)
ஏற உருவினாய் அச்சோ வச்சோ

எம்பெருமான வாரா யச்சோ வச்சோ”

என்னும் பாசுரங்களைச் சேவித்துக்கொண்டு சந்தனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். சாளக்ராமமூர்த்திக்குச் சந்தனம் இல்லாமல் இருக்கலாகாது; அவசியம் சந்தனம் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். விக்ரஹ திருமேனிக்கும சமாப்பிக்கலாம்.

திருவாபரணம்

திருவாபரணம் சாததியருள என்று விண்ணப்பித்தது திருவாபரணங்களும், இல்லாவிட்டால் துளசிதளமும் சமாபிக்கவேண்டும். சமாப்பிக்ருமபோது,

“பலபலவே ஆபரணம் பேரும் பலபலவே
பலபல சோதிவடிவு பண்பெண்ணில
பலபல கண்டுண்டு கேட்டுற்று மோந்தின்பம்
பலபலவே ஞானமும் பாம்பணை மேலாறகேயோ”

என்னும் பாசுரத்தையும்,

“ஸ்புரதக்ரீடாங்கதீஹாரகண்டிகா
மணீந்தர காஞ்சீகுண நூபுராதிபி:
ரதாங்கசங்காஸி கதாதநுர்வரை:
லஸததுளஸ்யா வநமாலயோஜ்வலம்.”

என்னும் சுலோகத்தையும் அநுசந்தித்துக்கொண்டு சமர்ப்பிப்பது

புஷ்பம்—திருமாலை

புஷ்பம் சமாபபயாமி (புஷ்பம் சாததியருள) என்று விண்ணப்பித்தது, ஆநிரை மேயக்க நீ போதி, என்னும் பூச் சூட்டல் முதல பாசுரத்தையும், 'செண்பக மலலிகையோடு' என்னும் ஈற்றுப பாசுரத்தையும் சேவித்துப் புஷ்பம் சமாப் பித்ததல வேண்டும்.

பிறகு அாக்ய பாதயாசமனீயாதிகள் முன்போல கண்டருளப்பண்ணித் திருவொற்றாடை யொற்றித் தூபம் சமாப் பிக்கவேண்டும்

“பரிவதி லீசனைப் பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்

பிரிவகையின்றி நனனீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே ”

“மாயந்தரும் வினைகள் தாமே மாதவா! எனன நாளும் ஏய்ந்து பொன்மதிள் அநந்தபுரநக ரெந்தைக்கென்று சாந்தொடு விளக்கம் தூபம் தாமரைமலாகள நலல ஆய்ந்துகொண்டு ஏத்தவலலார் அந்தமில் புகழினாரே ”

“வகையால மனமொன்றி மாதவனை நாளும் புகையால விளக்கால் புதுமலரால் நீரால திசைதோ றமராகள சென்றிறைஞ்ச நின்று தகையான் சரணம் தமர்கட் கோர பற்ே”

என்னும் பாசுரங்களைச் சேவித்துக்கொண்டு தூபம் சமாப் பிப்பது

தீபம்

“வையந் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்ய கதிரோன விளக்காகச்—செய்ய சுடராழியா னடிககே சூட்டினேன் சொல்மாலை இடராழி நீங்குகவே என்று. ”

“அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக இன்புருகு சிந்தை யிடு திரியா—நன்புருகி ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான்.”

“திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழும்
அருக்க னணிநிறமும் கண்டேன் - செருக்கிளரும்
பொன்னாழி கண்டேன் புரிசங்கம கைககண்டேன்
என்னாழி வண்ணன்பா லினறு”

என்னும் பாசுரங்களால் நெய்ததீரி யிடடுத தீபம் சமர்ப்பித்
தல் வேண்டும் (தீபஹாரதி).

“பல்லாண்டு பல்லாண்டு”, “அடியோமோடும்” என்
னும் பாசுரங்களால் கருப்பூர ஹாரதி சமர்ப்பிக்கவேண்டும்.

மந்தரபுஷ்பம் (மந்தராசனம்) சமர்ப்பித்து இரு கைகளி
லும் திருததுழாய கொண்டு அஞ்சலி பண்ணிக கொண்டு,
“தமதருஷ்ட்வா சதருஹந்தாரம் மஹாஷ்ணம் ஸுகாவஹம்
பபூவ ஹருஷ்டா வைதேஹீ பாததாரம் பரிஷஸவஜே”

“தாஸாமாவிரபூதசௌரி ஸ்மயமான முகாம்புஜ”
பீதாமபரதரஸ் ஸ்ரகவீ ஸாக்ஷாந் மநமதமநமத”

“ஏஷநாராயணச் ஸ்ரீமாந க்ஷீரார்ணவ நிகேதந
நாகபாயங்க முதஸ்ருஜ்யஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்”

“வைகுண்டேது பரேலோகே ச்ரீயாஸார்த்தம் ஜகதபதி:
ஆஸதே விஷ்ணுரசிந்தயாதமா பக்தைதா பாகவதைஸ்ஸஹ”

“செனரூல குடையாம இருநதால சிங்காசனமாம
நின்றூல மரவடியாம நீளகடலுள—என்றும்
புணையாம் மணிவிளக்காம பூமபட்டாம புல்கும
அணையாம் திருமாற கரவு”

கதா புனஸ்ஸங்க ரதாங்ககலபக தவஜாரவிநதாங்குச வஜர
லாஞ்சநம்
தரிவிகரம் தவத சரணமபுஜதவயம் மதியமூாததான மலங்க
ரிஷயதி”

“அகிலபுவன ஜநமஸ்தேம பங்காதிலீலே
விநதவிவிதபூத வராதரகைக்ஷக தீக்ஷே
ச்ருதிஸிரஸிவிதீபதே ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே
பவது மமபரஸ்மின் ஷேமுஷீ பகதிருபா.”

“ஸ்ரீமாதவாங்கரி ஜலஜதவய நித்யசேவா
ப்ரேமா விலாசய பராங்குச பாதபகதம
காமாதி தோஷஹர மாத்ம பதாசரிதானாம்
ராமாநுஜம யதிபதிம பரணமாமி மூர தநா.”

“விஜ்ஞாபநம் யதிதமத்யது மாமகீநம
அங்கீகுருஷவ யதிராஜ தயாம்புராசே
அஜ்ஞோய மாதமகுணலேச விவாஜிதஸச
தஸமாதநநயசரணோ பவதீதி மதவா”

“எம்பெருமானா தரிசனமெனறே யிதற்கு
நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டிவைத்தாரா—அம்புவி
இந்தத் தரிசனத்தை எம்பெருமானா வளர்த்த [யோர்
அந்தச் செயலறிகைகா”

என்னும் சுலோகங்களையும், பாசுரங்களையும் சேவித்துத்
திருத்துழையைப் பெருமாள் திருவடிகளில் சமாபதிக
வேண்டும் பிறகு கேசவாதி நாமங்களால் திருத்துழைய
புஷ்பங்களை யீட்டு அர்ச்சிக்கவேண்டும்

“சாவ மங்கள் விகரஹாய சமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே
நாராயணய” எனபதில பிராட்டிமார்களும் நிதயசூரி
களும் அடங்குவா அவகாசமிருந்தால் பிராட்டிமாக
கும் நிதயசூரிகட்கும் தனித்தனியே திருவாராதனம்
சமாபதிகலாம அனைவார்க்கும் ஒன்றாகச் செய்தாலும்
உபய நாயசசிமார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நித்யசூரிகட்கும்
(சங்க சக்ராழ்வாராகள்) அாகய பாத்யாதிகளைக் காட்ட
வேண்டும்.

பரபந்து சேவை

பிறகு காப்பூராத்தி பண்ணி ஸ்ரீசைலேச தொடங்கி
தனியன்கள் சேவித்துத் திருப்பல்லாண்டு திருப்பாவை
களைச் சேவித்தலவேண்டும் அவகாசமிருந்தால் ராமாநுஜ
நூற்றந்தாதியும் சேவித்தல வேண்டும் தளிகை முடிந்தி
ருந்தால் அழுது செய்தருளப் பண்ணிய பிறகு சேவிக்கலாம.
முன்பே சேவித்தால் சாற்றுப்ப பாசுரங்களை நிறுத்திவைத்துத்
தளிகை கண்டருளப் பண்ணவேண்டும்.

தளிகை அமுது செய்வித்தல்

பெருமானுக்கு முன்னே தளிகைக்காக மனைப்பலகைகளிலிருந்தால் சோதித்து வைப்பது இல்லையானால் ஸ்ரீபுண்டரீகாக்ஷாய நம. என்று தீர்த்தம் புரோக்ஷித்து ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம என்று கையால முதலில் சதுரமாகவும், பிறகு வட்டமாகவும் துடைத்து ஸதல சுததி செய்து அவ்விடத்தில் தளிகைப் பாத்திரங்களை எழுந்தருளவித்து உத்தரணியில் தீர்த்தமெடுத்து உத்தர வாக்கியத்தால் அபிமந்திரித்துத் திருத்துழாயினால் அததீர்த்தத்தை ஒவ்வொரு தளிகைப் பாத்திரத்திலும் சோதது, “திருத்துழாய தளமும் சோதது சுரபி முததிரை காட்டி, வலகையைத் தளிகைப் பாத்திரங்களின் மேல் வைத்து ஐந்தைந்து தரம் உத்தரவாகயத்தால் அபிமந்திரித்து உத்தரணியில் தீர்த்தமெடுத்துத் தளிகையைச் சுற்றித் தீர்த்தம் விட்டு பரி ஷேசனம் (சுற்றிலும் நனைத்தல்) பண்ணவேண்டும்

பிறகு போஜ்யாசனம் சமாபிதித்து அாகய பாதய ஆசமானியாதிகள் சமாபிதித்துத் திருவொற்றாடை சமர்ப்பிக்கவேண்டும்

பிறகு கையில் உத்தரணி தீர்த்தத்தோடு அல்லது கைகூப்பி நின்றுகொண்டு,

“அபபம கலநத சிற்றுண்டி அககாரம பாலில கலநது சொப்பட நான் சுட்டுவைத்தேன தின்னலுறுதியேல நம்பீ! செப்பிள மென்முலையாகள சிறுபுறம் பேசிச் சிரிப்பர் சொப்பட நீராடவேண்டும் சோத்தமபிரா னிங்கேவாராய”;

“நாறு நறுமபொழில் மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நான் நூறுதடாவில் வெண்ணெய வாயநேர்நது பராவிலைத்தேன் நூறுதடா நிறைந்த அககாரவடிசில் சொன்னேன ஏறுதிருவுடையான இனறுவந திவை கொள்ளுமகொலோ”;

இனறுவந் தித்தனையும் அமுது செய்திடப்பெறில் நான் ஒன்றுநூறாயிரமாகக் கொடுத்துப் பின்னு மாளுஞ்செய்வன

தெனறல மணங் கமழும திருமாவிருஞ்சோலை தன்னுள
நின்றுபிரான அடியேன் மனததேவந்து நோபடிவே''

என்னும் பாசுரங்களை (கூடாரை வெல்லும்சீர் பாசுரத்தை
யும் சேவிககலாம்) சேவித்து,

சர்வமங்கள் விகரஹாய சமஸ்த பரிவாராய
ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமः

என்றநுசந்தித்துத் திருப்போனகம் கண்டருள என்று
ப்ராததித்து கராச முததிரையால (பவிதர விரலும் ஆள
காட்டி விரலும் பெருவிரலும் ஒன்று சோதத முததிரை)
நான்கு முறை கைகாட்ட வேண்டும் பிறகு தளிகையை
நான்கு பாகமாகப் பாவித்து ஒரு பாகத்தை சர்வமங்கள்
விக்ரஹாயை சமஸ்த பரிவாராயை ஸ்ரீயை நம: என்று
பெரியபிராட்டிக்கும், சாவமங்கள் வாககியத்தோடு பூமி
தேவையை நம என்று பூமிப்பிராட்டிக்கும், அவவாககியத்
தோடு நீளாயை நம என்று நீளாதேவி இல்லாவிட்டாலும்
நீளாதேவிக்கும், அப்படியே அவவாகயத்தோடு கோதாயை
நம என்று ஆண்டாளுக்கும் கைகாட்டவேண்டும்

சாவமங்கள் விகரஹேபயோ சமஸ்த பரிவாரேபயோ
ஸ்ரீமதநந்த கருட விஷுவக்சேந சுதர்சந பாஞ்சஜந்யாதி
திவய ஸூரிப்யோ நம:

என்று அநந்த கருடாதி நிதயஸூரிகட்கும் கைகாட்ட வேண்
டும். பிறகு பராங்குச பரகாலாத்கட்கு சர்வமங்கள் விகர
ஹாய சமஸ்த பரிவாராய என்னும் வாககியத்தோடு

ஸ்ரீமதே பராங்குசாய நம ஸ்ரீமதே பரகாலாய நம:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம ஸ்ரீமதே வரவரமுநயே நம:

என்று தனித்தனியே ஆகிலும், அல்லது

சர்வமங்கள் விக்ரஹேபயோ சமஸ்த பரிவாரேபயோ
ஸ்ரீமத பராங்குச பரகால யதிவர வரவர முநிப்யோ நம'

என்று மொத்தத்திலே யாதல் போஜ்யாசனம் அர்க்ய

பாத்யாதிகள் சமர்ப்பித்து அமுது செய்தருளப் பண்ண வேண்டும்.

பிறகு கதவைச் சாத்தி வெளியே வந்து அஞ்சலி பண்ணிக்கொண்டு,

பச்சைமா மலைபோல மேனிப் பவளவாய கமலச்செங்கண
அசுதா! அமரரேறே! ஆயாதம கொழுந்தே! என்னும
இசுகவை தவிர யானபோய் இந்திர லோகமானும
அசுகவை பெறினும் வேண்டேன அரங்கமாநகருளானே!

ஆராவமுதே! அடியேனுடலம் நின்பா லன்பாயே
நீராயலைந்து கரைய உருக்குகின்ற நெடுமாலே!
சீரார் செந்நெல்கவரி வீசும் செழுநீர்த திருககுடந்தை
ஏரார்கோலம் திகழக்கிடந்தாய் கண்டேன் எமமானே!

அடியேன மேவி அமர்கின்ற வமுதே! இமையோ ரதிபதியே!
கொடியா வடுபுள்ளுடையானே! கோலக்கனிவாய்ப்
பெருமானே!

செடியார் வினைகள தீர்மருந்தே! திருவேங்கடத்
தெம்பெருமானே!

நொடியாரா பொழுதும் உனபாதம காணநோலா
தாறறேனே.

மிக்கானை மறையாய் விரிந்த விளக்கினை எனனுள்
புக்கானைப் புகழ்சேர் பொலிகின்ற பொனமலையைத்
தக்கானைக் கடிகைத் தடங்குன்றின் மிசையிருந்த
அக்காரககனியை அடைந்துயந்து போனேனே.

எக்காலத் தெந்தையாய் என்னுள் மன்னில மற்று
எக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்
மிககார் வேதவிமலர் விழுங்கும்என்
அக்காரககனியே! உனனையானே

அஹமநநம் அஹமநநம் அஹமநநம்
அஹமநநாதோ அஹமநநாதோ அஹமநநாத
ஹாவு ஹாவு ஹாவு.

என்னும் பாசுரங்களைச் சேவித்து ஆசார்யன திருக்கைகளால அமுது செய்வதாக பாவிப்பது (யாப்ரீதிா குந்தி போஜனே" எனனும் கிருஷ்ண கர்ணாம் ந்த சுலோகத்தையும் சேவிககலாம்) பிறகு கையைத் தட்டிக் கதவைத் திறந்து உள்ளே சென்று தண்டம சமாப்பிதது (ஏழை யேதலன், கறவைகள் பினசென்று சேவிக்கலாம்) முதலில் பெருமாளுக்குப் பிறகு ஆழ்வா ராசார்யர்களுக்கும் அர்க்யம் கண்டு ஷம் அாகயம் பாதயம், அாகயம், ஆசமனீயம் அர்கயம் சமாப்பிததுத் திருவொற்றாடை சமர்ப்பிதத பிறகு அஸமத குருபயோ நம. என்று ஆசாரயனுக்கு அமுது கண்டருளப் பண்ணி அாகய பாதயாசமனாதிக்க கண்டருளப் பண்ண வேண்டும பிறகு காப்பூர நீராஞ்சனம் கண்டருளப்பண்ணி லக்ஷ்மீ சரண லாக்ஷாங்க தொடங்கி மங்கள சுலோகங்கள் சேவித்துச் சிற்றம், வங்கம் சேவித்துத் திருப்பாவை சாற்றும், இருப்பிடம், இன்புறற, அங்கயல், பூமன்னு சேவித்து ராமாநுஜ நூற்றந்தாதி சாற்றும் பண்ணி, பல்லாண்டு, அடியோமோடும் சேவித்து காப்பூரஹாரதி செயது சைகூப்பி நின்று சாவதேச தசாகாலே தொடங்கி சாற்றும்மை செயது வாழித் திருநாமங்கள் சேவிக்க வேண்டும்.

பிறகு பெருமாள் தீர்த்தத்தை ஆழ்வாராசார்யர்களுக்கும் தன்னாசாரயனுக்கும் சமாப்பிததுப் பிறகு தானும் தன்னைச் சார்ந்தவார்களும் தீர்த்தம் ஸவீகரிகக வேண்டும். பெருமாள் தீர்த்தம் முமழறையும், ஆழ்வாராசாரயா, ஆசாரயா தீர்த்தம் இருமுறையும் ஸவீகரிகக வேண்டும் பிறகு,

அபராத க்ஷாமணம்

“ஸோஹம் தேவதேவேச நாசசநாதௌ ஸதுதௌநச சாமாதயவான் கருபாமாத்ர மநோவருத்தி ப்ரஸீத மே”

“உபசாராபதேசேந க்ருதாநஹரஹர்மயா

அபசாராநிமாந ஸாவாந க்ஷமஸ்வபுருஷோத்தம”

என்று அநுசந்தித்ததுப பெருமாள் திருவடிகளிலும் நாய்ச்சி
மார் திருவடிகளிலும் திருத்துழாய் சமர்ப்பித்து அப
ராத க்ஷமாபணம பண்ணிக்கொள்வது அப்படியே ஆழ்வாரா,
எம்பெருமானா, ஜீயர் திருவடிகளிலும் திருத்துழாய் சமர்ப்
பித்தது அபராத க்ஷாமணம பண்ணி,

“எனைப்போல் பிழைசெயவா ரிவவுலகிலுண்டோ
உனைப்போல் பொறுக்கவல்லாருண்டோ — அனைத்
வாழப்பிறந்த எதிராச மாமுநிவா! துலகும்
ஏழைக கிரங்கா யினி”

என்று அநுசந்திப்பது. அப்படியே ஆசாரயனிடத்திலும்
அபராத க்ஷமாபணம பண்ணிக்கொள்வது.

பர்யங்காசனம்

பிறகு பாயங்காசனம் (படுக்கை) சமாபித்தது,

“போய்ப்பாடுடைய நினதநதையும தாழததான் பொரு
திறல கஞ்சன கடியன்
காடபாருமில்லை கடல்வண று! உனனைத கனியே
போயெங்கும் திரிதி
பேயப்பால முலையுண்ட பித்தனை! கேசவ! நம:!
உனனைக காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலா பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தாரா அடைக
காய திருத்தி நானவைத்தேன்”

என்னும் பாசுரத்தால் அடைக்காய் (வெற்றிலை பாக்கு)
கண்டருளப்பண்ணி அர்க்ய பாத்யாசமனீயாதிகள சமர்ப்
பித்துத திருவொற்றாடை கொண்டு ஒற்றுவது பிறகு,

“க்ஷீரசாகர தரங்கசீகர ஆஸாரதார கிதசாருமூர்த்தயே
போகிபோக சயநீயசாயிநே மாதவாய மதுவித்விஷே நம:
பந்நகாதீச பாயங்கே ரமாஹஸ்த உபதாயகே
ஸுகம சேஷவ வருஷாதரீச சுதர்சந ஸுரக்ஷிதம்”

என்று அநுசந்தித்ததுத திருக்கண வளருட்படி பரார் ததிப
பது ஆழ்வாரீ, எம்பெருமானா, ஜீயா கதம் ஆசாரயனிக
கும் சய்யாசனம் சமாபிப்பது

இலையில் நெய் சேர்த்த பிறகு கோகர்ணம் போல் அமைத்த வலக்கையில் தீர்த்தம் சேர்த்து, ஸ்ரீசைலேச முதல் ஐநது தனியன்களையும் சேவித்து வாக்யகுருபரமபரை சேவித்து த்வய மந்தரத்தை அநுசந்தித்து இலையைச் சுற்றி-
லும் தீர்த்தததால் நனைக்கவேண்டும் மறுபடியும் கையில் தீர்த்தம் கொண்டு முடிந்தால் எதிராஜவிம்சதி முழுதுமாகி-
லும் முதலும் கடைசியுமாகிலும் சேவிப்பது ஆசார்யன் தனியனை அநுசந்தித்துத் தீர்த்தத்தை ஸ்வீகரித்து (பருகி) நெய் பரசாதத்தை (கிராச முத்திரையால்) பெருவிரல், பவிதரவிரல், நடுவிரல்களால் எடுத்து பஞ்சபராண ஆஹுதி யாக ஐநதுமுறை உட்கொள்வது

ப்ராணாய நம, அபாநாய நம:, உதாநாய நம, விநாநாய நம சமாநாய நம: என்று முறையே உச்சரித்து உட்கொள்வது போஜன விதி.

பிறகு வீண வார்த்தைகள் பேசாமல் ஒவ்வொரு கவளத்தையும் கோவிந்தாய நம என்று அநுசந்தித்துக் கொண்டே புஜித்து எழுந்து கையலம்பி நன்றாய்ப் பல தடவை வாய் கொப்பளித்துக் கால் கழுவி வேறு ஜலம் கொண்டு ஆசமனம் செய்தலவேண்டும்

இடையில் உப்பு, நெய் இடையில் சோக்கலாகாது உப்பை மோரில் கரைத்தே சோககவேண்டும். குடித்த மிச்ச நீரை மீண்டும் குடிககலாகாது குடித்த இடையில் வைத்த கறி, ஊறுகாய் முதலியவற்றை மீண்டும் தினன லாகாது.

வாயில் கொண்ட கவளத்தின் மிச்சம் இடையில் விழும படி உண்ணலாகாது வாய்க்குள் விரல்களை நுழைத்தும் கையை நாககால நககியும் உண்ணலாகாது, தன எச்சிலையும் தான் உண்ணலாகாது, ஆகையால் எச்சில பண்ணாமல் உண்ணவேண்டும் ஒற்றை யாடையோடு உண்ணலாகாது

அதிதி சத்காரம்

ஒரு குடுமபமெனபது கருஹஸ்தன, அவன மனைவி, தாய், தந்தை, ஆண மக்கள் இருவா, மருமகளமாரா இருவர், மகள் ஒருத்தி அதிதி ஒருவா ஆக பததுப போ கொண்டது. இவர்களில் அதிதிகு முகயமான இடமுண்டு இது ஐம் பெரும வேளவி (பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள்) களில் ஒன்று ஆகையாலே வைஷ்ணவன தன இல்லத்திற்கு வந்த அதிதி களாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்று அரகய பாதயாதிகளும் ஆசனமும் கொடுத்தது உபசரித்து முந்தி அவர்களுக்கு அமுது படைத்துப் பிறகு தானும் தனனைச் சாராதவர்களும் உண்ணவேண்டும் இல்லையேல், கிருஹஸ்தனுடைய புண்ணியம் அதிதிகும் அதிதியின் பாபம் கருஹஸ்தனுக்கும் சேரும்

உண்ட ஸ்தல சுத்தி

உண்ட பிறகு இலையைச் சுற்றிலும் அடையாளமாக நீர் சுற்றி இலை யெடுத்ததுக கையலமபிப பசுவின சாணத்தைக் கொண்டு உண்ட இடத்தில் முன்பட்ட இடத்தில பின் படாமல் புரட்டியெடுத்து ஏறிநது கையலமபி மறுபடியும் சாணநீர் தெளித்து மெழுகிச் சுத்தி பண்ணவேண்டும்.

ஆகார நியதி

உண்ணத் தகாதவை

வைஷ்ணவன உண்ணத் தகாதவை யென்று சாஸ்த்ரங்கள் ஒதுக்கிய பதாராதங்களை நீக்கி உண்ணத் தகவற்றவை உண்ணவேண்டும்

ஆஹார சுத்தியினால் சுத்தமான சதவகுண முண்டாகும் சதவகுணம் மிகுந்தால ஞானம் தெளிவடையும், தெளிந்த மெய்ஞ் ஞானத்தால மோக்ஷ சித்தி கிடைக்கும்.

பதார்த்தங்களில் ஒவ்வொரு பதாராதத்துக்கும் ஒவ்வொரு குணமுண்டு என்பதை வைத்ய சாஸ்த்ரத்தாலும்

ப்ரத்யக்ஷததாலும் காணகின்றோம் அவ்வாறே பதார்த்தங்
களில் சாதவிக மென்றும், ராஜஸ மென்றும் தாமஸ மென்
றும் மூவகை யுண்டு தாமஸ பதாராததங்களை நீக்கி ராஜஸ
பதாராததங்களைச் சுருக்கி சாதவிக பதாராததங்களை யே
வைஷ்ணவன புஜிக்கவேண்டும்

மற்றும் பதாராததங்கள் மூன்று வகையான தோஷங்க
ளுடையனவாகச் சொல்லப்படுகின்றன அவை ஜாதி துஷ்
டம் (பிறப்பிலேயே குற்றமுடையவை) ஆசரய துஷ்டம்
(பிறருடைய சம்பந்தத்தினால் தோஷ மேற்பட்டவை)
நிமித்த துஷ்டம் (ஏதேனும் காரணம் பற்றி வந்த தோஷ
முடையவை)

தாமச வகைகள், மதுபான வகைகள், வெங்காயம்
வெள்ளைப்பூண்டு முருங்கை சுரை, பீாககு, அததி, பேய்ப்
புடலை, கோவை, உருண்டையான வெள்ளைக்கத்தரி முதலிய
காய்களும், முருங்கைக்கீரை, சிறுக்கீரை, பசலை, வயலை,
சொசுகாண, ஆலை முதலிய கீரை வகைகளும், முள்ளங்கி,
காளான், எள பிண்ணாககு முதலியவையும் ஜாதி துஷ்டம்
இவை தாமச பதாராததங்கள் இவற்றை அறவே ஒழிக்க
வேண்டும் காரட், பீடருட், கோசு முதலிய அயலநாட்டுப்
பதாராததங்களும் உண்ணாததகாதவை.

சண்டாளர், மிலேச்சர், பதிதா (வாணாச்ரம பரஷ்டர்)
முதலியவா இலவசமாகக் கொடுக்கப் பெறுதல் இவை
ஆச்ரயதுஷ்டம் (பாபிகள் கொடுக்கும் த்ரவயததால் பாபம்
வரும்; அறிவு கெடும் இவையும் தாமசம் அறவே விடத்தக
கவை)

பிணசசோறு, மணசசோறு, சிராத்தச சோறு, மயிர்,
புழு, எசசில் முதலியவை படடவை இவை நிமித்த துஷ்டம்
இவையும் தாமசம் சமைத்துப் பல மணி நேரம் கழிந்தது,
ஊசிப்போனது இவையும் இதி லடங்கும் இவற்றையும்
அடியோடு நீக்க வேண்டும்

புளி, மிளகாய், புழுங்கலரிசி, எருமையின் பால், தயிர், நெய் முதலியவை ராஜச பதார்த்தங்கள். இவற்றையென்ற வரை குறைக்கவேண்டும்

சாத்தவிகங்களும், சிறிது ராஜசம் கலந்த சாத்தவிகங்களுமான பாகல, வெண்டை, சுண்டை, அவரை, புடலை, மா, பலா, நல்ல கத்திரி, பரங்கி, பூசணி, கொத்தவரை முதலிய காய்களும். வாழையின் காய், பூ, தண்டும், சேம்பு, கருணைக் கிழங்குகளும், கீரைத் தண்டும், அகத்தி, தூதுவேளை, பொன்னாங்கண்ணி. அறுகீரை, முனைக்கீரை முதலிய கீரை வகைகளும் புஜிக்கத்தக்கவை.

பகலில் ஒரு நேரமும் இரவில் ஒரு நேரமும் ஆகஇரண்டு நேரமே புஜிப்பது தக்கது அதையும் இனிமை கண்டு வயிறு புடைக்கத் திண்ணாமல் பகவத் ப்ரசாதம் என்ற ப்ரதிபத்தியோடு (எண்ணத்தோடு பாவசுத்தியோடு) மிதமாகப் புஜித்தல் நலம்

இரவில் தளிகை கண்டருளப் பண்ணுதல்

பகலில் தேஹ யாததிரையின் பொருட்டு வெளியில் சென்று கார்யம் செய்யவேண்டிய நிரப்பந்தமுள்ளவாகள் இரவில் சுத்தராய இருக்க இயலாது அததகையவாகள் கண்டஸ்நானம் செய்வது மறறவாகள் கை கால் அலம்பி, வாய் கொப்பளித்து மந்தர ஸநானம் பண்ணி சந்நிதியினை தண்டம் சமாப்பித்துத் திருக்காபபு நீக்கி,

“இந்திரனோடு பிரம னீச னிமையவரெல்லாம்

மந்திர மாமலா கொண்டு மறைநதுவராய வந்துநின்றார் சந்திரன மாளிகை சேரும் சதுராகள் வெள்ளறை நினருய் அநதியம்போ திதுவாகும் அழகனே காப்பிட வாராய்”

என்று திருவந்திக் காப்பாகக் காப்பூராததி செய்து வட்டில்களை யலம்பிப் புதிய தீர்த்தம் சோதது அர்கய பாதய ஆசமனீயங்கள் சமர்ப்பித்துப் பிறகு சமரயாசிதம் போல் ஸ்ரீசைலேச தொடங்கித் திருப்பலலாண்டு, அமலாதி பிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, ராமாநுஜ கற்றந்

தாதி, உபதேச ரத்நமாலை முதலியவை முற்றுமாகிலும்
முதலும் கடைசியுமாகிலும் சேவித்து (ஸ்தோத்ர ரத்நம்,
எதிராஜவிமசதி முதலிய ஸ்தோத்ரங்களையும் சேவிக்கலாம்).
தனிகை கண்டருளபண்ணி அாக்ய கண்டுஷ அர்க்ய
பாதய அாகய ஆசமானீய அாக்யங்கள் சமர்ப்பித்துத் திரு
வொற்றாடை யொற்றி சய்யாசனம் சமர்ப்பித்து மாணிக்கம்
கட்டி, மனனு புகழ்ப் பாசுரங்கள் சேவித்துத் திருக்காப்பு
சோத்தல்வேண்டும்.

பிறகு ப்ரசாதப்பட்டு கை, வாய், காலலம்பி ஆசமனம்
செய்து படுககும்போது, 'கல்லும் கணை கடலும்', 'பனிக்
கடலில்', 'அரவத்தமளி', 'அநநதன் பாலும்' பாசுரங்களைச்
சேவித்து அநதாயாமிப் பெருமானைத் திருக்கண் வளர்த்தி
பகவத்யானததுடன் சயனித்துக் கண்ணுறங்க வேண்டும்.
வடககில் தலைவைத்துப் படுககலாகாது (நிதயாநுஷ்டானம்
திருவாராதனக்ரமம் அப்படியே அநுஷ்டிக்க முடியாவிட்டா
லும் தன் சக்திக்குக் குறைவின்றி இயன்றரை அநுசந்தித்து
அநுஷ்டிக்கலாம்,)

(அதிகாலை ப்ராம்ம முஹூர்த்தத்தில எழமுடியாவிட்டா
லும் சூர்யோதயத்திற்கு முன் எழுந்திருத்தல் வேண்டும்.
சூர்யோதயம் வரை உறங்குவது பாபம். ஆயுகம் ஆரோக்ய
மும் குன்றும்)

பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழ்வல்ல மாயமனாளை நம்பீ'

தனிச்சுடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே என்றென்று
உனக்கிட மாயிருக்க என்னை உனக்குரித்தாக்கினையே.

கல்லும் கணைகடலும் வைகுந்த வானமும்

புலகென் றொழிநதனகொல் ஏபாவம—வெல்ல

நெடியான நிறங்கரியான உள்புகுநது நீங்கான்

அடியேன துள்ளததகம

அநநதன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநெய்தாகவைத்தென்
மனந்தனுள்ளே வந்து வைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்

நினைந்தெனனுள்ளே நின்று நெக்குக் கண்க ளசும்பொழுது
நினைந்திருந்தே சிரமந் தீராதேன் நேமிநெடியவனே!

அரவத தமளியினோடு மழகிய பாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படி வந்துபுகுந்து
பரவைத்திரை பலமோதப பள்ளிகொள்கின்ற பிராணைப்
பரவுகின்றான விட்டுசித்தன் பட்டினம் காவற்பொருட்டே.

— — —

ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பெண்களின் ஒழுக்கம்

வைணவப் பெண்கள பாத்தாவுககு முன் படுக்கை விட்டு
எழவேண்டும் எழுந்து பாத்தாவுககும் பகவத் சந்நிதி
யிலும் தண்டம் சமர்ப்பித்தது முன்கூறியபடியே ஜலமலங்கள்
கழித்து சுததி (சௌசம்) பண்ணிக்கொண்டு பல் விளக்கி,
வாய, கைகால் கழுவி ஆசமனம் செய்த பின் வாசலையும்
பெருக்கி வாரிக கொட்டிச் சாணநீர் தெளித்துச் சுததி
செய்து கோலமிட வேண்டும் பாததிரங்களைப் புளி, திருத
துழாய மண அல்லது சாணம் கொண்டு தேய்த்துச் சுததம்
செய்து கழுவிக்க கவிழ்த்து வைத்த பிறகு ஸநாநம் செய்ய
வேண்டும்

சுமங்கலிகள் நாளதோறும் கண்டஸ்நாநம் செய்து
மஞ்சள் பூசி மஞ்சள்நீரை சிரசில புரோக்ஷித்தது (தெளித்தது)க்
கொள் ளவேண்டும்

ஏகாதசி, அமாவாசையை, கரஹணம், அயநம் முதலிய
புண்ய காலங்களிலும், சிராததம் முதலிய விரதோபவாச
நாளகளிலும் சண்டாளா, மிலேச்சா, நாய், பன்றி, காககை
முதலியவை தீண்டியபோதும், கணவனோடு கலவி ஏற்பட்ட
காலத்திலும் சிரஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும் சுமங்கலி
களும் அமங்கலிகளும் ஆடையினறி ஸ்நாநம்பண்ணலாகாது.
ஸ்நாநம் பண்ணிய பிறகு ஆசமனம் செய்து உலர்ந்த மடியா
யுள்ள வஸ்தரத்தை உடுத்தித் திருமண் தரிககவேண்டும்.
பெண்கள நாசியின் மேல் பாகத்தில் புருவங்களின் மத்தியில்
சந்திரன் பிறை போல் திருமண் (பீடம்) தரித்து அதன் மேல்
தீபரேகை போல ஸ்ரீஞானம் தரிககவேண்டும். திருமண்

இஃராமல் வெறும ஸ்ரீசூர்ணம் மட்டும் தரிக்கலாகாது-
 திருமண், ஸ்ரீசூரணங்களை மற்றும் பதினேரிடங்களிலும்
 அவ்வவ் மந்தரங்களோடு கைகாட்டிக் கேசவாதி பெருமாள்
 மந்தரங்களாலும், ஸ்ரீதேவ்யாதி பிராட்டி மந்த்ரங்களாலும்
 அஞ்சலி பண்ணிக் கை கூப்பிக்கொண்டு வாக்ய குருபரம
 பரை, திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமஸ்லோகம், ஆசார்ய
 தனியன்களை யநுசந்திக்கவேண்டும். பிறகு சுத்தி செய்த
 பாத்திரங்களில் தளிகைகுகும் திருவாராதனத்துக்கும்,
 தாகததுக்கும், வெளி உபயோகத்துகுகும் தனித்தனியாக
 தீர்த்தம் நிறைததுச் சுத்தம் செய்த இடத்தில முடி வைக்க
 வேண்டும். பிறகு சோதித்துக் கவிழ்த்து வைத்த பாத்திரங்
 களை நீர் விட்டு நனகு அலம்பிக் காய்கறி பதாராதங்களுயும்
 நன்றாகக் கழுவி எடுத்து வைத்து அரிசி, பருப்பு முதலியவற்
 றையும் சோதித்துத் திருப்பலலாண்டு, சீருப்பாவை,
 ராமாநுஜ நூற்றந்தாதிகளை அநுசந்தித்துக்கொண்டே
 தளிகை செய்யவேண்டும்

திருவாராதனம், போஜனம் முடிந்தபிறகு தாம்பூலம்
 தரித்துச் சந்தனம், புஷ்பம், கண்மை முதலியவற்றால் தங்
 களை அலங்கரித்துக் கொள்ளவேண்டும். அமங்கலிகளுக்கு
 இவை ஆகா. ஆபரணங்களும் அணியலாகாது.

பூப்படைந்தால் (மாதவிலககு ஏறபட்டால்) முன்று
 நாள்கள் (முன்று இரவு கழியும்வரை) வீட்டில கலககாமல்
 மறைவிடத்தி விருக்கவேண்டும், நான்காம் நாள் எண்ணெய்
 ஸ்நானம் செய்தபின் வீட்டிற்கு வரலாம். தளிகை பண்ண
 லாகாது. அன்று பண்ணும் தளிகை பெருமாளுகுகும் அதிதி
 கட்டும் உதவாது. ஐந்தாம் நாள் சுத்த ஸ்நானம் செய்த
 பிறகே தளிகை பண்ணலாம்

ஸ்நானம் பண்ணி மடி யுடுததி உடனே திருமண்காப்
 பணியவேண்டும் திருமணிலலாமல் தளிகை பண்ணலா
 காது. மஞ்சள் பூசிக் கொள்ளாமல் குளித்தால சுத்தியில்லை.

பொய், மிக்க சினம், கடுஞ்சொன், கோள் சொல்லுதல், புறந் கூறுதல், பொறுமை, வீண் பேச்சு, ஊவம்பு, கண்ட கண்ட கதைப் புத்தகங்கள் படித்தல், திரைப்படக காட்சி முதலியவற்றைத் தவிரக்கவேண்டும்

கணவனுக்கு முன உண்ணல், கணவனோடு உடனுண்ணல் கூடாது யாத்ரை வழி நடையில் ஒன்றாய் உண்ணுதல் குற்றமன்று. கணவனுக்கு மாறாக நடத்தல், எதிர்த்துப் பேசுதல், கடிந்து பேசுதல் முதலியவை தவிர்க்கவேண்டும்.

சூரியோதயம் வரை உறங்கல், பசலில் உறங்கல் கூடாது பசலில் உறங்க நோந்தாலும துக்கத்தால் அழுதாலும ஸநாநம் பண்ணவேண்டும் பிற புருஷர்களைத் தொடுத்தல், அவர்கள் தனைத் தொட இசைதல், அவர்களோடு சரசமாகச் சிரித்துப் பேசுதல் கூடாது

திருமண, ஸ்ரீசூர்ணம் தரிககாமல் குங்குமம், சாந்து அணியலாகாது ஸ்ரீசூரணத்தின மேல் பஸ்மம், குங்குமம், சந்தனம் முதலியவற்றைத் தரிக்கலாகாது

கடையில் விற்கும பன, பிஸகட், உடைத்தகடலை, வோகடலை, அவல், பொறி முதலியவற்றை வாங்கித் திண்ணலாகாது முடிந்தளவு ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயாசாரத்திற்கு இழுககின்றி நடந்துகொள்ளவேண்டும்,

உடற் கற்பைப் பேணுவது போல உயிர்க் கற்பையும் பேணிக் காககவேண்டும் அதாவது பிற தெய்வங்களுக்கு ஆட்படலாகாது—மறந்தும் புறந் தொழலாகாது

ஞானமும் அநுஷ்டானமும்

வைஷ்ணவர்கள் பெரியோரை யடுத்துக் கற்கத் தக்க நூலகளைக் கற்று அதற்குத் தக்க நிற்கவேண்டும் (கற்றபடி ஒழுகவேண்டும்) கற்கத் தக்க கல்வி பொதுக்கல்வி, சிறப்புக் கல்வி யென இருவகைப்படும் பொதுக் கல்வி தமிழ், வட மொழி இலக்கண இலக்கியங்களும், அம்மொழிகளிலுள்ள செய்யத் தக்கவை செய்யத் தகாதவற்றை அறிவிககின்ற

அறநூல்களும் இவற்றை ஜயம் திரிபறக் கறக வேண்டும். கற்றபடியே விடவேண்டியவற்றை விட்டு (செய்யத் தகாதவற்றை விட்டு)ச் செயயவேண்டியவற்றைச் செயயவேண்டும் (விவேக பலம் வீடு பற்று' பகுத்தறிவின பயன் விடுவதும் பற்றுவதும்).

செய்யத் தகாதவை

பரஹிமசை

பரஹிமசை செய்யலாகாது. (அதாவது தன்னையும் பகவத் பாகவத விரோதிகளையும் தவிர்த்த பிறாக்கும், பிற உயிராகடும் இமசை, கொலை முதலிய தீங்கு செய்யலாகாது).

பரதார பரிகரஹம்

பிறர் மனைவியரை விருமபுவதும் அநுபவிப்பதும் கூடாது. பரதாரம் என்றது மணமாகாத கன்னியர், விதவைகள், வேசிகளுக்கும் பொருந்தும் இது சாஸ்தர விரோதம் மட்டுமன்றி இமமையில் உலகப் பழிப்பும் மறுமையில் நரகத்தையும் விளைகும்.

தனனை யொழிந்த பிறரை நிந்திப்பதும், பகவத் பாகவதா தவிர்த்த மற்றவர்களை ப்ரயோஜனத்துக்காகத் துதிப்பதும் செய்யலாகாது.

அசத்யகதனம்—பெய் பேசல்

பொய் சொல்லலாகாது. பொய் பிறர்சகு நனமை விளைக்குமானால் பேசலாம். அது பொய்யன்று, மெய் எனப்படும். உண்மை பேசினும் அது பிறாக்குத் தீமை பயக்குமானால் அது மெய்யன்று, பொய்யின்பால் படும் அம் மெய்யும் பேசத் தக்கதன்று.

அபக்ய பக்யணம்

அதாவது சாஸ்தரங்களில் உண்ணத் தகாததென்று விலக்கிய உணவுப் பொருள்களை உண்ணலாகாது. ஆஹார நியதியில் முன்சொன்னபடி ஜாதி ஆசரயண நிமித்த

தோஷ பதார்த்தங்களையும், ராஜஸ தாமச பதார்த்தங்களையும், மது மாமசாதிகளையும் புசியா தொழியவேண்டும்

பகவதபசாரம்

பகவானிடத்தில் அபசாரப்படலாகாது பகவதபசார மாவது ஸ்ரீய பதியான பரதெய்வமான நாராயணனை ப்ரம ருதராதிகளான சிறு தெய்வங்களோடு சமமாக நினைப்பதும், பகவதவதாரங்களை—ராமகிருஷ்ணாதியரை மனுஷ்யரோடு சமமாகநினைத்தலும், பகவானுடைய அாசசா விக்ரஹங்களை இன்ன திரவியத்தாலானது என்று தாழ நினைக்கையும், பக வதாலயங்களில் உள்ள பகவத்ரவயத்தை அபகரிக்கையும்

பகவானுக்கு மிக ப்ரியமான திரவியம் ஆதமா. அதைத் தன்னதாக அபிமானிகை மிகப் பெரிய பகவதரவ்யாபஹாரம்.

பாகவதாபசாரம்

பாகவதாகள தீரவயதைக் கவர்தல், அவாகளுக்குத் தீங்கு விளைததல், அவாகளை நிந்தித்தல் முதலியவை பாகவ தாபசாரம் பாகவதாபசாரங்களில் மிகக் கொடியது அவர் கள் பிறந்த ஜாதியைக் கொண்டு தாழ்ந்தவாகளாக நினைத் தல் பகவதாபசாரப்பட்டவாகளும் உய்வு பெறலாம பாகவதாபசாரப் பட்டவர்களை பகவான் மனனிககவே மாட்டான, நாசமே பலிக்கும் ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் மிகவும் குறிகொண்டு வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். எவ்வளவு ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இருந்தாலும் பய னில்லை பாகவதாபசாரம் அழித்து விடும்

அஸஹ்யாபசாரம்

பகவத் விஷயத்திலும் பாகவத விஷயத்திலும் ஆசாரய விஷயத்திலும் உயர்த்தி (பெருமை) கண்டால் அதை சஹிக்கமாட்டாத பொருமைக் குணமும், ஆசார்ய பக்தா க் குப் பண்ணும் அபசாரமும் அசஹ்யாபசாரமே. பகவானே ஸஹிக்க மாட்டாத அபசாரங்கள் சில வுண்டு. அவை அசஹ்யாபசாரம் என்றும் கூறலாம்

ஜீவன வருத்தி

வாண ஆசிரமங்களுக்குப் பொருநதாத காரியங்களைச் செயது ஜீவிக்கலாகாது. கூலிககாக பகவத் கைங்காயங்களைச் செய்து ஜீவிககலாகாது ததீயாராதனை, உதசவ கைங்காயம முதலியவற்றின பேரால் பணம வசூலிதது ஜீவிககலாகாது.

தன்னைத தாழ்த்திக் கொண்டு சமசாரிகள (பகவத் விஷயத்தில ஈடுபடாமல, உலகியல வாழ்ககையையே முகயமாககொண்டு ஐமபுலன இன்பங்களிலேயே ஆழநதவாகள) ஏவின காரியத்தைச செயது ஜீவிப்பதும், அவாசனைப் போற்றிப புகழ்நது இசசகம பேசி அவாகள் கொடுககும் பிச்சைக காக கொண்டு ஜீவிப்பதும் செய்யலாகாது

பணத்தை வடடிக்குக் கொடுத்து அவவட்டியினாலேயே ஜீவிககலாகாது அப்படி வட்டி ஜீவனம செய்யும் கட்டாயம ஏற்பட்டாலும் பேராசை கொண்டு அதிக வடடி வாங்கலாகாது

அடிககடி நீதிஸதலங்கள சென்று வாதி ப்ரதிவாதி களுக்கு அநுகூலம செய்தும் பொய் சாட்சி கூறியும் ஜீவிககலாகாது

தான வைஷணவன் என்பதே காரணமாக பாகவதாகளை நிர்பநதிததுப் பொருளுதவி பெற்று ஜீவிக்கலாகாது. ரயில் வண்டி, பஸ முதலியவற்றில் பயணச்சீட்டு வாங்காமல் ப்ரயாணம் செயவதும், அகப்படடுக் கொண்டால் அதிகாரிகளிடம் பலலைக் காட்டிக் கெஞ்சிக் கூத்தாடுவதும் கூடாது. இது வைஷணவத்துக்கு மிக்க இழுக்கு

தாமபூலத்தோடு புகையிலை போட்டுக கொள்ளுதல், முக்குததூள் உறிஞ்சுதல், பீடி, சிகரெட், சுருட்டு, கஞகர முதலியவற்றை உபயோகிததல் கூடாது

ஓட்டல உணவுகளையும், பன், ரொட்டி, பிஸகட், காபி முதலியவற்றையும் உட்கொள்ளலாகாது இது ஆசாரத்தை மட்டுமன்றி ஆரோகயத்தையும் கெடுக்கும்

பாதர ஜலததை நேராகக காவில சேர்த்துக் காலலம்ப
லாகாது ஜலததைக் கையில் விட்டே அலம்ப வேண்டும்.
கிருஹஸ்தன் பித்ரு காமங்களான தாப்பண சிராததங்களைச்
செய்யாமல் விடலாகாது ஏனெனில் இது பகவதாஜ்ஞாருப
மான பகவத கைங்காயம்

பித்ருக்கள் வைஷ்ணவர்களா? அவர்களை ஆராதிக்க
லாமா? அது தேவதாநதர பஜனமாகாதா? என்று வினவ
லாம்

பித்ருக்களைக் கோவிலுக் கடடி பரதிஷ்டித்து யாரும்
வணங்குவதில்லை கிருஹஸ்தர்களால் ஆராதிக்கப்படவேண்
டியவர்களாய் சிருஷ்டியிலேயே பகவானால் படைக்கப்பட்ட
வர்கள் பித்ருதேவதைகள் அவர்களை ஆரதிக்குமபடி பக
வான் விதிகின்றான மனிதன் பிறக்குமபோதே பித்ருக்
களுக்குக் கடன் பட்டவனாகவே பிறக்கின்றான் இது பஞ்ச
மகா யஜ்ஞங்களிலே ஒன்று (பரஹம யஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம்,
பித்ரு யஜ்ஞம், மநுஷ்ய யஜ்ஞம், பூத யஜ்ஞம்) (கடன்—
ரிஷி கடன், பித்ரு கடன், தேவர் கடன்) எல்லா யஜ்ஞங்
களுக்கும் போகதா (அநுபவிப்பவர்) பகவானாகிய நாரா
யணனே ஹவயகவயங்கள் இரண்டையும் புஜிப்பவன் நாரா
யணனே (ஹவயம்—தேவர்கள் உணவு—ஹவிஸ கவயம்—
பித்ருக்கள் உணவு—ஸவதா) பித்ருக்களுக்கு அநதாயாமியா
யிருந்து பகவானே புஜிக்கின்றான் ஆகையாலே இது
தேவதாநதர ஆராதனமாகாது யாகங்கள் போல இதுவும்
பகவதாராதனமே

பித்ருக்கள் தங்கள் கோதரத்தில் ஒருவன் வைஷ்ணவனா
னால, 'எங்கள் குலத்தில் வைஷ்ணவன் தோன்றினான் என்று
தோள் கொட்டிக் கூததாடுகின்றார்கள்' என்கிறது வேதம்.
இப்படிப்பட்டவர்கள் வைஷ்ணவர்களே! ஆதலால் ஸவருப
விரோதமுமன்று

ஏகாதசி

ஏகாதசி மாத மிருமுறை இரு பக்ஷங்களிலும் வரும்.
ஏகாதசியில் உண்ணலாகாது. பகவான் உகந்ததிதி ஏகாதசி.

இதற்கு ஹரிவாசரம் (ஹரியின நாள்) என்றே பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது. ஏகாதசியில் உணபவனை பிரஹ்மஹத்தி முதலிய பாபங்கள் சூழ்ந்து கொள்ளும். அன்றுண்ணும் உணவு நாயின் மலத்தோடு ஓகும் பிற காரியங்களை விட்டதுறவிகளும் ஏகாதசியை விடலாகாது. ஏகாதசியில் உபவாசமிருக்கவேண்டும் இயலாதவர்கள் நொய்க கஞ்சி, பழம், பால், மோர உட்கொள்ளலாம். இப்பொழுது பலரும் பூரி, தோசை, இட்லி முதலியன செய்து புசிக்கின்றார்கள். அது அவ்வளவு உகந்ததன்று ஆயினும் அது பெரு வழக்காகி விட்டது ஆயினும் அவற்றை மிகக் குறைத்துக் காலவயிற்று ஆகாரமாகக் கொள்வது நலம். வயிறு நிறைய புசிக்கலாகாது

ஏகாதசியில் திருமஞ்சனம்செய்து விசேஷமாக பகவானை ஆராதிக்கவேண்டும் நாள் முழுவதும் பகவத குணரூபவம் பண்ணி நற்போது போக்கவேண்டும். விதிப்படி உபவாசமிருந்து இரவு கண விழித்து விரதம் அநுஷ்டிப்பவர்கள் விருமபிய பலன்களையும் மோக்ஷத்தையும் அடைவர். அம்பரீஷன், ருக்மாங்கதன் முதலியவர்கள் ஏகாதசி விரத மநுஷ்டித்து முக்தி பெற்றார்கள் ஆனால் ப்ரபந்தர்கள் பலனாகாக அநுஷ்டிக்க மாட்டார்கள், அநுஷ்டிக்கலாகாது பகவதாஜனா, பகவத் கைங்கர்யமென்றே அநுஷ்டிக்கவேண்டும்.

மாதம் இருமுறையாகிலும் வயிற்றுக்கு ஓய்வு கொடுக்கவேண்டும் மாத மிருநாள படமினி கிடப்பது உடம்புகு ஆரோக்யம் ஆரோகயத்துக்காக படமினி கிடக்கச் சொன்னால் போஜனபரியாகள பொருட்படுத்த மாட்டார்கள் விதிததால பயந்து செயலாகள இப்படி ஆரோகயத்தையும் கருததில் கொண்டே சாஸ்தரம் விதிக்கின்றது

துவாதசியில் துவரம்பருப்பு, கத்தரிககாய சேர்த்துக் கொள்ளலாகாது. அகத்தீக்கீரை, கண்டைக்காய், நெல்லிக் காய் அவசியம் சோககவேண்டும் துவரம் பருப்புக்குப் பதில் பயறறம்பருப்பு சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அமாவாசை"

சிராத்த நாள்களில துவரமபருப்பு, கததரிக்காய் ஆகாது. பயிற்றமபருப்பு சோததுக கொள்ளவேண்டும்.

சிராதத தாப்பணங்களை வைஷ்ணவ ரலலாதாரைக கொண்டு செயவிககலாகாது வைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணர் களைக் கொண்டு செய்யவேண்டும். அவைஷ்ணவாகளைக் கொண்டு செயபவன பிதுராகட்கு மல மூத்ரங்களைக் கொடுத்தவனாவான

தான் விழுப்பபாக (மடியிலலாமல—சுததமில்லாமல) இருக்குமபோது மடியாயிருக்கும் பாகவதாகளைத் தொடலாகாது தான் மடியாயிருக்குமபோது விழுப்பபாக இருக்கும ஜ்ஞானாதிகரான பாகவதாகளைத் தொட நோநதால் ஸ்நானம் பண்ணலாகாது

கோவில்சளில செனரூல் சந்நிதி வரையிலும் செருப்பு மாட்டிக் கொண்டு செலலுதல், ப்ரதக்ஷிணம் செய்யும் போது த்வஜஸகம்ப விமான நிழல்களை மிதித்தல், காலை நீட்டி உட்காருதல், வீண கதை பேசுதல், உறங்குதல், மஹா பாகவதரலலாத சாதாரண வைஷ்ணவாகளை வணங்குதல், வீட்டிலிருந்து கொண்டு சென்ற உணவை உண்ணுதல், பகவானிடம் பலபராததனை செயதல் முதலியவற்றைச் செய்யலாகாது

ஆசாயர், பெரியோர்கள் நிழலையும் மிதித்தல், தாண்டுதல் செய்யலாகாது விமானம் முதலியவற்றின நிழல நெடுகியிருந்தால், அடிப்பகுதியில கடந்து செல்லவேண்டும்

சிராதத தாப்பண தினங்களிலும், சிராததத்தின முன் நாளிலும் இரவில் உண்ணலாகாது சிராதத தர்ப்பணங்கள் செய்துவிட்டு இரவில் மனைவியோடு புணரலாகாது அது கொடிய பாபம்

பகலபுணர்ச்சி எப்போதும் செய்யலாகாது மனைவியைப் புணர்வதும் பூப்படைந்து சுத்தியடைந்த நானகாம நாள் தான் செய்யத்தக்கது மற்ற நாள்கள் உகந்ததல்ல இப்படியிருப்பவர் ப்ரம்மசாரியாகக் கருதப்படுவார்

புணர்ச்சி ஏற்பட்ட காலத்தில் ஸநாநம் பண்ணாமல்
எதையும், யாரையும் தீண்டலாகாது. பெரியோராகும்
பெருமாளுக்கும் தண்டனிடலாகாது

நின்றுகொண்டு சிறுநீர் கழித்தலும், நீர் பருக்தலும்
செய்யலாகாது குடித்து மிசசம் வைத்த நீரை மீண்டும
குடிக்கலாகாது

குழந்தை பிறந்தால் பெற்றோராகுப பத்து நாள்
தீட்டுண்டு குறைப பிரசவமானாலும் எத்தனை மாதத்தில்
கருக கலைந்ததோ அதனை நாள் தீட்டு உண்டு. குடும்பந
தில் யாரேனும் இறந்தால் பதினைந்து நாள் தீட்டுண்டு
(பராமணரல்லாதாருக்கு அப்படிப்பட்ட ஆசௌச (அகசி)
காலங்களில் படுக்கையில் படுக்கலாகாது எனவென
ஸநாநம், க்ஷவரம் கூடாது, பண்டிகைகள் கொண்டாட
லாகாது, சுபகாரியங்கள் செய்யலாகாது, திருவாராதனம்
பண்ணலாகாது; சந்திதிகுப போகக் கூடாது, கோஷ்டி
களில் கலந்து கொள்ளக்கூடாது

மரணத்தீட்டு இறந்தவாருடைய உறவின நெருக்கம்
தூரத்திற்கேற்ப ஸநாந மாததிரம், ஒரு நாள், மூன்று நாள்,
பதினைந்து நாள் என்று இப்படித் தீட்டு நாள்களில் வித்தி.
யாசம் உண்டு அவற்றைப் பெரியோரிடம் கேட்டறிக.
பெண்களிடம் ஆசார அநுஷ்டானங்களில் குறைபாடுகளும்
பாரததபோ தொருபடியும், பாரககாதபோ தொருபடியும்
செய்யக்கூடும் அதற்காக அவர்களை அடக்கலாகாது அன்பு
காட்டி நல்வாரத்தைகளால் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும்

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் சிறப்புகள் கல்வி

அநுபவ கருத்துகள்

பொது நூல்கள் பற்றவேண்டியவற்றையும் விடவேண்
டியவற்றையும் உணர்த்தும் அங்ஙனன்றிசகே விசேஷ நூல
கள் பற்றவேண்டியவற்றையே அறிவிக்கும் வைஷ்ணவா
களுக்கு அதற்கைய விசேஷ சாஸ்தாங்கள் எவையெனில்
தமிழ்மொழியில் ஆழ்வாரர்கள் அருளிச்செய்த திவ்ய பரபந

தங்களும், அவற்றுக்கு ஆசாயாகள ரத்நங்களையும், பவளங்
களையும் கலந்து கோத்த மாலை போல தமிழையும் வட
மொழியையும் அழகாக அருளிச்செய்த வ்யாக்யான க்ரந்தங்
களும், ரஹஸ்ய கரந்தங்களும், வடமொழியில் பராசரா,
சாண்டில்யா முதலிய பரமரிஷிகள அருளிய விசிஷ்ட பரம
தாமசாஸ்தரங்களும், ஆசாயாகள் அருளிய ஸதோத்ரங்
களும் விசேஷ சாஸ்தரங்களை (சிறப்பு நூல்கள்)

அருளிச்செயல சந்தை

வைஷ்ணவர்கள் வைஷ்ணவத்வ பூரத்திக்காகக் கற்க
வேண்டிய நாலாயிரம் பாசுரங்கள் கொண்ட திவ்ய ப்ரபந்
தம் இருபத்ததுநான்கு பரபந்தங்களைக் கொண்டது இப்
ப்ரபந்தங்களை முறைப்படி கற்கவேண்டும முறைப்படி க்
கற்கையாவது புத்தகத்தைப் பாராதுத் தானே பாடம்
பண்ணாமல் ஆசாயரிடமாவது, பரம பாகவதர்களிடமா
வது சென்று தண்டம் சமாபபித்து ப்ராராத்தித்துச் சந்தை
சொல்லிக்கொண்டு கற்கவேண்டும்

சந்தையாவது. பெரியவர்கள் பாசுரங்களைப் பதம் பத
மாகப் பிரித்து முன்னே உருசசொல்ல பின்னே முமமுன்று
முறை சொல்வது இப்படிப் பலமுறை சந்தை கேட்டுக்
கற்கவேண்டும நாலாயிரமும் கற்றால் நன்று முடியாவிட்
டால நாலாயிரத்தில் மணவாள மாமுநிகள் தொகுத்தருளிய
நிதயாநுசந்தானம் கற்றபின் திருவாய்மொழியாகிலும்
சந்தை கேட்டுக் கற்கவேண்டும திருவாய்மொழி கல்லா
தவாகட்கு வைஷ்ணவத்வ சித்தியில்லை “சந்தங்க ளாயிரமும்
அறியக் கற்றும் வல்லராளுலிறே வைஷ்ணவத்வ சித்தி” என
கிறது ஆசார்ய ஹ்ருதயம் ஆழவாரே, “அறியக் கற்று
வல்லார் வைடணவர் ஆழகடல ஞாலத்துள்ளே” என
றருளிச் செய்துள்ளார் ப்ரபந்தங்களில் ப்ரதானமானது
திருவாய்மொழி.

வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பல்லாண்டுகள் எதை
யெதையோ வருந்திக் கற்கின்றார்கள் உயிரின் வாழ்க்கைக்
காகத திருவாய்மொழி யாகிலும் கற்கவேண்டாவா?

இருபத்துநான்கு ப்ரபந்தங்கள்

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் நான்கு அவை திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி எனபன இவை முறையே ருக், யஜுஸ், அதர்வணம், சாம வேதங்களின் சாரம் சாமவேதம் வேதங்களில் ப்ரதானம் போலே இவற்றில் திருவாய்மொழி ப்ரதானமாய்த தனிச் சிறப்புடையது

வேதங்களுக்கு ஆறு அங்கங்கள் உண்டு. அது போல நம்மாழ்வாரின் தமிழ் வேதங்களுக்குத் திருமங்கைமன்னன் அருளிய ஆறு ப்ரபந்தங்கள் அங்கங்கள் அவை பெரிய திருமொழி, திருமுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருக்கூறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம் எனபன.

வேதங்களுக்கு உபஅங்கங்கள் சிலவுண்டு அதுபோல் மற்ற ஆழ்வாராக ப்ரபந்தங்கள் தமிழ் வேதங்களுக்கு உபாங்கங்கள் அவை பெரியாழ்வார் அருளிய திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வாரா திருமொழி, ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி, குலசேகரப் பெருமான அருளிய பெருமான திருமொழி, திருமழிசைப் பிரானருளிய திருச்சந்த விருத்தம், நானமுகன திருவந்தாதி, தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிய திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பாழ்வாரா அருளிய அமலனாதி பிரான, மதுரகவியாழ்வா ரருளிய கண்ணிநுண சிறுத தாமபு, பொய்கையாழ்வா ரருளிய முதல திருவந்தாதி, பூதததாழ்வா ரருளிய இரண்டாம் திருவந்தாதி, பேயாழ்வா ரருளிய முன்னுந திருவந்தாதி ஆக பதினான்கு ப்ரபந்தங்கள் உபாங்கங்கள்

திருப்பல்லாண்டு, திருப்பாவை, கண்ணிநுண சிறுத தாமபு இம்முன்றும் உபாங்கங்களானாலும் மற்றொரு தனிப் பெருமை யுண்டு வேதத்துக்கு ப்ரணவம் போல தமிழ் வேதத்துக்குத் திருப்பல்லாண்டு ப்ரணவம் வேதத்துக்கு.

உபநிஷத் போலே தமிழ் வேதத்துக்குத் திருப்பாவை உபநிஷத சசல வேத சாரமான திருமந்தரததுக்கு நமப்பதம் போலே திவய பரபந்தததுக்குக் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு. இவையெல்லாம் வைஷ்ணவார்களுக்கு மாபெருந் தனம்; வைததமாநிதி பெரும பாகயமாசக கிடைத்த இச்சீரிய நிதிகளை இழக்காமல் அறியக் கற்று அநுபவிககவேண்டும் அது நமது கடமை

ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அறியவேண்டிய பரமார் த தங்கெல்லாம் இடரபந்தங்களில் பொதிநதுள்ளன வேத வேதாந்தங்களால் அறியமுடியாத அாததங்களை எல்லாம் இபரபந்தங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன தோண்ட சுரக்கும் மணற்கேணி போல இபரபந்தங்கள் அறிவுடையாரின அறிவுக்கேற்பப் பொருள் சுரக்கக் கூடியவை

வ்யாக்யான நூல்கள்

திவய பரபந்தம் நாலாயிரத்திற்கும் பெரியவாசசான ிளளை எனனும் ஆசார்ய சிரேஷ்டர் வ்யாக்யானம் செய்துள்ளார இவர் திருவாயமொழிகுச் செய்த வ்யாக்யானத்திற்கு இருபத்து நாலாயிரப்படி என்று பெயர் இருபத்து நாலாயிரப்படி என்பதற்கு இருபத்து நாலாயிரம் கரந்தங்களின் அளவு கொண்டது என்று பொருள் ஒரு க்ரந்த மென்பது முப்பத்திரண்டு எழுத்துக்கள் கொண்ட (அநுஷ்டுப்) சுலோகம்

வ்யாக்யான சக்ரவாததி என்று பிற மதத்தினராலும் கொண்டாடப்படும் இவா ரஹஸ்யதரயத்திற்கு நிகமனப்படி என்னும் சுருக்கமான உரையும் பரந்த ரஹஸ்யம் எனனும் விரிவான வ்யாக்யானமும் இயற்றியுள்ளார.

உடையவா அருளிய கதயதரயத்திற்கும் ஸ்ரீ ஆளவந்தா ரருளிய ஸதோதர ரத்நத்துக்கும் சதுஸலோகிகும் வ்யாக்யான மருளிச்செய்துள்ளார.

ஸ்ரீராமாயணத்தில் எழுநூறு சுலோகங்களைத் தோந்தெடுத்து ஆசசாயமான வ்யாக்யான மருளிச்செய்துள்

னார் அது தனி ஸ்லோக மென்று வழங்கப்படுகிறது. பாரதாதி தனி ஸ்லோகமும் இன்னும் சில கரந்தங்களு மருளிச்செய்துள்ளாரா இவ ரருளிச்செய்த திருப்பாவை வயாக்யானம் மூவாயிரப்படி எனப்படும்,

திருப்பாவைக்குத் திருநாராயணபுரத்து ஆய் என்னும் ஆசாரயா ராயிரப்படி, நாலாயிரப்படியாக இரண்டு வயாக்யானங்களும், அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆரூயிரப்படி வ்யாக்யானமும் அருளியுள்ளார்கள்

திருவாய்மொழிக்கு ஐந்து வயாக்யானங்கள் அமைந் துள்ளன அவை திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிய ஆரூயிரப்படி, நஞ்சீயர் அருளிய ஒன்பதினாயிரப்படி, வாதிக்கேசரி அழகிய மணவாள சீயர் அருளிய பன்னீரா யிரப்படி எனனும் உரை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய இருபத்தி நாலாயிரப்படி, நம்பிள்ளை காலக்கேசுபத்தில் அருளியதை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அப்படியே ஏடு படுத்திய முப்பத்தாரூயிரப்படி என்னும் ஈடு என்பன.

இஃதன்றியும் மணவாளமாமுநிகள் தமது ஆசாரயர்க் சாகச் செய்தருளிய திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி என்னும் பரபந்தத்தில் திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் சாரதையும ஒவ்வொரு வெண்பாவில அடக்கி அந்தாதித் தொடையாக அருளிச் செய்துள்ளாரா

திருவிருத்தத்திற்கும் நம்பிள்ளை யீடும், அழகிய மண வாளப்பெருமாள் வயாக்யானமும் உள்ளன.

அமலனாதிபிரானுசகம் நம்பிள்ளை யீடும், நஞ்சீயர் வயாக்யானமும், தம்பிரான்படி வயாக்யானமும் உள்ளன.

பெரியாழ்வாரா திருமொழிக்குத் திருவாய்மொழிப் பிள்ளை ஸ்வாபதேச வ்யாக்யான மருளிச் செய்துள்ளார்.

ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள்

ஸ்ரீமத் பிள்ளை ஸ்லோகாசார்யா ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களாகப் பதினெட்டு க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்துள்ளார். அவை; 1 முமுக்ஷுப்படி, 2. ததவத்ரயம், 3. அர்த்தபஞ்சகம்.

4. ஸ்ரீவசநபூஷணம், 5. அச்சிராதி, 6. ப்ரமேயசேகரம், 7-
ப்ரபநந பரிதராணம், 8 சாரசங்கரஹம் 9 சமசார சாம்-
ராஜயப, 10 நவரத்தமாலை, 11 நவவித சம்பநதம், 12.
யாதருச்சிகப்படி, 13 பரநதபடி, 14 ஸ்ரீய பதிப்படி,
15. ததவசேகரம், 16 தனித்வயம், 17 தனிசரமம், 18.
தனிபரணவய எனபன.

பிள்ளைலோகாசாராயரின் திருத்தமபி அழகிய மணவாளம்
பெருமாள் நாமனா ஆசாராய ஹ்ருதயம் எனனும ஆசாராய
கரமன சுரநத மருளிச செயதுள்ளாரா. இதுவன்றியும்
அருளிச்செயல ரஹஸ்யம் எனனும ஒரு சுரநத மருளிச்செய
துள்ளாரா இது அருளிச்செயல பாசுரத துணுக்குகளைக்
கொண்டே ரஹஸ்யதரய அரத்தங்களை விளக்குவது

முமுகூப்படி, தத்வதரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம், ஆசாராய
ஹ்ருதயம் எனனும நான்கு ரஹஸ்ய கரநதங்களுக்கும் மண
வாளமாமுநிகள் வயாகயான மருளிச்செயதுள்ளாரா.

ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்கள்

ஆளவந்தாரா அருளிச்செயத ஸ்தோத்ரரதநம், சதுஸ
லோகி, எம்பெருமானா அருளிச்செயத கதயதரயம், கூரத
தாமுவான அருளிச்செயத தாடபஞ்சகம், பஞ்சஸதவம் (ஐந்து
ஸ்தோதரங்கள்), பட்டர் அருளிச்செய்த ரங்கராஜஸதவம்,
ஸ்ரீகுணரதங்கோசம், நடாதூரமமாள் எனனும வரதாசாராயர்
அருளிய ஸலோகதவயம், ராமாநுஜ சதுஸலோகி, பராத்தனா
பஞ்சகம், கஜேந்த்ரவரத ஸ்துதி, மணவாளமாமுநிகள்
அருளிச் செயத எதிராஜ விமசதி, எரும்பியப்பா அருளிய
பூர்வதின சாயை, உத்தரதின சாயை, வரவரமுநி சதகம் முதல்
யவை இயன்றவரை கற்று அநுசந்திக்கத்தக்கவை.

— — —

அாச்சிராதிகதி

ஆதமாசசள் தாங்கள செயத நவவினை, தீவினை ப பயன்
களை யநுபவிப்பதற்குச் செல்லும் மார்க்கங்கள் நான்கு
வகைப்படும். அவை கர்பகதி (தாயின்கர்பத்தை யடையும்

வழி). யாம்யகதி (பாபமசெய்தவாகள் பாபபலனை யநுவிக்க
யமலோகததுக்குச செல்லும வழி) தூமாதிகதி (புணயம்
செய்தவாகள் புணய பலாநுபவம் பண்ண சுவாகாதி
லோகங்களுக்குச செல்லும வழி)

அரச்சிராதிகதி பக்தியினாலோ, பரபத்தியினாலோ
பகவதநுகரஹததுக் கிலக்காகி புணய பாபங்கள் இரண்டும்
கழியப்பெற்று பகவத கைங்காயம் பண்ணப்பெற மீண்டும்
திருமபி வருதலிலலாத பரமபதம் எனனும் முக்தி யுலகம்
செல்லும வழி

முமுகுக்களால அடையப்பெறும் இந்த அரச்சிராதி
மாகம் இங்கு சுருக்கமாக விளக்கப்படுகிறது கதி என்றால்
மாசம் என்று பொருள். அரச்சிஸை ஆதியாக உடைய
மாகம் என்று இதற்குப் பொருள் அரச்சிஸ எனபது ஒளிப்
பொளகளுக கெல்லாம அபிமானி தேவதை பரமபதம்
செல்லும முகதாதமாவை இந்த அரச்சிஸ எனனும் ஆதி
வாஹிக தெய்வம் முதலில (ஆதியில) வரவேற்று கௌரவிக்
கிறது அதனால் அரச்சிராதிகதி என்று பேராயிற்று

கதி எனபதற்கு அடையப்படும் பலம் என்றும் பொருள்
உண்டு பரமபத மடைநது எம்பெருமானுக்குச் செய்யும்
கைங்காயததால் பெறும் பேரினபம் போலவே இவ்வரச்சி
ராதி மாகததில் இவ்வண்டத்தில அரச்சிஸ தொடங்கி
அண்டாதிபதியாள பரஹமா வரையுள்ள தேவாகளும்,
பரமபதத்தில நிதய முகதாகளும் இம் முகதபுருஷனை வர
வேற்றுக கொண்டாடி கௌரவிப்பது பரமபதாநுபவம்
போல பேரானந்த மளிப்பது ஆகையாலும் இப்பொருளும்
மிகப் பொருந்தும்

இப் பரமபத யாதரைக்குத திருவேங்கட யாத்ரை
யையும், அசுரரனுடைய யாதரையையும் உவமை காட்டு
கிறார்கள நமமாசார்யாகள திருவேங்கட மலையில் அடபனைச்
சேவிப்பது கண படைத்த பயனாகிய பேரானந்தம். அதற்கு
முன்பே மலையிறும்போது வழிநெடுக நிலந்தோய நீள்முகில்

சேர் நெறிகளையும், கோவ்தேன் பாயந்தொழுகும குளிர்-
சோலைகளையும், கரிசோ பூம்பொழில் சூழ கமலச்சுனைகளே-
யும், குன்றைய் மேகமதிர குளிர மாமலைகள் ஏழையும்,
செங்கயல் தினைக்கும் சுனைகளையும் கண்டு களிததுச் செல-
வதும் பேரானந்தமலலவா?

அகநூரன கம்சனால் ஏவப்பட்டு வில விழாவிற்சாகக்-
கண்ணனை அழைத்ததுச் செலவதற்காகப் புறப்பட்டான்.
கண்ணனுடைய நிராஹேதுக கருபையாலே ஜ்ஞானோதயம்
பிறந்தது அதனால் கண்ணனைப் பாராகச செலவதையும்,
பாராபதையும் பெரும பேருகக கருதிப் பெரிய பாரிப்போடு
செல்கின்றான்.

“பகவத தவேஷியான கம்சனுக்கு ஏவல்தொழில் செய்து
அவன சோற்றை யுண்ட எனக்கு இப்பாகயம் கிடைப்பதே!
அபொழுதலர்ந்த செந்தாமரைக கமலம் போன்ற கண்களை
யுடைய அவ்விஷ்ணுவினுடைய அழகிய முகத்தைப் பார்க்க
போகின்றேன கண்ணன எனனை, அகநூரா! என்றழைப
பான், க்ஷேமம் விசாரிப்பான், இழுத்தது அணைத்துக்கொள்
கொளவான்” என்றெல்லாம் பலபடியாகப் பாரித்ததுக
கொண்டு சென்றான் அகநூரனுக்குக கண்ணனுடைய தரி-
சனத்ததுசகு முன்பே அவன் பாரித்ததுகொண்டு சென்ற
செலவே (செல்லுகையே) பேரானந்தமாயிருந்தது

அதுபோல இந்த அரசசிராதிமாக கமனமும் பகவத
ப்ராபதிககு முன்பே கிடைக்கும் அவாந்தர பலம் (இடை-
யில் கிடைக்கும் பேறு)

இவ வாச்சிராதி மாகம் உபநிஷத்துகளில் விளக்க
மாகக் கூறப்பட்டுள்ளன, உபநிஷததுகளின் அர்த்தத்தை
ந்யாயவாதங்களால் நிர்ணயம் பண்ணவந்த வயாசருடைய
ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் எனப்படும் மீமாம்ஸா சாஸ்தரத்தில
கருகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது தராவிடோப நிஷததாகிய
திருவாய்மொழியில் ‘சூழ்விசும்பணிழுகில்’ எனனும் பதிகத்-
தில் வாச்சிராதி மாகம் ஓரளவு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யா அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தில் ஒன்றான ‘‘அர்ச்சிராதி’’ என்னும் நூலில் நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்து விளக்கமாக அருளிச்செய்துள்ளார்

நடாதூரமம் எனும் வரதாசார்ய ருளிய அழகான இரு சுலோகங்களால் இவ் வாசசிராதி மராகம சுருக்கமாக அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது அசுலோகங்கள் இந்நூலில் மற்றோரிடத்தில் காலையில் அநுசந்திக்க வேண்டிய கிரமத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன அங்கே காண்க

காருணிகனான சாவேசுவரன் சிலரை நிரோஹதுகமாகக் கடாக்கிவிடுகின்றான். அதனால் அவர்களுக்கு சத்தங்க முண்டாகிறது (சததுக்கள-பரஹமத்தை யுணர்ந்த பெரியோர்கள்) சத்துக்களுடைய உபதேசமாகிற அருள மொழிகளாலே சம்சாரத்தில் அருசியும், பகவத் விஷயத்தில் ருசியும் உண்டாகிறது (சம்சாரம்-சரீர சம்பந்தமும், அதனால் வருகின்ற இன்ப துன்ப அநுபவங்களும்) பிறகு அப்பாகவதர்களுடைய புருஷகாரத்தாலே சதாசார்யனை ஆசரயிதது ஸம்ஸ்கார சம்பந்தமாகி ஆசார்யன் மூலமாக ஸ்ரீய பதியை சரணம் புகுகின்றார்கள் பிறகு கிரமமாக அறியவேண்டிய அாததங்களை யெல்லாம் அறிந்து ஞானம் கனிந்த நலம் பெறுகின்றார்கள் (நலம்-பக்தி) அந்த பகதியானது நாளுக்கு நாள் முதிர்ந்து பரபக்தி, பரஜ்ஞான நிலைகளைக் கடந்து பரமாபகதி எனும் உயர்ந்த நிலையைப் பெறுகிறது இததகைய பகதாக்களின் பாபங்கள் என்னாகும்? என்ற வினா எழுகின்றது

ஜீவாத்மாக்களுடைய பாபங்கள் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன அவை; சஞ்சிதம், ப்ராரபதம், ஆகாமயம் எனப்படும்

சஞ்சிதமாவது மூன் பல பிறவிகளில் செய்து அநுபவித்தது மாலாமல மிகுந்துள்ள பாபங்கள் ப்ராரப்தமாவது இப்பிறவியில் பலன் கொடுக்கத் தொடங்கியிருக்கும் பாபங்கள் ஆகாமயமாவது இனிமேல் செய்யப்படும் பாபங்கள்.

இவ்வளவு ஞானம் பிறந்த அதிகாரி இனிமேல் பாபங்களைச் செய்யமாட்டான் தன்னை யறியாமல செய்ய நோந்தாலும் அநுதாபத்தால் நசித்துப்போய் அவை ஈசுவரன் திருவுள்ளத்தில் படா சஞ்சிதமெனனும் முனைப்பழவினைகளை ஈசுவரன் மன்னித்து மறந்துவிடுகின்றான் இனி யுள்ளது இப்பிறவியில் அநுபவிககவேண்டிய பராரபதம் ஒன்றே அதையும் ராஜபுதரனுக்கு ராஜா லகுதண்டனை விதிப்பது போலச் சில துககாநுபவங்களைக் கொடுத்தது தீர்த்து விடுகின்றான் அப்படியும் சில பாபங்கள் இருந்தால் இவனுக்கு வீரோதிகளிருந்தால் அவர்களுக்குக் கொடுத்து விடுகின்றான் புண்யமும் மோக்ஷ வீரோதியாகையால இவனுடைய புண்யத்தை இவனுடைய அநுகூலர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டுச் சுத்தமாகி விடுகின்றான்

ஹருதயத்திலிருந்து மேல நோக்கிச் செல்லும் நாடிகள் நூற்றியொன்று இவை தமனிகள் எனப்படும் இவற்றில் மத்ய தமனிக்கு ஸுஷுமனை என்று பெயர் ஹருதயத்தில் தங்கியிருக்கும் ஆதமா ஹருதயத்தில் வசைக்கும இறைவனால் (ஹாராதரனால்) ஒளி காட்டி வழி காட்டப்பெற்று மதயதமனி யெனனும் ஸுஷுமநா நாடியின் வழியாக சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு வெளிப்பட்டு அநநாடியோடு சம்பந்தித்துள்ள சூரயரஸ்மி வழியாகச் சூரயமண்டலம் நோக்கிப் புறப்படுகின்றான்.

இப்படிப் புறப்படுமபோது ஆழவார்கள், பூரவாசார்யர்கள் போன்ற சிறந்த அதிகாரிகளை எம்பெருமான்தானே நேரில் பெரிய திருவடியின் மேல் ஊர்ந்து (கருட வாஹனத்தின் மேல்) வந்து அழைத்துச் செல்வான். சிலரைப் பெரிய திருவடியை அனுப்பி அழைத்துக்கொள்வான் சிலரை ஆதிவாஹிகர் எனனும் விஷ்ணு தூதர்களை விட்டு அழைத்துக்கொள்வான்.

இப்படிப் புறப்படுமபோது முதலில் அக்நி முதலிய ஒளிப்பொருள்கட கெல்லாம அபிமானியாகிய அர்ச்சிஸ் என்னும் தேவதை எதிராகொண்டு வரவேற்று உபசரிகிறது.

பிறகு பகலுக் கபிமானி தேவதையும், சுக்ல பக்ஷாபிமானி தேவதையும், உத்தராயணாபிமானி தேவதையும், சம்வத சராபிமானி தேவதையும், காற்றுத தேவதையும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தானங்களைக் கடந்து செல்லும்போது பூர்ண குமபங்களோடு எதிர்கொண்டு வரவேற்று வாழ்த்தி வணங்கி வழி நடத்தி உபசரிக்கின்றனா பிறகு ஒரு சூர்யன் மறறொ ந சூர்யனைக் கிட்டுவது போல ஆயிரம் சூர்யர்களின் பிரகாசமுள்ள இவ்வாத்மா சூர்ய மண்டலத்தைக் கிட்டுகின்றான் சூர்யபகவான் இவனை வரவேற்று உபசரிக்கின்றான். பிறகு சூர்ய மண்டலத்தின் மத்தியிலுள்ள துவாரத்தில் புஞ்சு செல்கின்றான்.

பிறகு சந்திரனும், மின்னலுக்கு அபிமானி தேவதையான விதயுத தேவதையும், வருணனும் இவனை வரவேற்று வாழ்த்தி வணங்குகின்றார்கள். பிறகு சுவர்க்கலோகத்தில் புகுமபோது திரிலோகாதிபதியான இந்த்ரன் அமரகணங்கள் புடைசூழ எதிர்கொண்டு உபசரித்துச் சந்திக்கின்றான்.

அதன்பிறகு சதயலோக மென்னும் ப்ரஹ்மலோகத்தில் இவ்வாத்மா பரவேசிககும்போது அண்டாதிபதியான சதூர் முக ப்ரஹ்மா சதயலோகவாசிகள் புடைசூழ எதிர்கொண்டு வந்து நவவரவு கூறி வரவேற்று உபசரிக்கின்றான்.

இப்படிப் பெருமதிப்புடன் சென்ற இம் முக்தாத்மா இவ்வண்டத்தையும், இவ்வண்டத்தைச் சூழ்ந்துள்ள ஏழு ஆவரணங்களையும், மூலபரகருதியையும் கடந்து பரமபதத் துககம், லீலா விபூதிகும இடையில் எல்லையாயுள்ள அபருதமயமான் வ்ரஜா நதியைக் கிட்டுகின்றான் உடன் சென்ற ஆதிவாஹிக புருஷர்களால் வரஜையில் ஸ்நானம் செய்விக்கப்படுகின்றான் வ்ரஜையில் மூழ்கினவாறே மற் றொரு ஜனமததுகதுக் காரணமான இவனுடைய சூக்ஷ்ம சரீரமும், வாசநாரேணுககளும் (பல பிறப்புக்களில் அநுப வததால ஏறபட்ட ஆசைகளின் நுண்துகள்கள்) அரிசியை

நீரில் கழுவியபோது அரிசியில் ஒட்டியுள்ள நுண்ணீர்ம தவிடுகள் நீரில் கரைந்துபோவது போலக் கழிநது போகும்.

வ்ரஜையில் முழ்கி யெழுந்தவுடனே வரஜையின அக கரையில் எழுந்தருளியுள்ள அமாநவன எனனும பகவான தன் திருக்கைகளாலே தீண்டுகின்றான தீண்டிய மாதரத் தாலே இம் முகதாதமாவுக்கு அதயதபுதமான ஒரு திவய சரீரம் உண்டாகின்றது அததேஹம் பரமபதநாதனுடைய திருமேனி போலவே அதிகந்தரமாய், நறுமணமுடையதாய், விட்டிலங்கு சோதியாய், சங்க சகரங்களோடு கூடிய நான்கு புஜங்களை யுடையதாய் சுதத சதவமயமாய் இருக் கும் பகவதநுபவததுக்கே உரியதாய், இருபத்தைந்தே மதிச கததக்க வயதளவு உடையதாயிருக்கும்

இப்படித திவய சரீரம் பெற்ற உடனே அங்குள்ள நிதய முத்தாகள சகலவீத வாதயங்களும் முழங்கக் கூட்டங் கூட்டமாக வந்து வரவேற்றுப் பெரிய ஆரவாரத் தோடு அழைத்துச் செல்வா அவ்வளவில் எம்பெருமான் நியமனததாலே ஐநநூறு திவயாபஸரஸ்கள் திவயாபரணங் கள், திவய வஸதரங்கள், திவய மாலைகள், திவயசூணங்கள் முதலியவற்றை யேந்திக்கொண்டு நிதயசூரிகள் புடை சூழ வந்து இவனை பரஹமாலங்காரம் (பெரிய அலங்காரம்) பண் ணுவார்கள். அவ்வளவிலே பகவந நியமனததாலே பகவத்சங் சல்பத்தா லுண்டான அதயாசசர்யமான விமானத்தைப் பெரிய திருவடி கொண்டு வர, இவனை அதிலே ஏற்றி ஸதோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு தில்யகாந்தாரம் என்னும் இவன் இளைப்பாறுவதற்காகவே ஏற்பட்ட திவ்ய (விருக்ஷம்) உபவனம் வரை சென்றவாறே மற்றும் பல திவ்யாபஸரஸ்கள் நாநாவிதமான உபஹாரங்களை (பழம், புஷ்பம் முதலி யவைகள்) ஏந்திக்கொண்டு வந்து உபசரிப்பார்கள் திவய காந்தாரத்தருகிலும் ஆரம்ருதம் என்னும் திவ்ய தடாகத் தருகிலும் சிறிது தங்கி இளைப்பாறிச் செல்வான் (அங்கு இளைப்பென்பதே உண்டாகாது ஆயினும் இளைப்பாறத்

தங்க வைத்து அழைத்துச் செல்வது ஒருவகைக் கௌரவி உபசரிப்பு). செல்லும் வழியில் அதயாசசாயமான அபராஹ்ருத திவ்ய சோலைகளையும், அசுசோலைகளில் சஞ்சரிகம குயில, மயில், கிளி முதலிய நாநாவித திவ்ய பசுபிகளையும், மாணிக்கப படிகளமைந்த அமருதமயமான ஏலம் நிறந்த திவ்ய தடாகங்களையும், அத்தடாகங்களில் உலவும் அன்னம், ஸாரஸம் முதலிய திவ்யமான நீர்ப்பறவைகளையும் சண்டு சளித்துக்கொண்டும், பறவைகளின் இனிய சபதங்களையும், திவ்ய வண்டுகளின் இனிய திவ்ய கானதையும் கேட்டு மகிழ்ந்து கொண்டும் சென்று ஸ்ரீவைகுண்ட மாநகரத்தின் திவ்ய கோபுரத்தைக் கிட்டுவான

திருக்கோபுரத்திற்குத் தண்டம் சமாப்பிப்பான திருக்கோபுரவாசல காகம முதலிகள் இவனைக் கொண்டாடி வரவேற்று உள்ளனுபபுவா உள்புகுந்து வைகுந்த மாநகரத்திற்குத் தண்டம் சமாப்பிப்பான நிதயாகளும் முகதாகளும் இவனைப் புடைசூழ்ந்து பெரிய ஆரவாரத்தோடே திருவீதிகளின் வழியாக அழைத்துச் செல்வார்கள். சேனைமுதலியாரா தொடக்கமான நிதய சூரிகளும் முக்தர்களும் தங்கள் தங்கள் திருமாளிகைகளின் வாசலங்களில் இவனைப் பூண குமபத்தோடு வரவேற்று இவனை உயர்ந்த ஆசனத்தில் இருத்தித் தாங்கள் கீழிருந்து தங்கள் தேவிமார்களால் நீர்வாசக இவனைத் திருவடி விளக்கித் தீர்த்தம் கொள்வர் இவனுடைய பெருமையைப் பேசி மகிழ்வார். பிறகு ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய திருக்கோயில் விமானத்தைக் கிட்டித் தண்டம் சமர்ப்பிகமபோது ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய திருவடி நிலைகளையும், மங்கள் தீபங்களையும், பூர்ண குமபங்களையும், திருமலை, திருப்பரியட்டம் முதலியவற்றையும் ஏந்திக்கொண்டு நிதய சூரிகளும் முக்தர்களும் புடைசூழ மதிமுக மடநதையர் எதிர்கொண்டு சத்கரிப்பா

பிறகு ஸ்ரீவைகுண்டநாதன இவனுக்குச் சேவை சாதிக்க எழுந்தருளியிருக்கும் திருவோலக்கத்திற்கு அழைத்துச்

செலவார்கள் அவ வோலகக மண்டபம் திருமாமணி
மண்டபம் எனப்படும் இஃது பலலாயிரககணககான ரதந
மயமான தூண்களமைந்த அதிவிசாலமான ஆனந்தமயமான
மண்டபம் அமமண்டபத்தின நடுவில தாமம தொடக்க
மான எட்டு ததவங்களைக காலகளாகக கொண்ட தாமாதி
பீடம் (தாமம, ஜஞானம், வைராக்யம், ஐசுவாயம், அதர்
மம், அஜஞானம், அவைராக்யம், அநைசுவாயம் எனபன
எட்டுக காலகள்) அதனமேல எட்டு இதழ்களையுடைய
(பன்னிரண்டு இதழ்கள் எனபதுமுண்டு) அதபுதத் தததுவ
மான தாமரை அமாந்திருக்கும் அதன இதழ்களில் அமலா,
விமலா தொடக்கமான சாமர கனையகள் சாமரம் வீசுவா
அககமலத்தின மேல ஜஞான பலங்களுக்கு இருப்பிடமான
திருவநந்தாழ்வான (ஆதிச்சுஷ்ண) தனது சிரோரதநங்கள்
ஒளிககிரணங்களை வீசும ஆயிரம் பணுமுடிகளையும் மேல
விதானமாகக கவிழ்த்துத் தனது திருமேனியை மண்டலா
காரமாக அமைத்து ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு ஆசனமாக
(மெத்தையாக) அமைந்திருப்பார்.

அவ்வாசனத்தில் (மெத்தையில்) வலவருகில் கருணை
யின வடிவமான ஸ்ரீதேவியும், இடவருகில் பொறுமையின
வடிவமான பூமிதேவியும், ஆனந்தததவமான நீளாதேவியும்
வீற்றிருக்க நடுவே எம்பெருமான் இடத்திருவடியைக் கீழே
தொங்கவிட்டு, வலத்திருவடியைக் குத்துக்காலிட்டு, வலத்
திருகையை வலது முழந்தாளின் மேல் நீட்டி, இடத்திருக்
கையைத் திருவனந்தாழ்வான மேல் ஊன்றிப் பின்னீரண்டு
திருக்கைகளால் சங்க சக்ரங்களை ஏந்தி வீற்றிருந்தருள்
வான்.

பதினாறு வயதே தோற்றமுடைய ஆதியஞ்சோதி யுரு
வான எம்பெருமானுடைய திருமேனியின நீல ரத்நப்
பேரொளியும், பிராட்டியின் பொன்னிற ஒளியும் சோந்து
அந்நிபுத ஜோதியாய நிதய விபூதி முழுவதையுமே விளங்கச்
செய்ய அப்பேரொளியிலே நிதயர்களும், முக்தர்களும் எம்

பெருமானைப் போலவே ரூபமுடையவர்களாய், இருபத் தைநது பிராயத் தோற்றமுடையவர்களாய் அஞ்சலி பண்ணிக் கொண்டிருப்பார்கள் திவ்யாயுதங்களான நித்ய சூரிகள் அந்தந்த ஆயுதங்கள் தங்கள் சிரசிலே தோன்றத் திவ்யத் திருமேனியோடு காட்சி யளிப்பார்கள். பெரிய திருவடி (கருட பகவான்) முன்னாலே அஞ்சலியோடு எழுந்தருளியிருப்பார்.

இந்நிலையில் இந்த முக்தபுருஷன் ஓலக்கத்தில் புகுந்து பகவானை நெருங்க பகவான தன திருக்கையை நீட்டி வரவேறபான அவனுடைய திருக்கையைப் பற்றிகொண்டு திருவனந்தாமுவான மேல அடியிட்டு ஏறுவான். எம் பெருமான் இவனை அப்படியே மார்போடு அணைத்து மடிமீ திருக்கை செய்து குசலப்ரச்னம் பண்ணுவான்.

பகவான் இவனை (கோஸி), "நீ யா?" என்று கேட்க இவன், "அஹம் பரஹமாஸமி" (நான் பரஹமத்தின் புதரன்) எனபான "இதனை காலப எங்கே சென்றிருந்தாய்?" எனபான இவன் "சம்சாரமாகிற நரகத்திலே ஆழந்து கிடந்தேன்" எனபான. "அங்கு என்ன செய்துகொண்டிருந்தாய்?" என்று எம்பெருமான வினவ, இவன், "சாந்தேந்து மெனமுலையா தடந்தோள புணர்னப வெள்ளத் தாழந்தேன்" எனபான்

பகவான், "அதனால் பெற்ற பயன் என்?" என்ன, இவன், "அருநகரத் தழுந்தும் பயனடைந்தேன்" என்பான், "அததை விட்டு இங்கு எவ்வாறு வந்தாய்?" என்ன, "போந்தேன் புண்ணியனே! உன்னுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையாலே இங்கு வந்தேன்" என்பான் "இதனால் நீ பெற்ற பயன் ஏத?" என்ன, "என தீவினைகள் எல்லாம் தீர்த்தேன், உன்னை யடைந்து கண்களாரக் கண்டு கைகளாலாரத் தொழப்பெற்றேன், கைங்காய சாபராஜ்யம் பெற்றேன்" என்பான்

பிறகு எம்பெருமான் இவனைப் பார்த்து, “நீ சம்சாரத்தி லிருந்து நோவுபட்டபோது உபேக்ஷித்திருந்தேனே! சம்சாரத் தை அருவெறுத்து நம்மை விரும்பி யழைத்தபோது முகம் கொடாதிருந்தேனே!” எனறிப்படிப் பலபடியாக ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறிக் குற்றஞ் செயதாரைப் போலே மனனிக்கவேண்டிய பின் பிராட்டி திருக்கைகளிலே கொடுப் பான. அவளும் நெடுநாள் பிரிந்த புத்ரனைப் பெற்ற தாய் போலே வாஞ்சலயமெல்லாம் தோன்ற எடுத்தணைத்து உச்சி மோந்து கைங்கர்யச் செல்வத்தைக் கொடுத்தருள, மடியில் நின்று மிறங்கி எம்பெருமானுடைய சமுதாய சோபையை யும், அவயவ சோபையையும், திருவாபரணங்கள், திருப் பீதாம்பரங்கள், திவயாயுதங்கள் இவற்றின் சேர்த்தியழகை யும் கண்டு ஈடுபட்டு முன்னும் பின்னும் சுற்றிலும் சென்று சேவித்துத் தண்டனிட்டுப் பல்லாண்டு பாடிப் பேரானந்த வெள்ளத்தில் திளைப்பான பல திருமேனிகளைப் பரிக்ர ஹிததுச் சகலவிதமான அடிமைகளையும் செய்து அப்பொழு தைக் கப்பொழுது ஆராவமுதமாக அநுபவிப்பான காலம் நடையாடாத பரமபதத்திலே இவ்வநுபவம் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் புதிது புதிதாகத் தோன்றும்

ஸ்ரீவசநபூஷண சாரம்

நம ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பரதாயத்தின ஓராண்வழி ஆசாராயாகள பதினெண்மா அவருள பதிதனோமவர் ஸ்ரீமத் பிள்ளைலோகாசார்யா இவா நமபிள்ளையின கருபாகடாக்ஷத் தால் வடககுத திருவீதிப்பிள்ளையின் குமாரராக அவதரித் தவா இவா காஞ்சிப் பேரருளாளப் பெருமாளின அமசம். நமபிள்ளை என்பதும் லோகாசாராயா எனபதும் நஞ்சீயரின் சிஷ்யரான கலிகனறி தாசரின திருநாமம். அதுவே இவருக் கிடப்பட்டுப் பிறகு பிள்ளைலோகாசாராயா என்றாயிற்று. இவா பீஷமரைப் போலும், சிறிய திருவடியை (அநுமான)ப் போலும் பரஹ்மசாய நிஷடையோடு வாழ்ந்தவா

இவா தம் பரம கிருபைபால் பூர்வாசாயாகள் பரம ரஹஸ்யமாக அநுசந்தித்து வந்த அாததங்களை யெல்லாம காஞ்சி தேவபபெருமாள் அநுமதி கொண்டு கிரந்தங்களாக (நூலகளாக) அருளிச் செய்துள்ளார். அப்படி அருளிச் செய்த ரஹஸ்ய கரந்தங்கள் பதினெட்டு. இவையனைத்தாகும அஷ்டாதச ரஹஸ்யம் எனபது பொதுப் பெயர். இவற்றுள் தனிச சிறப்புடையது ஸ்ரீவசநபூஷணம்.

“அன்னபுகழ் முடும்பை அண்ண லுலகாசிரியன
இன்னருளால் செய்த கலை யாவையிலும்—உனனில்
திகழ் வசநபூடணத்தின் சீர்மை ஒன்றுக்கிலலை
புகழல்ல இவ்வாராததை மெய்யிப்போது”

என்று இதன சீர்மையை மணவாள மாமுநிகள் கொண்டாடு கின்றார். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் பெருமையை மணவாள மாமுநிகள் உபதேச ரதநமாலையில் ஏழு பாசுரங்களால் பாராட்டியுள்ளமை ஒன்றே போதும் இந்நூலின் ஒப்புயர் வற்ற பெருமைக்கு.

இவா காலம் 14-ஆம் நூற்றாண்டு இவா காலத்தில் காஞ்சீபுரத்தாருகில மணலபாக்கம் எனனும் ஊரில் பெரியார் ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தாரா மணலபாக்கத்து நம்பி யென்றே அவரை யழைப்பா அவா தேவபபெருமாளுக்கு அநதரங்க பக்தர் அவருக்குத தேவப்பெருமாள் ஸ்வபனத் தில சில பரமாராததங்களை யருளிச்செய்து, “இரண்டாற் றுக்கும் நடுவில் (திருவரங்கத்தில்) போய வாசம் பண்ணு வீர்! அங்கு இன்னும் பல விசேஷாததங்களை உமக்கு நேரே சொல்லுவோம்” என்று அருள, அவரும் அப்படியே வந்து திருவரங்கத்தில் வசித்துக்கொண்டு வரும்போது கிழக்கே ஒரு சோடையில் உள்ள காட்டழகியசிங்கர் சந்திதிகு ஒரு நாள் சென்றபொது அங்கே பிள்ளைலோகாசார்யா தம் அந் தரங்க சிஷ்யாக்களுக்கு ரஹஸ்யாராததங்களை அருளிச் செய்து கொண்டிருந்தாரா அவற்றை மறைவிலிருந்து கேட்ட மணல்பாக்கத்து நம்பி அவற்றை தமக்குப் பேரருளாளர்

அருளிச்செய்த பரமார்த்தங்களெல்லாம் இருக்கக் கேட்டு ஆச்சர்யப்பட்டு, அவரைத் தேவபெருமாள் சொன்ன பெருமானின் அவதாரமென் றறிந்துகொண்டு வெளிப்பட்டு வந்து தண்டம சமர்ப்பித்தது, “அவரோ நீ?” என்று வினவ, “இப்படி வினவுவதற்கு மூலமென” என்று வினவ, இவரும நடந்த செய்திகளை விண்ணப்பித்தார்.

லோக குருவும் இவரைப் பெருமானுக்கு அந்தரங்க ரென்று மதித்துக் கொண்டாடித் தம் சிஷ்ய கோஷடியிலே சோதனையுக்கொண்டு ஆசாரய பரம்பரையில் வந்த ரஹஸ்ய ராதங்களே யெல்லாம் உபதேசித்தருளினார் ஒரு நாள் தேவபெருமான மணபாககததுநம்பியின கனவில் தோன்றி இவ்வாதங்களெல்லாம் அழிந்துபோகாமல் பிற்காலத்தார் அறிந்துய்யுமபடி ஒரு நூலாகச் செய்யுமபடி நாம சொன்னதாக உமமாசாரயருக்கு விண்ணப்பியுமென்று நியமிக்க, நம்பியும் அப்படியே பகவந் நியமனத்தை விண்ணப்பிக்கப் பிள்ளைலோகாசாரயரும் அதனை யங்கீகரித்துச் செய்தருளிய க்ரந்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணம்

பூவாசாரயர்களுடைய வசனங்களை மிகுதியாகச் கொண்டு அவற்றோடு சிறுபான்மையான தமமுடைய வசனங்களைக் கொண்டு இணைத்து அறிவு படைத்த ஆதமாக களுக்கு அழகு தரும் ஆபரணமாகச் செய்யப்பட்டது. ஆதலின் இதற்கு ஸ்ரீவசநபூஷண மென்று திருநாமம் சூட்டினார் ‘ஸ்ரீ’ என்பது இதனுடைய பெருமையைச் குறிக்கும் அடைமொழி ரத்நங்களாலான பூஷணம் உடம்புக்கு அழகு தரும் அதுபோல பூவாசாரய வசனங்களாலான இந்த பூஷணம் உயிருக்கு அழகு தரும் ரத்நங்கள் பொன்னிலே அழுத்தப்படும். அதுபோல் முன்னோ மொழிந்த வசனங்களாகிய ரத்நங்கள் பிள்ளைலோகாசாரயருடைய வசனங்களாகிற பொன்னிலே பதிக்கப்பட்ட இவ்வன.

இவ்வகிய நூலுக்கு மணவாள மாமுநிகளும், திருநாராயணபுரத்து 'ஆய' என்னும் ஆசார்யரும் வ்யாக்யானங்கள் அருளியுள்ளார்கள், மணவாள மாமுநிகளின் ஆழ் பொருள்க ளடங்கிய வ்யாக்யானத்திற்குத் திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார் என்னும் பெரியார் விரிவான சிறந்த அரும் பதவுரை யொன்று எழுதியுள்ளார். ஸ்ரீபெரும்புதூர் எம்பார் ஜீயரும் சுருக்கமான அரும் பதவுரை எழுதியிருக்கின்றார்.

இதுவேயன்றி வ்யாசருடைய மீமாம்சா சூத்ரங்க ளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் (ராமாநுஜா) பாஷ்யம் இட்டது போல ஸ்ரீவசநபூஷணமாகிற மீமாம்சா சூத்ரங்களுக்குக் குணனததூரையன என்னும் பெரியார் சமஸ்கருத மொழி யில பாஷ்ய மெழுதியுள்ளார் (பாஷ்யம்—விரிவுரை)

சூத்ரராததங்களை சூத்ரங்களைப் போன்ற வாக்யங் களால் விளக்கிக்கொண்டு தன்னுடைய வாக்யங்களையும் விளக்குவது பாஷ்யம்

சிலவகை எழுத்தில பல்வகைப் பொருளைச் செவ்வன (நனரூக - தெளிவாக) ஆடியில் (கண்ணாடியில்) காண்பது போல செறிதது (அடக்கி) இனிது விளக்கித் திடபம் (அசைச்ச முடியாத தன்மை), நுடபம் (சூக்ஷ்மமான சுருத்தது களை) செறிநதது (அடக்கியுள்ளது) சூத்ரமாகும்

சகல சாஸகரங்களும் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக கர்ம ஜ்ஞான பகதிகளைப் பரக்கக் கூறி பரபத்தி யென்னும் சரணு கதியைச் சுருங்கக் கூறும் கண்ணனும் கீதையில் பதினெட்டு அதயாயங்களில இதர உபாயங்களை விரிவாக விளக்கி அவற்றைக் கேட்டு அஞ்சிய அஃஜ்ஞானனுக்கு, "ஆகில அவற்றையெல்லாம் ருசி வாசகங்களோடு விட்டு எனனையே பற்று" என்று சரணாகதியைச் சுருக்கமாக உபதேசித்தான்.

ஆனால், சுவாமி பிள்ளைலோகாசாராயர் அந்த காம ஜ்ஞான பக்திகளின் ஸதானத்திலே ப்ரபத்தியை வைத்து எடுத்த எடுப்பிலே ப்ரபத்தியை வர்ணித்துப் பிறகு

அதிலுள்ள தேரஷங்களை விளக்கி, ஆகையால ஆசார்யனே உபாயம் என்று கூறி, அந்த ஆசார்யனைத் தான பற்றும் பற்றுதலைக் காட்டிலும், ஆசார்யன கிருபையாலே இவனை மேல விழுந்தது அங்கீகரிகையே, அதாவது அப்படி அங்கீகரிக்கும்படி ஆசார்யன அபிமானத்திலே ஒதுங்கி ஆசார்யனிடம் வழக்காயிருக்கையே சிறந்த உபாயம் என்று முடித்தருளுகின்றார்

இந்நூல் நான்கு ப்ரகரணங்களை (பிரிவுகளை)க் கொண்டது. ஆயினும் பொருள் வகையால ஆறு ப்ரகரணங்களாகவும், ஒன்பது ப்ரகரணங்களாகவும் கொண்டுள்ளன,

ஆறு பிரிவுகளாகக் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் இவற்றில் புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் பெருமை, உபாய பூதான பகவானின் பெருமை (பகவானாகிற உபாயத்தின் பெருமை), பரபத்தி யதிகாரிகளின் நிஷடை, சதாசார்யனும் ஆசார்ய சமாசரயணமும் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கருபை, ஆசார்யனுடைய உபாயதவம் எனனும் வாறு பிரிவுகளும் அடங்கும்.

ஒன்பது ப்ரகரணங்களாகக் கொள்ளும்போது பிராட்டியின் கிருபையின் ஏற்றம், திருமகள் கேள்வன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றுவதன் நன்மை, அதைத் தவிர்த்த மற்ற உபாயங்களின் புனமை, பரபத்தி நிஷடங்களின் பெருமை, சாஸ்தர விததுகளான பாகவதங்களின் சீர்மை, நாராயணனின் திருவடிகளைக் காட்டித் தந்த ஆசார்யனின் பெருமை, நிதயசூரிகள் நிர்வாஹகனான பகவான் நிர்ஹேதுக (இயல்பான) கருபையால ஜீவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் தன்மை, ஆசார்யனை மோகோபாயமாகப் பற்றிய அதிகாரிகளின் பெருமை, உபாயமும் பலமும் ஆசார்யனே என்பது இவ்வொன்பது கருத்துக்களையும் கொள்ளவேண்டும் இக்கருத்துகளெல்லாம் ஆங்காங்கு விளங்கும்

வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதி, இதிறாஸ புராணங்களாலே ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வ பாகத்தில் அாததம் அறுதியிடக்கடவது மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர பாகத்

தில் அர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது என்பன முதல் மூன்று சூத்ரங்கள்.

பரமாணங்களில் சிறந்தது வேதம். அது கர்ம பாகம் என்றும் ப்ரஹ்மபாக மென்றும் இரு வகைப்படும் கர்ம பாகம் என்னும் பூர்வ பாகத்தின் அர்த்தத்தை ஸமருதிகள் எனனும் தர்ம சாஸ்தரங்களைக் கொண்டே அறிந்துகொள்ள வேண்டும். உத்தரபாக மென்னும் ப்ரஹ்ம பாகத்தின் அர்த்தங்களை இதிறாசங்களையும் புராணங்களையும் கொண்டே நிச்சயிக்கவேண்டும் என்பது இதன் பொருள்

இனி சில முக்யமான இடங்களில் சூத்ரங்களை எடுக்காமல பொருளை மட்டும் அறிந்து கொள்வோம்,

ஆதமாகக் கள உய்வதற்கு வேண்டிய அர்த்தங்களை அறிவிப்பதில் புராணங்களைக் காட்டிலும் இதிறாசங்கள் சிறந்தவை இதிறாசங்களில் சிறந்த பூர்வாமாயணம் பிறர்துன்பத்தைப் போக்குவதற்காகத் தான் சிறையிருந்த பிராட்டியின் (கிருபையின்) பெருமையைச் சொல்லுகிறது. ஆக பூர்வாமாயணத்தால் புருஷகாரத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது

('புருஷகாரம்' என்ற சொல்லுக்குச் சோத்து வைத்தல் என்று பொருள் அதாவது தன் குற்றங்களைக் கண்டு அஞ்சி ஆச்ரயிக்கக் கூகம சேதனனுக்கு வேண்டிய அறிவுரைகளையும், இவன அபராதங்களைக் கண்டு சீறித் தண்டிக்க முயலும் ஈசுவரனுக்கு வேண்டிய அறிவுரைகளையும் கூறித் திருத்தி இருவரையும் சோத்து வைத்தல் என்றபடி)

இப்படிப் புருஷகாரம் செய்வதே பிராட்டிக்கு இயல்பாகையால் இவளுக்குப் புருஷகாரம் என்றே பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது

புருஷகாரம் செய்வார்க்கு மூன்று பண்புகள் அவசியம் இருந்தல் வேண்டும் அவை கிருபை, பாரதந்தரம், அநந்தயாரஹதவம் (கருபையாவது—பிறா துன்பம் கண்டு

இப்பாசகமாட்டாமை பாரதந்தர்யமாவது-ரக்ஷகன் இட்ட வழு மாகசகை, அநநயாரஹத்வமாவது-பிறாககு உரி யைப் பாரதிருக்கை).

மேழுமனு குணங்களும் பிராட்டிக்கு இயல்பாகவே உள் ளன என்பதை தெளிப்படுத்தவே ராமாவதாரத்தில் மூல மூற்றை பிரிந்து காட்டினான் ஆகையாலே இவன் புருஷகாரம் அவசியம பலிக்கும் என்றபடி.

மதல பிரிவு ராவணன் பிரிததது இது கிருபையை லெளிப்படுத்தும். இரண்டாம் பிரிவு நகரத்தாரா பழிச்சொல காணாமாசப் பிரிந்து வால்மீகி ஆசிரமம் சென்றதும், மூன்றாம் பிரிவு நைமிசாரணயத்தில் யாகசாலையில் தான பெரியானை யலலது வேற்றியாதவள எனபதைக காட்ட சப்தம கூறி பூமிக்குள் இறங்கியது)

கூடியிருக்கும் தசையில் குற்றங்களோடு கூடியுள்ள சேதனை அங்கீகரிக்கும்படி ஆவன கூறி ஈசுவரனைத் திருத்தது வாள பிரிந்த தசையில் ஈசுவரன் விஷயத்தில் ருசியை விளை விட்டது ஆசரயிகமபடி சேதனைத் திருத்ததுவாள் உப தேசத்தால் திருந்தாதபோது சேதனை அருளாலே திருத் துவாள ஈசுவரனைக் குணங்கள், ரூபம், விலாசசேஷடிதங்கள் முதல்ப அழகாலே வளிகரித்ததுத் திருத்ததுவாள்.

ஆக ஸ்ரீராமாயணத்தால் புருஷகார வைபவம் சொல் லப்பட்டது புருஷகாரத்த வைபவமாவது தோஷத்தை யுடையனமினமையையும் பாரததுக கைவிடாமை மட்டு மில்லி அவவிரணடையும் அங்கீகரிப்பதற்கு உபஹாரமாகக் செ ளள்கை ராக்ஷசிகளிடத்தில் தோஷ குண ஹாநிகள் இரண்டுமிருந்தும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் புருஷ காரம் பண்ணினான்; ரக்ஷித்ததாள்

மஹாபாரதத்தால் தன் மேன்மையைப் பாராமல் தூது சென்றும் தன் ரக்ஷண காரயத்தைச் செய்த கிருஷ்ண னுடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறது,

அறியாதனவற்றை யறிவிப்பதும் ஆசாரியன் கயம் புருஷகாரம் செய்வது பிராட்டி காரயம். இப்படி நது அடைந்தவனை ரக்ஷிப்பது ஈசுவரன் காரயம். மஹாதத் தில பாண்டவர்களுக்கு இஃதொன்று மிலலா லா வற்றையும் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு காரயம் படி யால உபாய வைபவம் சொல்லப்பட்டது, உபாய நகு வைபவமாவது. தோஷ குண ஹீனதையைப் பாரமல் அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

ராக்ஷசிகள் தோஷம் வெள்ளிடைமலை பாண்டிக்கு தோஷ மேது? எனில், மஹாசபையில் பகவான த்ரௌபதியின் பரிபவத்தைப் பாராத்திருந்தது ிரிய தோஷம் க்ஷதரிய தாமமான போரைச் செய்து அவர் களை வென்று த்ரௌபதையை மகிழ்விக் வேண்டி கப் பகைவரிடத்தில கருணை காட்டியது அரஜுனனு ற்ப பாக தோஷம். உபாயமாயிருப்பதே ஈசுவரனு டபு. மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டித்தவாகட்கும் பலம் உபது ஈசுவரனே யாகையால ஈசுவரனுக்கு உபாயமென உயா.

இப்படி உபாயபூதஞ் ஈசுவரன் பிராட்டி செய லான புருஷகாரத்தையும், ஆசாரியன் செயலாக உத சத் தையும் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு காரியம் தும், பாண்டவாக்காகத் தூது சென்றதும், பாராத்த தத் தேரோட்டியதும், பரம ரஹஸ்யமான பரபத்தியை மீத சித்ததும், தன்னைச் சரணமடைந்த த்ரௌப காக — அவள் மங்கள நாண் இழக்காமைக்காக

பரபத்தி பண்ணுவதற்கு - சரணாகதிக்குக் காரணமாகப் போல இன்ன தேசத்தில் பண்ணவேண்டும்; இன்ன காலத் தில் பண்ணவேண்டும்; இன்ன ப்ரகாரத்தால் பண்ணவேண் டும், இன்னார்தான் பண்ணலாம்; இன்ன பலந்தால் உண்டு என்ற நியதியில்லை ஆனால் விஷய நியமம் ஒன்று மட்டும் உண்டு அதாவது கண்டு பற்றக்கூடிய விஷயமாய் கல்யாண குணபூர்ண விஷயமாய் இழுக்கவேண்டும் அதாவது

ஸ்ரீய. பதியினுடைய அர்ச்சாவதாரத்திலேயே ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டும்.

பரபத்தி பண்ணும் அதிகாரிகள் மூவகைப் படுவா அதாவது நமமைப் போன்ற அஜ்ஞானிகள், பூவாசாயாகளைப் போன்ற ஜ்ஞானாதிகா, ஆழ்வராகளைப் போன்ற பகதிபரவசாகள்.

நாம் பண்ணும் பரபத்தியை உபாயமாகக் கருதலாகாது. இப்ரபத்தி சித்தமான உபாயமான எம்பெருமானை உபாயமாக வரிப்பதேயன்றி உபாயமாக மாட்டாது இவ்வாதமா அசேதனமன்று, அறிவுடையவன் எனபதைக் காட்டவும், ஈசுவரனுடைய ரக்ஷணத்தைத் தடுக்காமல் அநுமதிப்பதைக் காட்டவும் அமைந்த இப்ரபத்தியை உபாயமாக நினைப்பதையும் இது பொருது மற்ற உபாயங்களையும் இது பொருது. ஈசுவரனை உபாயமாக வரிப்பதை உபாயமாக நினைப்பது ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்ட தந்தையிடத்தில தன்னை ரக்ஷிப்பதற்குக் கையெழுத்து வாங்குவது போன்று இழி தகவுடையது பேற்றுக்கு உபாயம் அவன் நினைவே. அதாவது இச்சேதனை உய்யவேண்டுமென்ற இரக்க குணத்தோடு கூடிய இறைவனே உபாயம் என்ற படி. அந்த இரக்க குணம் இறைவனுக்கு எப்போது முண்டு இவன் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தான் முயல்வதனாலே அது பலிப்பதில்லை எனக்கு நான் ரக்ஷகனல்லேன்; நீயே ரக்ஷகன் என்ற எண்ணமுண்டானால், அவன் இரக்கம் பலன் தரும். ஆகையாலே ப்ரபத்தியு முபாயமன்று: பரபத்தி பண்ணப்படுகின்ற இறைவனே உபாயம்

பிராட்டி அசோகவனத்தில் இராவணனைச் சுட்டெரித்துச் சிறை மீளக்கூடிய சகதியை கைவிட்டிருந்தது போல, பரபத்யுபாய நிஷ்டாகள் உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிக்கச் சக்தியிருந்தாலும் அதனை விட்டிருக்கவேண்டும்.

தரௌபதி தூயோதனை சபையில் லஜஜையை விட்டு இருக்கை கூப்பியது போல் ப்ரபநநன் ப்ரபத்திக்கு விரோத

மான உபாயாததரங்களை விட்டால நாட்டார பரிஹரித்து
சிரிப்பார்களே எனற லஜஜையை விடவேணும் திருக்கண்ண
மங்கையரணடான் தேஹ யாதரைக்குரிய முயற்சிகளையும
விட்டது போல பரதநதர ஸவருபததுககுத தகாத முயற்சி
களைக கைவிடவேண்டும்

பலததுக சதிகாரி இளையபெருமானைப் போலே எல்லா
வடிமைகளையும் அவன திருவள்ளத்தின்படி செய்யவேண்டு
மெனலும் விருப்பமுடையவனாகவும், பெருமான தீயில்
அகப்படடபோது பின்னைத்திருநறையூர் அறையா அவரைச்
சுட்டிககொண்டு தனனுடம்பை விட்டதுபோல அதகலைக்கு
ஒரு தீங்குண்டானால் தனனுடம்பை விடக்கூடியவனாக
வும், கண்ணனை யடையப்பெருத சிந்தயநதி உயிர பிரிந்தது
போல பகவதநுபவம கிடைக்காதபோது முச்சடங்கக கூடிய
வனாகவும் இருப்பான

இச்சேதனனுக்கு உண்டாகவேண்டிய ஆதம குணங்கள்
பலவற்றுள் மன அடக்கமாகிய சமமும், ஐம்பொறிகளை
யடக்குகையாகிற தமமும் முக்கியமானவை இவ்விரண்டு
முண்டானால் ஆசாராயன் உகந்தது இவளை அங்கீகரிப்பான
ஆசாராயனால் திருமந்தராராத்தம நெஞ்சில் பட்டவாழை ஈச
வரன் அவனுக்கு வசப்பட்டு உபாயபூதனாவான். பிறகு நல
மந்த மில்லாத்தோரா நாடான பரமபதம எளிதில கிட்டும

இந்த ஆத்ம குணங்கள் இதர பலன்களை விரும்புகின்ற
வர்கட்கும், மற்ற உபாயங்களால் முகதியடைய நினைப்ப
வர்க்கும், ப்ரபநநாக்கும் வேண்டும். ஆனாலும் ப்ரபநநாககு
மிக்மிக அவசியம் மற்றவர்க்கு சாஸத்ர விருத்தமான
போகத்தை விடுவதே போதும் ப்ரபநநன் சாஸதர சம்மத
மான போகத்தையும் வெறுத்திருப்பான். இது இவனுக்குச்
சிறப்பு,

இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நன பகவானாகிற உபாயத்தைத்
தவிர மற்ற உபாயங்களை அடியோடு விடவேண்டும் விடு
தற்குக் காரணம் அறியாமையும் அசகதியுமன்று, அதயந்த

பரதந்த்ரமான ஆதம ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாதென்பதே முக்கிய காரணம் உபாயாந்தரங்கள் அஜ்ஞானிகளுக்கு உபாயமாகலாம ஜ்ஞானிகளுக்கு அபாயமாகும் ஆழ்வாரும் நெறி காட்டி நீக்குதியோ என்றருளிச் செய்தாரல்லவா? அஹங்காரத்தோடு கூடிய உபாயாந்தரங்கள் களதுளி கலந்த பொறகுடத்தில் நிறைந்த தீர்ததம போன்று கைவிடத்தக்கது எலுமிச்சம்பழத்தைக் கைமில் கொண்டு சென்ற விதவானுக்கு ராஜா ராஜ்யம் கொடுத்தால, அந்த எலுமிச்சம்பழம் ராஜ்யத்துக்கு ஈடாகாதது போல, தான பெறும் மிகப் பெரிதான மோகப் பலத்துக்கு உபாயாந்தரங்கள் ஈடாகா பாததா தனனை அநுபவிக்குமபடி தனனை ஒப்புவிப்பதை வயிறு வளாகைக்கு உறுப்பாக நினைப்பது போன்று இழிவாகும்,

உபாயாந்தரங்கள் சோகத்தையும் பயத்தையும் விளைக்கும். இறைவன் பரிபூர்ணனாகையாலே அப்பூததிக கேற்றவாறு இவனால் ஒன்றைச் செய்யவொண்ணாதே மேலும் உபாயாந்தரங்கள் கஷ்டப்பட்டுச் செய்யவேண்டியவை அப்படியானால் வேதாந்தங்கள் அவற்றை விதித்ததேன்? எனில் நோயப்பட்டு மருந்துண்ணாத குழந்தைக்குத் காயானவள் குழந்தை விருமபிப புசிக்கும் பொருள்களில் மருந்தைக் கலந்து கொடுப்பது போல சமசாரமாகிற கொடிய நோய்வாயப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கு அவர்கள் அஹங்காரத்தால் விருமபிச செய்யும் உபாயாந்தரங்களோடு சமசார வியாதிகு மாமருந்தாகிய ஈசுவரனைக் கலந்து விதிகின்ற ஆயிரம் தாயககுச் சமமானவை வேதாந்த சாஸ்தரங்கள்.

ப்ரபத்திகு இக்குற்றங்கள் ஒன்றுமில்லை சேதனனுடைய முயற்சி வேண்டாத ஒன்றாதலால் எளிதில் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாயும், பரதந்தர ஸ்வரூபத்துக்குச் சோந்ததாயும் இருக்கும். இச்சேதனன் ஈசுவரனைப் பெற நினைக்கும்போது ப்ரபத்தியும் உபாயமாகாது. ஈசுவரன் இவனைப் பெற விரும்பினால் இவனுடைய பாபங்களும் தடையாகமாட்டா.

இவன் அவனை ஆசிரயிக்கும்போது அடியார்களை முன்னிட்டுக்கொண்டே ஆசிரயிகக வேண்டும். ஈசுவரனும் பாகவத புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே அங்கீகரிக்கின்றான். மூவகையான பரபந்தர்க்கும் புருஷகாரம் இன்றியமையாதது. இருவரும் பாகவத புருஷகாரத்தை முன்னிட்டதை விபீஷண சரணாகதியில் காணலாம்.

இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்தன பரம ஆர்த்தனாய் உடனே சரீர சம்பந்தத்தை யொழித்து முகதியடைய விருமபிஞ்ஞம, இவனுக்கு இவ்வளவு ஞானம் பிறந்தது இந்த சரீரத்திலாகையாலும், இதுதான் கடைசி சரீரமாகையாலும், இச்சரீரத்தோடே இவனை யநுபவிகக விரும்புவான நறுமணத்தில் உள்ள நசையாலே குருவேர் குடுமவாகள் மண்ணையலம்பாமல் குடுவது போல, இறைவனும் ஞான பரிமளம் சிறைந்த இவ்வாத்மாவை ஞானம் விளைந்த சரீரத்தோடே அநுபவிக்க விரும்புவான். பரமபதம், பாறகடல், உகந்தருளின திவ்ய தேசங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஞானியின ஹருதயத்தில் வசிப்பதையே மிகமிக விரும்புவான திவ்ய தேசங்களில் சந்நிதி பண்ணுவதும் இச்சேதனைப் பெறுவதற்காகவே கிடைக்கத்தகாத ஒரு ஞானி கிடைத்தால்திவ்ய தேசங்களில் ஆதரம் குறையும்.

பரபந்தர்கள் அஹங்கார மமகாரங்களை விட்டு (நான், எனது எனனும் செறுக்கை விட்டு) ஜமபுல இன்பங்களில் ஆசையற்றவராய், பகவத் பாகவத அபசாரமில்லாமல் விலக்ஷண பாகவதாகளோடு சம்பந்தம் பெற்றும், சமசாரிகளோடு சம்பந்தமில்லாமலும், பொருளாசை, உலகியல்இன்பப் பொருள்களான ஆடை, ஆபரணம், அன்ன பாஸ்திகளில் ஆசையைத் தவிர்த்து வாழவேண்டும். பகவதாராதனம் பண்ணிப் புஜிக்கும் அன்னதையும் சுவைசகாகவும், மிகுதியாகவும் புஜிக்காமல், உடல் நிற்குமளவையும் பகவதாராதனத்தின் பூர்த்தி என்பதற்காகவும், பகவத் பரசாதமென்ற எண்ணத்தோடும் புஜித்தல் வேண்டும். தன்னிடத்தில் உள்ள

ஆத்ம குணங்களைத் தன்னால் வந்ததென்று நினைக்காமல் ஆசார்ய னருளால் வந்ததாகவும், பகவானுடைய அருளால் வந்ததாகவும் நினைக்கவேண்டும்.

பரம விலக்ஷணரான பாகவதர்களை சம்சாரிகளிலும் தன்னிலும் ஈகவரனிலும் அதிகராகவும், தன ஆசாராய னுக்குச் சமமாகவும் கருத வேண்டும் அவாகளுடைய ஜ்ஞான அநுஷ்டானங்களைக் கண்டு ஆசைப்பட்டோப் பின் பற்ற வேண்டும் ஜ்ஞானானுஷ்டானங்களை வளர்க்கக்கூடிய அவாகளுடைய சஹவாசத்தைச் சிறுபொழுதும் விடாமல் கூடி வாழவேண்டும் ஜ்ஞானானுஷ்டானங்களைக் கெடுக்கக் கூடிய சமசாரிகளின் ஸஹவாசத்தை வருந்தியும் தவிரவேண் டும் தனக்கு ஏதேனும் கஷ்டம் ஏற்பட்டால் நமமுடைய அநுபவிக் வேணடிய காமங்களின் பல மென்றாவது, பகவான தன கிருபையால் நமக்கு சமசாரத்தில் வெறுப்பும், தன விஷயத்தில் பரேமமும் உண்டாவதற்காகத் தந்தருளி னான எனருவது நினைத்துச் சமாதானப் படவேண்டும். எம்பெருமான உகந்தருளின் திவ்ய தேசங்களில் மிக்க அன்பும், அவ்வெம்பெருமான்களுக்கு என வருகிறதோ? என்று அஞ்சி மங்களாசாசனம் பண்ணும் பரிவும் இருத்தல் வேண்டும் தன சேஷதவ ஸவருபத்துக்கு ஏற்ப இயன்ற வளவு பகவத பாகவத ஆசார்ய விஷயங்களில் கைங்காயம் செயது வாழவேண்டும் எப்பொழுதும் வாக்ய குருபரம பரையையும், தவய மந்தரத்தையும் ஜபிக்கவேண்டும். பகவத வைபவத்தையும், ஆசாராய வைபவத்தையும், தன்னு டைய புன்மையையும் எப்பொழுதும் பேசவேண்டும். இவன் பற்ற வேணடியவை பூரவாசாராயர்களுடைய அருள் மொழிகளும், அநுஷ்டானங்களும். இவன் வசிக்கவேண்டிய இடம் ஆசாராயன் வசிக்குமிடத்திற்குச் சமீபமும், பகவான உகந்து வசிக்கும் திவ்ய தேசமுமாகும்.

இச்சேதனனுக்கு ஜ்ஞானம் பிறந்து வளர்ந்த தசை, இறைவனை யாச்ரயிக்கும் தசை, இறைவனையடையும் தசை, மோக்ஷ பலாநுபவ தசை என நான்கு தசைகளுண்டு. அது

போலவே ஜ்ஞானம்-அஜ்ஞானம், சக்தி-அசக்தி என நான்கு குணங்களுமுண்டு. இவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யனுடைய சதகுணங்களை யறிகை. அஜ்ஞானத்துக்கு இலககு ஆசாராயனுடைய தோஷங்களை யறியாதிருககை. சக்திககு விஷயம் ஆசாராயனுக்குத் தொண்டாற்றுகை, அசக்திசகிலககு சாஸ்தரங்கள செயயலாகா தெனறவறறை செய்தல, பகவதபசாரம், பாகவதாபசாரம், அஸஹயாப சாரம் என்னும் நான்குவித குறறங்களைச் செய்யாதுவிடுகை.

தேரே ஆசாராய னெனபது சமசார நிவர்த்தகமான திருமதரததையும், தவய சரம சலோகங்களையும் உப தேசிதநவனையே ஆசாராயனே உபதேசிப்பதாகவும், தனனைத் தன்னாசாராயனுக்கு அவயவபூதனாகவும், சிஷ்யனைத் தனனைப் போல தன்னாசாராயனுக்கு சிஷ்யனாகவும் கருதி உபதேசிக்க வேண்டும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய பணிவிடையையும், பொருளையும் விருமபியும், சிஷ்யன் திருந்தி வைஷ்ணவனான இக்கொடுவுலகில வைஷ்ணவ ஸஹவாசம் கிடைக்கு மென்றும் நினைத்து உபதேசிக்கலாகாது ஒரு ஆதமாவைத் திருத்தித் திருமகள கேளவனுக்கு சமாப்பிப்பதால பகவத கைங்காயம் செய்தோமாவோம் என்று நினைப்பதும், ஒரு சேதனை உஜ்ஜீவிததுப் போகட்டுமே என்று உபதேசிப்பதும் கூட சிறந்ததாகாது இவ்வாத்மா திருந்தி எம் பெருமானுக்கு மங்களாசாசனம் பண்ணவேண்டுமென் பதையே முக்கிய பலமாகக் கொண்டு உபதேசிக்கவேண்டும். சிஷ்யன் நினைவாலே சஹவாசம், பணிவிடை, பொருள் கிடைக்கும் ஈசுவரன் நினைவாலே சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீ வனம் சித்திக்கும். ஆசாராயன் நினைவாலே பகவத் கைங் கர்யம் சித்திக்கும் ஆசார்யன் சிஷ்யனிடத்தில் க்ருபையும் தன்னாசாராயனிடத்தில பரதந்த்ரமும் உடையவனாயிருந்து சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை வளாக்கவேண்டும்.

சிஷ்யன் இகர பலங்களில நிராசையும், ஆசார்யன் மேல விழுந்து உபதேசிக்கும்படியான சிஷ்யருஷையும் இவ் விருள் தரு மாஞாலத்தைவிட்டு உடனே புறப்பட்டு பகவானை

யடைய வேண்டுமென்னும் ஆததியும் உடையவனாயும், பிறா மினுகம், பொருமையிலலாத பெருமையுடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும். சிஷ்யன மந்த்ரம், மந்தரத்தின் உட்பொருளான பரதெய்வம், அததெய்வத்தின் அருளால் பெறும் மோக்ஷபலம், அதற்கு முன்னுணடாகும் அஜ்ஞான நிவருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸவருபாவிபாவம் (தன்னுடைய மறைப்பிலலாத உண்மை நிலை உணடாகப் பெறுதல்), அப்பேற்றுக்கு உபாயம், இஹலோக பலன்கள் எல்லாம் ஆசாராயனே என்று கொள்ளக்கடவன் ஆசாராயன சிஷ்யனுடைய ஆதமாவைப் பேணுவதுபோல சிஷ்யன எப்பொழுதும் ஆசார்யனுடைய திருமேனியைப் பேணக்கடவன். இவ்வுலகில் இவ் வுடம்போடிருக்கும் வரையில் ஆசாராயனபால செய்நனறி மறவாதிருக்க வேண்டும்

“சாவேசுவரன் இவ்வாதமாகுகள தன்னை யடைந்து உய்யவேண்டு மெனப்பதில் பேரவா உடையவன் அதற்காகவே இவாகட்கு சரீராவயவங்கள், சக்தி, சாஸ்த்ரங்களை முதலியவற்றைக் கொடுத்ததுள்ளான அப்படியும் இவர்கள் தன்னை யடைநதுய்யாமல் யாதானும் பற்றி நீங்கினாலும் இவர்களைக் கைவிடத் துணிவதில்லை நிதயவிபூதியில் நிதய முகதர்களோடு கூடிப் பெரிதும் இன்பம் பயக்க வீற்றிருந்தாலும், தேசாந்தரம் சென்ற புதரனையே நினைத்து மருகும் தந்தையைப் போலே தன்னைப் பிரிந்து கிடக்கும் சம்சாரிகளிடத்திலேயே திருவுள்ளத்தைப் பறி கொடுத்த வுருந்துவான். அதனாலே அவன் திருவுள்ளத்தில் ஒப்பற்ற கிருபை பிறக்கும் அக்கிருபை பெருகத் தொடங்கினால் ஈசுவரனுடைய ஸ்வதந்தரம், ஆத்மாக்களுடைய பரபல காமங்கள் ஆகிய இரு கரைகளையும் அழித்துக்கொண்டு பெருகும். கர்மபலம் போலே க்ருபையின் பலத்தையும் அநுபவித்தே தீரவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட நிர்ஹேதுக (காரணமில்லாத) க்ருபையினால் இச்சேதனைத் தன்னை யறியாமல் செய்த ஒன்றிரண்டு-

நன்மைகள் உண்டா? என்று தேடிப் பிடித்து, "என் ஊரைச் சொன்னாய்; என பேரைச் சொன்னாய்; என்னடியார்க்கு ஓதுங்க நிழல் கொடுத்தாய்; அவர்கள் விடாய் தீர்த்தாய்" என்பன போலச் சிலவற்றைத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு அதனடியாக பகவத த்வேஷமில்லாமை, அநுகூல புத்தி முதலியவற்றை யுண்டாக்கி மோக்ஷபாயநதமான பலத்தைக் கொடுத்தருள்வான் விளைநிலத்திலே சில உதிரி நெல் முளைத்துப் பலன கொடுப்பதுண்டு அப்படிப் பலன கொடுப்பதற்கும் உழவன முன்பு பயிரிடாதே காரணம் அதுபோல் இவனறியாத சில நன்மைகளுண்டாகி மோக்ஷபாயநதமான பலன் கிடைப்பதற்கும் இறைவனுடைய கருணை நிரம்பிய சிருஷ்டியே காரணம்

சிருஷ்டியும், அவதாரங்களும் இவ்வாதமாகக் களைப பெற வேண்டுமென்னும் நசையால் உண்டான கருணையாலே ஏற்படுவது போல, அந்தாயாமிதவழி ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரையே வளைத்துக்கொள்வாரைப் போலே, 'ஒரு ஆதமா கிடைக்குமா?' என்ற நசையால் ஏற்பட்ட கருணையாலேயாம் நம் காமம் அசுத்திற்குக் காரணமாகும். அவனுடைய கருணை பயமினமைக்கு ஏதுவாகும் இப்படிக்கருணையே வடிவானவனா யிருந்தபோதிலும் தட்டிக் கேட்பாரில்லாத ஸ்வதந்தரன் ஈசுவரன் இததரு ஸ்வதந்தரனை உபாயமாக நாம் பற்றினால் அல்லவா இந்தப் பயப்ரசங்கம் உண்டாகிறது இப்படிப் பயப்பட வேண்டாத ஒரு உபாயமுண்டு அந்த உபாயம் இங்கு நிச்சயிக்கப்படுகிறது. அது தான பாகவதர்களே உபாயம் எனப்பது

ஆழ்வாராகள பதின்மரும் உண்டபோ தொரு வார்த்தையும, உண்ணாதபோ தொரு வார்த்தையும பேசுகிறவர்கள். அதாவது பகவதநுபவம் கிடைத்தபோது மிக மகிழ்ந்து பகவானைக் காட்டிலும் பாகவதர்களே நமக்கு சேஷிகள், உபாய உபேய(பல) பூதங்கள் என்று பேசிய நுசந்திப்பாராகள். பகவதநுபவம் கிடைக்காதபோது மனம் வருந்தி பாகவதர்கள்

அருகிலிருக்கச் செய்தே அவர்களை மறந்து பகவானையே
கூவாநிற்பார்கள ஆதலால் அவர்கள் ஸவருப சித்திக்காகப்
பாகவதர்களைப் பற்றினார்களே யொழிய உபாயத்தில் வரும்
போது ஈகவனை உபாயமாகப் பற்றுவதிலேயே நினைநிற
வார்கள்

அவாகளைப் பாராதது சிரித்திருப்பார் மதுரகவி யாழ்
வார் அதாவது ததீயர்களே (அவனடியாராகளே) சேஷிகள்
என்று அறிந்திருந்தும் அவர்களையே பற்றும் உறுதி பில்லாமல
ப்ரதம பாவமான பகவத் விஷயத்திலேயே ஊன்றியிருக்கின
ரார்களே என்று சிரித்திருப்பார் என்றவாறு இவர் தம
மாசாராயரான நம்மாழ்வார் தமக்கு 'பயிலும் சுடரொளி
நெடுமாறகடிமை'' என்னும் இரண்டு திருவாயமொழி
(பதிகங்கள்)களிலும் உபதேசித்த ததீயர்களையே உபாயமாக
வும், பலமாகவும் பற்றினார் ஆசார்யர் ததீயரு மாகை
யாலே ஆசாராயரையே உபாயமாக மட்டுமன்றி உபேயமாக
வும் பற்றினார் இவ்வாதததையே கண்ணிநுண சிறுத்தாம
பிலே நமக்கெல்லாம் தஞ்சமாக அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வருபம் அடியாராகு அடிமை யென்றால் ஸவருபத்
தோடு சோந்த பலம் அவனடியாராகு அடிமை செய்வதே
யாகவேண்டும ஸவருபமும் பலமும் இப்படியானால் இவ்
விரண்டோடும் சோந்திருக்கவேண்டுமே உபாயம். அடியார்க்
கடிமை யென்பது ப்ரணவாரத்தம் அடியாராகளே உபாயம்
என்பது நமப் பதாராததம் அடியாராகுக் கைங்கர்யம்
செய்வதே நாராயண பதாராததம்.

ஈசுவரோபாயம் போலே பந்தம், மோக்ஷம் இரண்டுக்
கும் பொதுவாயிராமல ஆசாராயோபாயம் மோக்ஷத்துக்கே
உரியதாயிருக்கும் ஈசுவரனைப் பற்றியவர்கட்கு மோக்ஷத்தில்
ஐயமுண்டு ஆசாராயனை (அடியார்களை)ப் பற்றியவர்கட்கு
மோக்ஷம் நிச்சயம். ஈசுவரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக்
கார்யம் கொள்வது போன்றது அடியார்களை (ஆசார்யனை)
பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் கார்யம் கொள்வது போன்று

கலபமானது; சுதந்தரமான உபாயமும் ஆகும ஸ்வரூபமும் தளிர்ந்துப் பூததுக் காய்ததுப பலன் தரும் (அநந்யார்ஹ சேஷத்வ, அநநய சரணத்வ, அநநய போக்யதவங்க ளால் நிறைவடையும்) இறைவனும மிக உகப்பான்.

ஸ்ரீவசநபூஷண சாரம் முற்றிற்று.

— — —

திருக்ககச்சிநம்பிகள் அருளிச்செய்த

தேவராஜாஷ்டகம்

தனியன

ஸ்ரீமத் காஞ்சீமுநிம் வந்தே கமலாபதி நநதனம
வரதாங்கீரி ஸதாஸங்க ரஸாயந பராயணம (1)

தேவராஜ தயாபாதரம ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ண மூத்தமம்
ராமாநுஜ முநேர்மாந்யம வந்தேஹும் ஸஜஜநாச்ரயம். (2)

நமஸ்தே ஹஸதிசைலேச ஸ்ரீமநநமபுஜலோசன
சரணம த்வாமபரபநநோஃஸி ப்ரணதாராததிஹஸ்ச்யுத:
ஸமஸத ப்ராணிஸந்தராண ப்ரவீண கருணோல்பண
விலஸநது கடாக்ஷாஸ்தே மய்யஸமிந் ஜகதாம்பதே. (2)

நிநதிதாசாரகரணம நிவ்ருததம க்ருதயகாமண:
பாபீயாமஸம் அமர்யாதம பாஹி மாம வரதபரபோ! (3)

ஸம்ஸார மருகாந்தாரே தூவயாதி வயாக்ரபீஷணே
விஷயக்ஷுத்ரகுல்மாட்யே த்ருஷாபாதபசாலிநே (4)

புத்ரதார க்ருஹக்ஷேத்ர ம்ருகத்ருஷணாம்பு புஷகலே
க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகாந்தம் பரிப்ராந்தம் இதஸ்தத, (5)

அஜச்ரம் ஜாததருஷணார்த்தம் அவஸநநாங்கமக்ஷமம்
க்ஷீணஸகதி பலாரோக்யம் கேவலம் க்லேசஸம்ச்ரயம் (6)

ஸந்தப்தம் விவிதைர் து கைர் துர்வசைரேவமாதிபி:
தேவராஜ! தயாஸிந்தோ! தேவதேவ! ஜகத்பதே! (7)

த்வ தீக்ஷண ஸுதாஸிந்து வீசிவிக்ஷேப சிகரை.
காருண்யமருதாநீதைஸ் ஸீதளேரபிஷிஞ்ச மாம் (8)

தாட பஞ்சகம்

கூரத்தாழ்வான அருளிச்செய்தது

பாஷண்ட தீருமஷண்ட தாவதஹநஸ் சார்வாக சைலாசநிஃ
பௌத்ததவாந்த நிராசவாஸரபதிர் ஜைநேபகண்டரவ:
மாயாவாதி புஜங்கபங்க கருடஸத்ரைவித்ய சூடாமணி:
ஸ்ரீரங்கேச ஜயதவஜோ விஜயதே ராமாநுஜோயம் முநி: (1)

பாஷண்டஷண்ட கிரிகண்டந வஜ்ரதண்டா:
ப்ரச்சந்ந பௌத்த மகராலய மந்ததண்டா:
வேதாந்தஸார ஸுகதாசந தீபதண்டா:
ராமாநுஜஸ்ய விலஸந்தி முநேஸ்த்ரிதண்டா. (2)

சாரித்ரோத்தாரதண்டம் சதுரநயபதாலங்க்ரியா
கேதுதண்டம்
ஸத்வித்யா தீபதண்டம் ஸகலகலிகதா ஸமஹருதே:
கால தண்டம்
த்ரய்யநதாலமபதண்டம் த்ரிபுவநவிஜயச் சதர
ஸௌவர்ண தண்டம்
தத்தேராமாநுஜாய: பரதிகதகசிரோ வஜ்ரதண்டம்
திரிதண்டம். (3)

த்ரய்யா மாங்கல்யஸுதரம் த்ரியுகயுகபதா
ரோஹணௌம்ப ஸுத்ரம்
தைத்வித்யாதீப ஸுதரம் ஸகுணநயவிதாம் ஸமபதாம்
ஹாரஸுத்ரம்
ப்ரஜஞா ஸுத்ரம் புதாநாம் பரஸமதந மந பத்மிநீ
நாள ஸுத்ரம்
ரக்ஷாஸுத்ரம் முநீநாம் ஜயதியதிபதேர்வக்ஷஸி
ப்ரஹ்ம ஸுதரம் (4)

பாஷண்டஸாகர மஹாபடபாமுகாகநி
ஸ்ரீரங்கராஜ சரணமபுஜ மூல்தாஸ
ஸ்ரீவிஷ்ணுலோக மணிமண்டப மார்க்கதாயீ
ராமாநுஜோ விஜயதே யதிராஜராஜ (5)

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

யதிராஜ விம்சதி

யஸதுதிம் யதிபதி பரஸாதிநீம்
வ்யாஜஹார யதிராஜ விம்சதிம்
தம்ப்ரபந்நஜந சாதகாமபுதம்
நௌமி ஸௌம்ய வரயோகி புங்கவம்

ஸ்ரீமாதவாங்கீரி ஜலஜத்வய நித்யஸேவா
ப்ரேமாவிலாசய பராங்குச பாதபக்தம்
காமாதிதோஷஹர மாத்ம பதாசரிதாநாம்
ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா.

(1)

ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸம்
ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாமபுஜ ப்ருங்கராஜம்
ஸ்ரீபட்டநாத பரகால முகாபஜமித்ரம்
ஸ்ரீவதஸிஹந சரணம் யதிராஜமீடே.

(2)

வாசா யதீந்த்ரமநஸா வபுஷா ச யுஷமத்
பாதாரவிநதயுகளம் பஜதாம் குருணாம்
கூராதிநாத குருகேச முகாத்யபும்ஸாம்
பாதரநுசிநதநபரஸ் ஸததம் பவேயம்.

(3)

நித்யம் யதீந்தர தவ திவய வபுஸ்ம்ருதௌ மே
ஸகதம் மனோபவது வாக குணகீர்த்தநேஸௌ
க்ருத்யஞ்ச தாஸ்யகரணேது கரதவயஸய
வ்ருதயந்தரேஸ்து விமுகம் கரணத்ரயஞ்ச

(4)

அஷ்டாக்ஷராச்ய மநுராஜ பததரயார்த்த
நிஷ்டாம மமாத்ர விதராத்ய யதீந்த்ரநாத
ஸிஷ்டாகரகண்ய ஜநஸேவய பவத்பதாப்ஜே
ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யமநுபூய மமாஸ்யபுத்தி.

(5)

அலபாபி மே ந பவதீய பதாப்ஜபக்தி
சபதாதிபோக ருசிரநவஹமேததேஹ

மத்பாபமேவ ஹி நிதாந மமுஷ்யநாந்யத்
தத்வாரயார்ய யதிராஜ தயைகஸிந்தோ! (6)

வருத்யாபசா நரவபுஸ்த்வஹ மீத்ருசோபி
சருதயாதிஸிதத நிகிலாதம குணாச்ரயோயம்
இத்யாதரேண கருதிநோபி மித ப்ரவக்தும்
அத்யாபி வஞ்சந பரோ஽தர யதீந்தர வர்த்தே (7)

து·காவஹோ஽ ஹமநிஸம தவ துஷ்டசேஷ்ட
சப்தாதிபோக நீரதஸ் சரணாகதாகய
தவதபாதபக்த இவ ஸிஷ்டஜநௌகமத்யே
ஹருஷ்டஸசராமி யதிராஜ ததோஸ்மி மூர்க்க: (8)

நித்யமத்வஹம பரிபவாமி குருஞ்ச மநதரம்
தத்தேவதாமபி நகிஞ்சிதஹோபிபேமி
இததம் சடோப யசடவத பவதீய ஸங்கே
ஹருஷ்டஸ சராமி யதிராஜ ததோஸ்மி மூராகக: (9)

ஹா ஹந்தஹந்த மநஸா கரியயா ச வாசா
யோ஽ஹம் சராமி ஸததம தரிவிதாபசாராந்
ஸோ஽ஹம் தவாபரியகர: பரியகருதவதேவம
காலம் நயாமி யதிராஜ ததோஸ்மி மூராகக. (10)

பாபே க்ருதே யதிபவநதி பயாநுதாப
லஜ்ஜா. புந கரணமஸய கதம் கடேத
மோஹேந மேந பவதீஹ பயாதிஸேச
தஸ்மாத புந புநரகம் யதிராஜகுாவே (11)

அந்தாபஹிஸ் ஸகலவஸதுஷ் ஸந்தமீசம்
அநத· புரஸதித மிவாஹ மவீக்ஷமாந:
கநதர்ப்பவச்ய ஹருதயஸ ஸததம பவாமி
ஹந்த தவதகரகமநஸய யதீந்த்ரநார்ஹ (12)

தாபத்ரயீஜநித து·க நிபாதிநோபி
தேஹஸதிதௌ மம ருசிஸ்து ந தந்நிவருத்தௌ
ஏதஸ்யகாரண மஹோ மம பாபமேவ
நாத தவமேவ ஹரதத் யதிராஜ ஸீக்ரம், (13)

வாசாமகோசர மஹாகுண தேசிகாகாய
கூராதிநாதகதிதாகில நைசயபாத்ரம
ஏஷோஹமேவ நபுநாஜகதீதருசஸ்தத்
ராமாநுஜார்ய கருணைவது மத்கதிஸ தே (14)

ஸுத்தாத்ம யாமுநகுருத்தம கூரநாத
பட்டாக்ய தேசிகவரோக்த ஸமஸ்தநைச்யம்
அத்யாஸ்த யஸங்குசிதமேவ மயீஹலோகே
தஸ்மாத் யதீந்திர கருணைவது மதகதிஸ தே (15)

சப்தாதிபோக விஷயா ருசிரஸ்மதீயா
நஷ்டாபவத்விஹ பவததயயா யதீந்த்ர
த்வத்தாஸதாஸ கணநா சரமாவதெனய
தத்தாஸதைக ரஸதாவிரதா மமாஸ்து (16)

ச்ருத்யக்ரவேத்ய நிஜதிவய குணஸவரூப
ப்ரதயக்ஷதா முபகதஸ்தவிஹ ரங்கராஜ
வச்யஸைதா பவதித யதிராஜ தஸ்மாத
சகதஸவகீய ஜநபாப விமோசநே தவம். (17)

காலதரயேபி கரணதரய நிர்மிதாதி
பாபகரியஸய சரணம பகவத க்ஷமைவ
ஸாச த்வையவ கமலாரமணே அாததிதாயத
கேஷமஸ ஸஏவஹி யதீந்த்ர பவத் ச்ரிதாநாம். (18)

ஸ்ரீமந யதீந்த்ர தவதிவ்ய பதாப்ஜ ஸேவாம்
ஸ்ரீசைலநாத கருணாபரிணம தததாம
தாமந்ஷஹம மமவிவாத்தய நாத தஸ்யா:
காமம விருதத மகிலஞ்ச நிவாததய தவம். (19)

விஜ்ஞாபநம யதிதமத்யது மாமகீநம
அங்கீகுருஷ்வ யதிராஜ தயாம்புராசே!
அஜ்ஞாய மாதமகுணலேச விவாஜிதஸ்ச
தஸ்மாதநநயசரணோ பவதீதி மத்வா. (20)

பராங்குசாஷ்டகம்

(கூரத்தாழ்வரன், பட்டர் அருளிய
ஸ்தோத்ரங்களிலிருந்து எடுத்தது)3

த்ரைவிதய வ்ருத்த ஜநமூர்த்த விபூஷணம் யத
ஸம்பத்ச ஸாதவிகஜநஸ்ய யதேவநிதயம்
யதவாசரண்யம் அசரண்யஜநஸ்ய புண்யம்
ததஸைச்ரயேம வகுளாபரணாங்குரி யுகமம். (1)

பகீதிப்ரபாவ பவததபுத பாவபநத
ஸந்துக்ஷித பரண்யஸார ரஸௌகபூர்ண
வேதாராததரதந நிதிரசயுத திவயதாமா
ஜீயாத் பராங்குசபயோதி ரஸீமபூமா (2)

ரிஷிம் ஜுஷாமஹே கருஷண
த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம்
ஸஹஸ்ரஸாகாம யோததராக்ஷீத்
த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம். (3)

யத்கோஸஹஸர மபஹநதி தமாமஸி பும்ஸாம்
நாராயணே வஸதி யதர ஸஸங்கசகர
யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ரா:
தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய. (4)

பத்யுச ஸ்ரீநய பரஸாதேந பராப்த ஸாவஜஜ ஸம்பதம்
ப்ரபந்நஜனகூடஸ்தம் பரபத்யே ஸ்ரீபராங்குசம். (5)

சடகோபமுநிம் வநதே சடாநாம் புத்திதூஷகம்
அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாநஜநகம திந்த்ருணீ மூலஸைச்ரயம். (6)

வகுளாபரணம் வந்தே ஜகதாபரணம் முநிம்
யசச்ருதே ருத்தரமபாகம் சக்ரே த்ராவிடபாஷயா. (7)

வகுளாவங்க்ருதம் ஸ்ரீமச்சடகோப பதத்வயம்
அஸிமதகுலதநம் போகயம் அஸ்துமே மூாதநிபூஷணம் (8)

நமஜ்ஜநஸ்ய சிததபிததிபக்தி சிதரதூலிகா
பவா ஹிவீர்யபஞ்ஜநே நரேந்தர மந்த்ரயந்த்ரண

ப்ரபந்தலோககைரவ ப்ரஸந்தசாருந்த்ரிகா
சடாரிஹஸதமுத்ரிகா ஹடாதகரோது மே தம: (9)

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
கோதா ஸதுதி

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த குலநதந கலபவலீம்
ஸ்ரீரங்கராஜ ஹரிசநதந யோக தருச்யாம்
ஸாக்ஷாத க்ஷமாம கருணயா கமலாமிவாநயாம்
கோதா மநநய சரண: சரணம ப்ரபதயே (1)

வைதேசிக: ச்ருதிகிராமபி பூயஸீநாம்
வர்ணேஷு மாதி மஹிமா ந ஹி மாத்ருசாம் தே
இததம் விதநதமபி மாம் ஸஹஸைவ கோதே
மௌநதருஹோ முகரயந்தி குணஸ் த்வதீயா: (2)

த்வத் ப்ரேயஸ: சவரணயோ ரம்ருதாயமாநாம்
துல்யாம த்வதீய மணிநூபுர சிஞ்ஜிதாநாம
கோதே த்வமேவ ஜநநி தவதபீஷ்டவார்ஹாம்
வாசம் பரஸநந மதுராம மம ஸமவிதேயா: (3)

க்ருஷ்ணநவயேந தததீம் யமுநாநுபாவம்
தீரததைதா யதாவதவகாஹ்ய ஸரஸவதீம தே
கோதே விகஸ்வர தியாம பவதி கடாக்ஷாத்
வாச: ஸப்புரந்தி மகரநதமுச: கவீநாம். (4)

அஸ்மாதருசா மபக்ருதௌ சிரதீக்ஷிதாநாம
அஹநாய தேவி தயதே யதஸௌ முகுநத:
தந்நிஸசிதம நியமிதஸ் தவ மௌளிதாமநா
சுநதரீ நிநாத மதுரைஸ் ச கிராம நிகும்பை; (5)

சோனாதரேபி குசயோரபி துங்கபதரா
வாசாம பரவாஹ நிவஹேபி ஸரஸ்வதீத்வம்
அப்ராக்ருதைரபி ரணை விரஜா ஸ்வபாவாத
கோதாபி தேவி கமிதுர் நநு நர்மதாஸி. (6)

வல்மீகத் ச்ரவணதோ வஸுதாத்மநஸீ தே
 ஜாதோ பபூவ ஸ முநி: கவிஸாராவபௌம்
 கோதே கிமத்புதமிதம் யதமீ ஸ்வதநதே
 வகத்ராரவிநத மகரநத நிபா பரபந்தா (7)

போக்தும தவ ப்ரியதமம பவதீவ கோதே
 பகதிம நிஜாம பரணய பாவநயா கருணநத:
 உச்சாவசைா விரஹ ஸங்கமஜை ருதநதை
 சருங்காரயநதி ஹருதயம் குரவஸ் தவதீயா (8)

மாத! ஸமுததிதவதீ மதிவிஷ்ணுசித்தம்
 விசுவோபஜீவய மமருதம வசஸா துஹாநாம்
 தாபச்சிதம் ஹிம ருசேரிவ மூாத்திமநயாம்
 ஸநத பயோதி துஹிது! ஸஹஜாம் விதுஸ்த்வாம் (9)

தாதஸ் து தே மதுபித ஸதுதிலேச வச்யாத்
 காணும்ருதை ஸதுதிசதை ரநவாபத பூாவம
 த்வந்மௌளி கநத ஸுபகா முபஹருதய மாலாம
 லேபே மஹத்தர பதாநுகுணம் ப்ரஸாதம. (10)

திக் தக்ஷிணாபி பரிபகத்ரிம புண்ய லப்யாத்
 ஸர்வோத்தரா பவதி தேவி தவாவதாராத்
 யத்ரைவ ரங்கபதிநா பஹுமாந பூாவம்
 நித்ராளுநாபி நியதம நிஹிதா கடாக்ஷா (11)

ப்ராயேண தேவி பவதீ வயபதேச யோகாத்
 கோதாவரீ ஜகதிதம பயஸா புநீதே
 யஸ்யாம் ஸமேத்ய ஸமயேஷு சிரம் நிவாணாத்
 பாகீரதி ப்ரப்ருதயோபி பவந்தி புண்யா (12)

நாகேசய: ஸுதநு பக்ஷிரத கதம் தே
 ஜாத ஸ்வயமவரபதி: புருஷ: புராண
 ஏவம் விதா ஸமுசிதம் ப்ரணயம் பவத்யா
 ஹநதர்சயந்தி பரிஹாஸகிர! ஸகீநாம். (13)

த்வத் புக்த மால்ய ஸுரபீக்ருத சாருமௌளே:
 ஹித்வா புஜாந்தர கதாமபி வைஜயந்தீம்

பத்யுஸ் தவேச்வரீ மீத ப்ரதிகதே லோலா:
பர்ஹாதபத்ர ரூசி மாரசயந்தி ப்ருங்கா (14)

ஆமோதவத்யபி ஸதா ஹ்ருதயம் கமாபி
ராகாந்விதாபி லளிதாபி குணோத்தராபி
மௌளி ஸரஜா தவ முகுநத கிரீடபாஜா
கோதே பவதயதரிதா கலு வைஜயந்தீ (15)

தவந்மௌளி தாமநி விபோ சிரஸா கருஹீதே
ஸ்வசசநத கல்பித ஸபீதி ரஸ பரமோதா
மஞ்ஜுஸ்வநா மதுலிஹோ விதது ஸ்வயம் தே
ஸ்வாயம்வரம கமபி மங்கள தூர்ய கோஷம, (16)

விச்வாயமாந ரஜஸா கமலேந நாபௌ
வக்ஷ ஸ்த்தலே ச கமலா ஸ்தந சந்தநேந
ஆமோதிதோபி நிகமை விபுரங்கரி யுக்மே
தத்தே நதேந சிரஸா தவ மௌளிமாலாம. (17)

சூடா பதேந பரிக்ருஹ்ய தவோததரீயம்
மாலாமபி த்வதளகை ரதிவாஸ்ய தத்தாம்
ப்ராயேண ரங்கபதிரேஷ பிபர்த்தி கோதே
ஸௌபாக்ய ஸம்பதபிஷேக மஹாதிகாரம். (18)

துங்கை ரக்ருத்ரிமகிர ஸ்வயமுத்தமாங்கை:
யம ஸாவகநத இதி ஸாதர முத்வஹந்தி
ஆமோத மந்யமதிகச்சதி மாலிகாபி.
ஸோபி த்வதீய குடிலாளக வாஸிதாபி, (19)

தந்யே ஸமஸ்த ஜகதாம் பிதுருத்தமாங்கே
த்வந்மௌளி மால்யபர ஸம்பரணேந
இந்தீவர ஸ்ரஜமிவாதததி த்வதீயா(நி)
ஆகேகராணி பஹுமாந விஸோகிதாநி: (20)

ரங்கேச்வரஸ்ய தவ ச ப்ரணயாநுபநதாத்
அநயோநய மால்ய பரிவ்ருததி மபீஷ்டுவந்த:
வாசாலயந்தி வஸுதே ரஸிகாஸ த்ரிலோகீம்
ந்யூநாதிகதவ ஸமதா விஷயைர் விவாதை (21)

தூர்வாதள ப்ரதிமயா தவ தேஹ காந்தயா
 கோரோசநா ருசிரயா ச ருசேந்திராயா:
 ஆஸீதநுஜஜித சிகாவள கண்டட சோபம
 மாங்களயதம் பரணமதாம மதுவைரிகாத்ரம். (22)

அர்ச்சயம ஸமாசசயம நியமை நிகம ப்ரஸூதை:
 நாதம தவயா கமலயா சசமேயிவாமஸம
 மாதஸ் சிரம நிரவிசந நிஜமாதிராஜ்யம்
 மாநயா மநு பரபருதயோபி மஹீக்ஷிதஸதே, (23)

ஆர்த்ராபராதிநி ஜநேபயபிரக்ஷணாததம
 ஈங்கேச்வரஸய ரமயா விநிவேதயமாநே
 பார்சவே பரத்ர பவதீ யதி ததர நாஸீத்
 ப்ராயேண தேவி வதநம் பரிவாததிதம ஸயாத் (24)

கோதே குணைரபநயந் ப்ரணதாபராதாந்
 ப்ருக்ஷேப ஏவ தவ போக ரஸாநுகூல:
 காமாநுபநதி பல தாந ரதஸ்ய பாதது:
 ஸ்வாதநதாய தூவ்யஸந மர்மபிதா நிதாநம். (25)

ரங்கே தடித்குணவதோ ரமயைவ கோதே
 கருஷ்ணமபுதஸய கடிதாம க்ருபயா ஸுவ்ருஷ்ட்யா
 தெளாகதய தூவிஷ விநாச ஸுதாநதீம் தவாம
 ஸநத ப்ரபதய சமயநதயசிரேண தாபாந் (26)

ஜாதாபராதமபி மாமநுகமபய கோதே
 கோப்தரீ யதி த்வமணி யுகதமிதம் பவத்ரா
 வாத்தஸலய நிரப்பரதயா ஜநநீ குமாரம
 ஸ்தந்யேந வாத்தயதி தஷ்ட பயோதராபி (27)

சதமக மணிநீலா சாரு கலஹார ஹஸ்தா
 ஸ்தநபர நமிதாங்கீ ஸாநதரா வாதஸல்ய ஸிந்து:
 அளகவிநிஹிதாபி ஸரக்பி ராகருஷ்ட நாதா
 விலஸது ஹ்ருதி கோதா விஷ்ணுசிததாதமஜா ந (28)

இதி விகஸித பகதேருததிதாம் வேங்கடேசாத்
 பஹுகுண ரமணீயாம வக்தி கோதாஸ்துதிம் ய:
 ஸபவதி பஹுமாந்ய. ஸ்ரீமதோ ரங்கபர்த்து.
 சரண கமல ஸேவாம சாச்வதீ மப்யுபைஷ்யந்; (29)

ஹர்யஷ்டகம்

- ஹிராஹரதி பாபாநி துஷ்டசித்தைரபிஸ்மருத·
அநிசசயாபி ஸம்ஸ்பருஷ்டோ தஹதயேவஹி பாவக: (1)
- ஸகங்கா ஸகியா ஸேதுஸ ஸகாசீஸபுஷ்கரம்
ஜிஹவாகரே வர்தததேத யஸய ஹிரித்யக்ஷரத்வயம். (2)
- வாரணூஸ்யாம் குருக்ஷேத்ரே நைமிசாரண்ய ஏவச
தததம் ஸயாத தேநயேநோக்தம் ஹிரித்யக்ஷரத்வயம். (3)
- பருதிவயாம் யாநிதீததாநி புண்யாநயாயதநாநிச
தாநிஸர்வாநயசேஷாநி ஹிரித்யக்ஷரத்வயம். (4)
- கவாமகோடி ஸஹஸராணி ஹேமகநயாஸஹஸரகம்
தததம்ஸயாத தேநயேநோக்தம் ஹிரித்யக்ஷரத்வயம், (5)
- ருகவேதோதேத யஜுர்வேதஸ் ஸாமவேதோபயதர்வண
அதீதம் தேநயேநோக்தம் ஹிரித்யக்ஷரத்வயம் (6)
- அஸவமேதை மஹாயஜுரு வாஜபேயஸ் ஸதக்ஷிணை:
இஸ்டம்ஸயாத் தேநயேநோக்தம் ஹிரித்யக்ஷரத்வயம் (7)
- பராணப்ரயாணபாதேயம் ஸமசார வயாதிநாசனம்
து காத்யநதபரிதராணம் ஹிரித்யக்ஷரத்வயம். (8)
- பத்த: பரிஹரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநமபரதி
ஸக்ருதுச்சரிதம்யேந ஹிரித்யக்ஷரத்வயம். (9)
- ஹர்யஷ்டக மிதமபுண்யம் ப்ராதருததாய ய பட்டேத்
ஆயுஷ்யம் பலமாரோக்யம் யசோவருததி ஸ்ரீயாவஹம் (10)
- ப்ரஹலாதேந க்ருதமஸ்தேதாதரம் து கசாகர சோஷணம்
ய பட்டேத் ஸ நரோயாதி ததவிஷ்ணு: பரமமபதம் (11)

க்ருஷ்ணஷ்டகம்

- வசுதேவஸுதம் தேவம் கமஸசாணூர மர்தததம்
தேவகீ பரமானந்தம் க்ருஷ்ணம் வநதே ஜகதகுரும். (1)

அதஸீபுஷ்பஸங்காசம ஹாரநூபுரசோபிதம்
ரதநகங்கணகேயூரம கருஷணம் வந்தே ஜகதகுரும (2)

குடிலாலக ஸமயுக்தம் பூரணசந்தர நிபாநநம்
விலஸத குண்டலதரம கருஷணம் வந்தே ஜகதகுரும (3)

மந்தாரகந்த ஸமயுகதம் சாருஹாஸம் சதுரபுஜம்
பாஹிபிஞ்சாவசூடாங்கம கருஷணம் வந்தே ஜகதகுரும (4)

உதபுல்ல பத்மபதராக்ஷம் நீலஜீமூதஸநநிபம்
யாதவாநாம ஸிரோரதநம் கருஷணம் வந்தே ஜகதகுரும (5)

ருக்மிணீகேளீஸமயுகதம் பீதாமபரஸுஸோபிதம்
அவாப்த துளஸீகந்தம் கருஷணம் வந்தே ஜகதகுரும (6)

கோபிகாநாம குசதவந்தவ குங் தமாங்கிதவக்ஷஸம்
ஸ்ரீநிகேதம் மஹேசவாஸம் கருஷணம் வந்தே ஜகதகுரும (7)

ஸ்ரீவதஸாங்கம் மஹோரஸகம் வநமாலா விராஜிதம்
ஸங்கசகரதரம் தேவம் கருஷணம் வந்தே ஜகதகுரும. (8)

கிருஷ்ணாஷ்டகமிதம் புண்யம் ப்ராதருததாய யபடேத
கோடி ஜநமசருதம் பாபம் ததக்ஷ்ணாதேவநச்யதி (9)

பரதவாதி பஞ்சக ஸ்துதி

உதயதபாநு ஸஹஸரபாஸவர பரவயோமாஸபதம் நிர்மல
ஜ்ஞாநாநந்த கணஸவருபம் அமலஜ்ஞாதி ஷட்குணீர்
ஜுஷ்டம்

ஸூரிஜநாதிபம் தருதரதாங்காபஜம் ஸுபூஷோஜவலம்
ஸ்ரீபூஸேவயம் அநந்தபோகிநிலயம் ஸ்ரீவாஸுதேவம்பஜே.
ஆமோதேபுவநே பரமோத உதஸம்மோதே ச ஷங்காஷணம்
பரதயுமநஞ்ச ததாநிருததமபி தாந் ஸ்ருஷடிஸ்திதீசாப்யயம்
ஞாவாநாந மதிமுகய ஷட்குணவரைர் யுகதாந தரியுக்

மாத்மகை:
வயூஹாதிஷ்டித வாஸுதேவமபி தம்க்ஷீராபதிநாதம் பஜே.
வேதாநவேஷண மந்தராதரிபரணக்ஷமோததரணஸ்வாச்ரித
பரஹலாதாவந பூமிபிக்ஷண ஜகதவிக்ராததயோ யத்க்ரியா:

துஷ டக்ஷதரநிபர்ஹநம தசமுகாத்யநமூலநம காஷணம்
காளிநதயாயா:அதிபாபகமஸநிதநமயதகரீடிதமதமநம (3)

யோதேவாதிசதுவிதேஷு ஜநிஷு பரஹமாண்ட

கோசாநதரே

ஸமபக்தேஷு சராசரேஷுச விஷநநாஸ்தே ஸதாநதாபஹி:
விஷணுமதம நிசிலேஷுவணுஷவணுதரம பூமஸசபூயஸதரம
ஸ்வாங்குங்குஷட பரமீதஞ்ச யோகிறுத பிஷவ பிஷதே

மீசம பஜே (4)

ஸ்ரீரங்கவேங்கடாதர் கரீகிரயாதௌச தேஷேடோததரே

ஸதாநே

பௌமநீகேதநேஷவபி ஸதா ஸாநநிதய மாஸே துஷே
அசசாருபிநம அசசகாபிமதித: ஸவீஞாவதேவீகரஹம
பூஜாஞ்சாசில வாஞ்சிதாந விதரதே ஸ்ரீசாயதஸமை நப (5)

பராதாவிஷ்ணு, பரதவாதிபஞ்சக ஸதுதிமுததமாப
படநபராபநோதி பகவதபகதிம வரததிராமிதாம (6)

கஜேநதர பரித்ராணம்

க்ராஹகரஸதே கஜேநதரே ருவதிசரபசம் தாாக்ஷய

மாருஹயதாவந

வ்யாகூணந மால்யபூஷாவசநபரிகரோ மேககமபீரகோஷ:
ஆபிப்ராணோரதாங்கம சரமஸிமபயம் ஸங்கசாபௌ

ஸகேடௌ

ஹ ஸதை. கௌமோதகீமப்யவது ஹிரஸௌ ரமஹசாம்
ஸமஹதேர்ந (1)

நக்ராசராநதே கரீநதரே முகுளிதநயநே மூலமூலேதிகிந்நே
நாஹ மநாஹம நசாஹம நசபவதிபுந தாதருசோமாதரு

சேஷு

இதயேவம தடகதஹஸதே ஸபதிஸுரகணே பாவஸூந்யே
ஸமஸ்தே

மூலம ய பராதூராஸீத ஸதிஸதுபகவாந மங்களம

ஸநததம்ந் (2)

அர்ச்சிராதி மார்க சிந்தனம்

ஸதஸங்காத பவ நிஸ்பருஹோ குருமுகாத
ஸ்ரீசம பரபதயாதமவாந
ப்ராரபதம பரிபுஜய கர்மஸகலம்
பரக்ஷீண காமாந்தர
ந்யாஸாதேவ நிரங்குசேசவரதயா
நிரலுநமாயாநவய
ஹாராததாநு க்ரஹ லபதமதயதமநித்வாராத
பஹிராகத

(1)

முக்தோஸாசசிர தினபூவபக்ஷ ஷடுதஙமாஸாப்த
வாதாமஸுமத
க்லௌவிதயுத வருணேநதர தாத்ருமஹித
ஸீமாநத ஸிந்தவாப்லுத
ஸ்ரீவைகுண்டமுபேதய நிதயமஜடம்
தஸமிந பரபரஹமண
ஸாயுஜ்யம ஸமவாபய நந்ததிஸமம்
தேவைவ தந்ய.புமாந்

(2)

ப்ராதர் நித்யாநுஸந்தேயம் பரமார்ததம முமுகுபி
ஸிலோகதவ்யேநஸங்கிபதம் ஸுவ்யக்தம் வரதோப்ரவீத்
மணவாளமாமுநிக ளருளிய

அர்ச்சிராதிகதி சிந்தனம்

போம்வழியைத் தருமென்னும் இன்பமெல்லாம் புசித்து
வழிபோய அமுதவிரசையாறறில்
நாமமுழகி மலமற்றுத் தெளிவீசும்பை நண்ணி
நலந்திகழ் மேனிதனைப் பெற்றுத
தாமமர ரெதிர்கொண்டு வநதலங்கரித்து சத்கரிப்ப
மாமணிமண்டபத்தே சென்று
மாமலராள் கோன்மடியில வைத்துகக்கும் வாழ்வு
நமக் கெதிராசரருளும் வாழ்வே.

(1)

இந்தவுடல்விட் டிரவிமண்டலததூடேகி இவ்வண்டம
கடந் திடையிலாவரண மேழபோய்

அந்தமில் பாழகடந்தழகார விரசைதனில குளித்தங்கு
அமானவனூல் ஒளிகொண்ட சோதியும் பெற்றமரர்
வந்தெதிர்கொண்டலங்கரிதது வாழத்தி வழிநடத்த
வைகுநதம்புககு மாமணிமண்டபத்துட சென்று

நந்திருமாலடியார் குழாங்களுடன் கூடும்

நாளெனககுக் குறுகுமவகை நல்கென் னெதிராசா! (2)

அடியாராகள் குழாங்களை அழகோலகக மிருகக

ஆனந்தமயமான மாமணிமண்டபத்துப்

படியாதுமில் படுகையையிருக்கு மநந்தன

பனாமணிகளதமிழி னொளிமண்டலத்தினிடையில

வடிவாரும் மாமலரார் வலவருகும் மற்றை

மணமகளு மாயமகளு மிடவருகு மிருகக

நடுவாக வீற்றிருக்கும் நாரணனை கடுக

நான நுபவிகும வகை நல்கென் னெதிராசா! (3)

திருமண்காப் பணிந்தபின கேசவாதி பன்னிரண்டு

மூர்த்திகளுக்கும் அஞ்சலி பண்ணுமபோது

அநுசந்திககவேண்டிய தியான ஸலோகங்கள்

லலாடே ஸததம தேவயா ச்ரியாஸஹவிராஜிதம

சதுஸ்சக்ரம் நமஸ்யாமி கேசவம கனகபரபம (1)

அமருதோதபவயா தேவ்யா ஸமாசலிஷ்டம மதோதரே

நாராயணம கனஸ்யாமம சதுஸ்சங்கம நமாமயஹம (2)

நிதயம கமலயாசலிஷ்டம ஹருதயேஹம தயாமபுதிம

மாதவம மணிபங்காபம சிந்தயாமி சதுடகதம (3)

தேவயா சநதரசோபிநயா தேவமகண்டே விராஜிதம

சநதரபாஸம சதுஸ்சாரங்கம கோவிந்த மஹமாசரயே (4)

விஷ்ணுபதநயாக்யயா தேவயா குக்ஷிணதக்ஷிணபாரசவகம்

விஷ்ணும சதுாஹலம வந்தே பதமகிஞ்சலக ஸநநிபம (5)

வைஷ்ணவீ ஸமஜ்ஞயா தேவயா கலிதம தக்ஷிணேபுஜே
சதுர்முஸல மபஜாபம் ஸமச்ரயே மதுஸுதனம (6)

தக்ஷிணமஸே தயாவார்த்திம வராரோஹாதிபம் ப்ரபும்
அக்நிவாணம சதுஷ்கடகம பாவயாமி தரிவிக்ரமம் (7)

ஹரிப்ரியாயுதம குக்ஷுள வாமபார்சவஸ்த்த புண்ட்ரகம்
வாமநம பாஸஸூராயாபம சதுவஜ்ரம விபாவயே. (8)

வாமபாஹௌ மஹாபாஹும சாங்கிணீ பதிமவயயம
ஸ்ரீதரம புண்டரீகாபம சது பட்டஸ மாச்ரயே (9)

தேவதேவயாசயயா தேவ்யாச்ரிதம வாமாமஸ ஸமச்ரிதம
சதுர்முதகரமபயேமி ஹருஷீகேசம தடிதப்ரபம் (10)

ப்ருஷ்டேஸமஹருஷ்டயாதேவயாமஹாலக்ஷம்யாவிராஜிதம்
பஞ்சாயுதம பதமநாபம பரணமாம யாக்கரோசிஷம். (11)

ககுத்மநதம ஸதாலோகசுந்தரீ பதிமதபுதம
தாமோதரம சது பாசம் இநதரகோப நிபமபஜே. (12)

திருமணகாப்பின்போது ஆசாய தனியனுக்குப்
பிறகு அநுசந்திக்கவேண்டிய பெரிய குருபரம்பரை
தனியன்கள்

மணவாள மாமுனிகள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாதரம தீபகதயாதி குணாணவம
யதீந்த்ர பரவணம வந்தே ரம பஜாமாதரமமுநிம (1)

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை

நமஸ்ப்ரீ சைலநாதாய குந்தீநகர ஜநமநே
ப்ரசாதஸ்த பரமபராபய சைங்காயஸாலிநே (2)

பிள்ளைலோகாசார்யர்

லோகாசார்யாய குரவே கருஷணபாதஸ்ய ஸுநவே
ஸ்மஸாரபோகி ஸநசஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:

வடககுடி திருவீதிப்பிள்ளை

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபாத பாதாபஜே நமாமி ஸிரஸா ஸதா
யத்ப்ரஸாத ப்ரபாவேந ஸாவஸிததி ரபூநமம (4)

பெரியவாச்சானபிள்ளை

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸமாஹவாய நமோ யாமுநஸுநவே
யதகடாகைக்ஷிக லக்ஷ்யாணாம் ஸுலபஸஸ்ரீதரஸ ஸதா (5)

நம்பிள்ளை

வேதாந்த வேதயாமருத வாரிராசே
வேதாராத ஸாராமருத பூரமகாயம
ஆதாயவர்ஷந்த மஹமபரபதயே
காருணயபூணம கலிவைரிதாசம் (6)

நஞ்சீயா

நமோ வேதாந்தவேதயாய ஜகநமங்கலஹேதவே
பஸ்ய வாகமருதாஸார பூரிதம புவநதரயம (7)

பட்டர்

ஸ்ரீபராசர பட்டாராயஸ் ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித
ஸ்ரீவத்ஸாஙஸுதஸ ஸ்ரீமாந்சரேயஸே மேஸதுபூயஸே. (8)

எம்பா

ராமாநுஜ பதச்சாயா கோவிந்தாஹவாந பாயிந்
ததாயததஸ்வஹுபாஸா ஜீயாந மதவிசரமஸதல் (9)

கூரத்தாழ்வான

ஸ்ரீவதஸசிஹந மிசரோபயோ நம உகசிமதீமஹி
யதுக்தைஸ்தரயீகண்டே யாநதிமங்கலஸுத்ரதாம, (10)

எம்பெருமானார்

போநிதய மசயுத பதாமபுஜ புக்மநகம
வயாமோஹதஸ் ததிதராணி தருனாயமேநே
ஆஸமத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிநதோ
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் பரபத்யே. (11)

பெரியநம்பிகள்

கமலாபதி கல்யாண குணம்ருதநிலேவயா
பூணகாமாயஸேததம் பூரனாயமஹதே நம: (12)

ஆளவந்தார்

பதபதாமபோருஹதயாந விதவஸதாசேஷகல்மஷ
வஸதுதா முபயாதோஹம யாமுதேயம நமாமிதம. (13)

மணக காலநம்பி

அயதநதோ யாமுநமாதமதாசம
அலாக்கபதராரபண நிஷகரியேண
யோகரீதவா நாஸதிதயௌவராஜயம
நமாமி தபராம மமேயஸதவம் (14)

உய்யககொண்டார்

நம பங்கஜநேதராய நாதஸ்ரீபாதபங்கஜே
ந்யஸத ஸாவபராயாமதகுலநாதாய தீமதே (15)

நாதமுனிகள்

நமோ஽சிநதயாதபுதாகலிஷ்ட ஜஞாநவைராக்யராசயே
நாதாயமுநயே ஸ்காதபகவதபகதி ஸிந்தவே. (16)

நமமாழ்வார

மாதாபிதா யுவதயஸதநயா விபூதி
ஸாவம யதேவநியமேந மதநவயாநாம்
ஆத்யஸய ந. குலபதோ வகுளாபிராமம
ஸ்ரீமத்ததங்கரியுகளம் பரணமாமிமுர்தநா (17)

சேனே முதலியார்

ஸ்ரீரங்கசநதரமஸ மிநதரயஸஹ விஹா தும
விந்யஸ்ய ஸமஸத சிதசிநநயநாதிகாரம
யோநிரவஹதயநிச மங்குளீ முதரயைவ
சேநாநய மநயவிமுகாஸ் தமசிசரயாம (18)

பெரியபிராட்டி

நமஸி ஸ்ரீரங்கநாயகயை யதபரு விபரமபேதத
சசேசிதவய வைஷமய நிமநோநநத மிதமஜகத (19)

பெரியபெருமான

ஸ்ரீஸ்தநாபரணம தேஜஸ ஸ்ரீரங்கேசய மாசரயே
சிந்தாமணி மிவோதபாந்தம உதஸங்கே஽ நநதபோகித (20)

திருநக்ஷத்ர பரிபாலனம்

வைஷ்ணவ சந்தானத்தில பிறக்கும் பாகயம் பெற்றவா
கள் ஆழ்வார்கள், ஆசார்யர்கள் திருநக்ஷத்ரங்களைக் கொண

டாடவேண்டும் மாசா மாசம கொண்டாடாவிட்டாலும் வருஷ திருநக்ஷத்ரங்களாகிலும் கொண்டாடவேண்டும்.

ஆழ்வாராகள திருநக்ஷத்ரங்களில் அந்தந்த ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த பிரபந்தங்களை முன்னே சேவித்துப் பிறகு கோயில திருவாயமொழி, ராமாநுச நூற்றந்தாதி, உபதேச ரத்நமாலை சேவிககவேண்டும். விசேஷ தளிகை சமாப் பிககவேண்டும் சாற்றுமறையின்போது பரபந்த சாற்றுப் பாசுரங்கள் சேவித்த பின் அந்தந்த ஆழ்வார்கள். ஆசார் யர்கள் திருநக்ஷத்ரங்கள் பற்றி மணவாள மாமுநிகள் உப தேச ரத்நமாலையில் அருளிச்செய்த பாசுரங்களைச் சேவித்து (திருநக்ஷத்ர தனியன், நிதய தனியனகளையும் சேவிகக லாம) சாற்றுமறை பண்ணவேண்டும்

நமமாழ்வார திருநக்ஷத்ரத்திற்குச் சில நாள்களுக்கு முன்னதாகவே திருவாயமொழி சேவிககலாம் முடியாத போது திருவிருத்தமாகிலும் சேவிக்கலாம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருநக்ஷத்ரத்திற்குப் பெரிய திரு மொழி சேவிகக முடியாதபோது திருக்குறுந்தாண்டகம் திருநெடுந்தாண்டகம் சேவித்தல்வேண்டும், எல்லாருடைய திருநக்ஷத்ரங்களிலும் திருவாயமொழி சேவிப்பது விசேஷம்.

அவரவாருடைய திருநக்ஷத்ரங்கள் கீழே தரப்படு கின்றன

மாசம	நக்ஷத்ரம்	ஆழ்வார்கள்
ஐப்பசி	திருவோணம்	பொய்கையாழ்வார்
ஐப்பசி	அவிட்டம்	பூதத்தாழ்வார்
ஐப்பசி	சதயம்	பேயாழ்வார்
கார்த்திகை	கார்த்திகை	திருமங்கை மன்னன்
கார்த்திகை	ரோஹிணி	திருப்பாணாழ்வார்
மார்கழி	கேடடை	தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார்
தை	மகம்	திருமழிசைப்பிரான

மாசி	புனர்பூசம்	குலசேகரப்பெருமாள்
வைகாசி	விசாகம்	நமமாழ்வார்
ஆனி	சுவாதி	பெரியாழ்வார்
ஆடி	பூரம்	ஆண்டாள
சித்திரை	சித்திரை	மதுரகவியாழ்வார்
சித்திரை	திருவாதிரை	எம்பெருமானா
ஐப்பசி	மூலம்	மணவாளமாமுநிகள்
ஐப்பசி	திருவோணம்	பிள்ளைலோகாசாராயர்
கார்த்திகை	கார்த்திகை	நம்பிள்ளை
தை	ஹஸ்தம்	கூரத்தாழ்வான்
வைகாசி	விசாகம்	பட்டர்
ஆனி	அநுஷம்	நாதமுநிகள்
ஆடி	உதராடம்	ஆளவந்தாரா
ஆவணி	ரோஹிணி	பெரியவாச்சானபிள்ளை
பங்குனி	உத்தரம்	பெரியபிராட்டியார்

சாற்றுமறை

திருப்பாவை	சிறுறஞ்சிறுகாலே, வங்கக்கடல்
கோயில் திருவாய்மொழி	} சூழந்தகன்று, அவாவறசூழ, உயர்வற
கண்ணிநுண	} கண்ணிநுண் சிறுத்தாமபு பயனெருகி
சிறுத்தாம்பு	} லும், அனபனதனனை, கண்ணிநுண
	சிறுத்தாம்பு.
இராமாநுச	} இருப்பிடம் வைகுந்தம், இன்புறற
நூற்றந்தாதி	} சீலத்து, அங்கயல பாயவயல, பூமனனு
	மாது, பலலாண்டு பலலாண்டு, அடியோ
	மோடும்.
உபதேச	} பூருவாசாராயர்கள், இந்த உபதேசரத்த
ரதநமலை	} மலை, மன்னுயிராகாள்!

இச்சாற்றுப பாசுரங்களைச் சேவித்து முடிததபின
ஸாவதேச தசாகாலேஷ வவயாஹத பராகரமா
ராமாநுஜாராய திவயாஜஞா வாத்ததா மபிவாத்ததாம் (1)
ராமாநுஜாராய திவயாஜஞா பரதிவாசரமுஜவலா
திகந்தவயாபிநீ பூயாத் ஸாஹி லோகஹிதைஷிணீ. (2)

ஸ்ரீமந ஸ்ரீரங்க ச்ரியமநுபதரவாநுதினம் ஸமவர்த்தய
ஸ்ரீமந ஸ்ரீரங்க ச்ரியமநுபதரவாநு தினம ஸமவர்த்தய. (3)

நமஸஸ்ரீசைலநாதாய குநதீநகர ஜநமநே
பரஸாதலப்த பரமபராப்ய கைங்காமஸரவிநே (4)

ஸ்ரீசைலேச தயாபாதரம தீபகதயாதி குணாணவம்
யதீநதர பரவணம வநதே ரமயஜாமாதரமமுநிம (5)

வாழி திருவாயமொழிப்பிள்ளை மாடகவால
வாழும் மணவாளமாமுநிவன் வாழியவன
மாறன திருவாயமொழிப்பொருளை மாநிலததோர்
தேறும்படி யுரைக்கும் சீர (6)

செய்யதாமரைத தாளிணை வாழியே
சேலைவாழி திருநாபி வாழியே
துய்யமாரபும முப்புரிநூலும வாழியே
சுநதரத திருததோளிணை வாழியே
கையுமேந்திய முக்கோலும வாழியே
கருணை பொங்கிய கண்ணிணை வாழியே
பொய்யிலாத மணவாள மாமுநிப்
புநதி வாழி புகழ வாழி வாழியே, (7)

அடியாராகள் வாழ அரங்கநகா வாழ
சடகோபனதண்டமிழ நூலவாழ—கடல்குழந்த
மன்னுலகம வாழ மணவாள மாமுநியே!
இன்னு மொரு நூற்றாண டிரும (8)

வாழித் திருநாமங்கள்

பெரியபெருமான

திருமகரூப மனமகரூப சிறக்கடந்தான வாழியே
செய்யவிலைத தாயமகளார சேவிப்போன வாழியே
இருவிசம்பில் வீற்றிருக்கும் இமையவாகோன வாழியே
இடர்கடியப் பாறகடலை யெய்தினான் வாழியே

அரிய தயரதன மகனா யவதரிததான வாழியே
 அநதரியாமிதவமு மாயினான வாழியே
 பெருகிவரு பொன்னிநடுப்பின துயினருன வாழியே
 பெரியபெருமா ளெங்களபிரா னடிகள் வாழியே.

பெரியபிராட்டி

பங்கயப்பூவில் பிறந்த பாவைநலலாள வாழியே
 பங்குனியி லுத்திரநாள பாருதிததாள வாழியே
 எங்குளெழில சேனைமன்னற கிதமுரைததாள வாழியே
 இருபத்தஞ் சுடபொருள மால இயம்புமவள வாழியே

மங்கையாகள் திலகமென வந்துதிததாள வாழியே
 மாலரங்கர் மணிமாரபில மன்னுமவள வாழியே
 செங்கமலச் செய்யரங்கம செழிக்கவந்தாள் வாழியே
 ஸ்ரீரங்கநாயகியார் திருவடிகள் வாழியே.

ஆண்டாள்

திருவாடிப்பூரத்துச் செகததுதிததாள் வாழியே
 திருப்பாவை முப்பதும செப்பினாள் வாழியே
 பெரியாழ்வார் பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளை வாழியே
 பெரும்பூதூர மாமுனிகுப பின்னாள் வாழியே

ஒரு நூற்று நாற்பதது முன்றுறைததாள வாழியே
 உயரரங்காககே கண்ணி யுகந்தளித்தாள வாழியே
 மருவாருந திருமலலி வளநாடி வாழியே
 வண்புதுவை மலாககோதை மலாப்பதங்கள் வாழியே

நம்மாழ்வார்

திரு க்குருகைப் பெருமாள் தன திருத்தாள்கள வாழியே
 திரு வான திருமுகத்துச் செல்வி யென்றும் வாழியே
 இரு க்குமொழி யென்னெஞ்சில் தேக்கினான் வாழியே
 எந்தை யெதிராசாக கிறைவனார் வாழியே.

கருக்குழியில் புகாவண்ணம காததருள்வோன் வாழியே
காசினியி லாரியனாக காட்டினுன வாழியே
வருத்தமற வந்தெனனை வாழவித்தான வாழியே
மதுரகவி தம்பிரான வாழி வாழி வாழியே

திருமங்கையாழ்வார

கலந்த திருக காராததிகையில காராததிகை வந்தான வாழியே
காசினியி லொண குறையலூராக காவலோன வாழியே
நலநதிகழு மாயிரத்தெண்பதது நாலுரைத்தான வாழியே
நாலேநது மாறைநதும் நமக்குரைத்தான வாழியே
இலங்கெழு கூற்றிருக்கை யிருடமலீந்தான வாழியே
இமமுனறில பாட்டிருநூற றிருபத்தேழ்ந்தான வாழியே
வலநதிகழும் குமுதவல்லி மணவாளன வாழியே
வாடகலியன பரகாலன மங்கையாகோன வாழியே

எம்பெருமானார்

சீராரு மெதிராசா திருவடிகள் வாழி
திருவரையில சாததிய செந்துவராடை வாழி
ஏராரும் செய்யவடி வெப்பொழுதும் வாழி
இலங்கிய முநநூல வாழி யிணைத்தோள்கள் வாழி
சோராத துயயசெய்ய முகச்சோதி வாழி
தூமுறுவல வாழி துணைமலாககண்கள வாழி
ஈராறு திருநாம மணிநத எழில வாழி
இனிதிருப்போடு எழில ஞானமுத்திரை வாழியவே. (1)
அறுசமயச செடியதனை யடியறுத்தான் வாழியே
அடாநதுவரும் குதிட்டிகளை யறத்துறந்தான் வாழியே
செறுசலியைச சிறிதுமறத தீர்த்துவிட்டான வாழியே
தென்னரங்கா செலவமுற்றும் திருத்திவைத்தான வாழியே
மறையதனிறபொருளனைத்தும் வாய்மொழிந்தான்வாழியே
மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளத்தான் வாழியே
அறமிகு நறபெரும்பூதா ரவதரித்தான வாழியே
அழகாரு மெதிராச ரடியிணைகள் வாழியே.

நாள் பாட்டு

சங்கர பாறகர யாதவ பாட்டப் பிரபாகரா தங்கனமதம்
சாய்வுறவாதியாமாயகுவரென்று சதுமறைவாழநதிடுநாள்
வெங்கலி யிங்கினி வீற நமக கிலையென்று மிகத்தளா நாள்
மேதினி நமசுமை யாறுமெனத் துயாவிட்டு விளங்கிய நாள்
மங்கையராளி பராங்குச முன்னவா வாழவு முளைத்திடுநாள்
மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவநதிடு நாள்
செங்கயல் வாடிகள சூழவயல நாளும் சிறந்த பெருமபூ தூர்
சீமா னினையாழ்வார வந்தருளிய நாள் திருவாதிரை நாளே

மணவாளமாமுநிகள்

இப்புவி யி லரங்கேசாக கீடளித்தான வாழியே
எழில திருவாய மொழிப்பினளை யிணையடியோன வாழியே
ஐப்பசியில திருமூலத் தவதரித்தான வாழியே
அரவரசப் பெருஞ்சோதி யநந்த னென்றும் வாழியே
எப்புவி யும சீசைல மேத்தவந்தோன வாழியே
ஏராரும் எதிராச ரென வுதித்தான வாழியே
முப்புரிநூல மணிவடம முக்கோல தரித்தான் வாழியே
மூதறிவன மணவாளமாமுநிவன வாழியே

நாள் பாட்டு

செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தைதெளிநது சிறந்துமகிழநதிடுநாள்
சீருலகாரியர் செய்தருள நற்கலை தேசுபொலிநதிடு நாள்
மந்தமதிப்புவி மானிடாதங்களை வானிலுயாததிடு நாள்
மாசறு ஞானியர் சேரெதிராசாதம் வாழவு முளைத்திடுநாள்
கந்தமலாப்பொழில் சூழகுருகாதிபா கலைகள் விளங்கிடுநாள்
காரமாமேனி யரங்கநகர்க்கிறை கணகள் களித்திடு நாள்
அந்தமில் சீர்மண வாளமுநிப்பர னவதாரம் செய்திடு நாள்
அழகுதிகழந்திடு மைப்பசியில திருமூலமதெனும் நாளே

ஆசாராயன வாழித்திருநாமம் இருந்தால் சேவிப்பது.

மங்கள் சுலோகங்கள்

கோயில் — ரங்கநாதன்

வக்ஷஸ்சரணலாக்ஷாங்க ஸாக்ஷாத ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷஸே
க்ஷேமங்கராய ஸாவேஷாம ஸ்ரீரங்கேசாய மங்களம் (1)
திருமலை — திருவேங்கடமுடையான

ஸ்ரீய சாந்தாய சல்யான நீத்யே நித்யேஸாததிநாம
ஸ்ரீவேங்கடநிவாசாய ஸ்ரீநிவாசாய மங்களம் (2)
பெருமாள் கோயில் — தேவராஜன்

அஸ்துஸ்ரீஸதந கஸ்தூரி வாஸநாகாமிதோரஸே
ஸ்ரீஹஸ்திகிரி நாதாய தேவராஜாய மங்களம் (3)
திருநாராயணபுரம் — சம்பத குமாரா

கமலாக்ஷகஸ்தூரி சாததமாங்கிதவக்ஷஸே
யாதவாதரி நிவாஸாய சம்பதபுதராய மங்களம். (4)
எல்லாப் பெரும'ள்களுக்கும் சோதது

மங்களாஸாஸநபரை மதாசாய புரோகமை
ஸர்வைஸச பூவைரராசாராயை ஸதசருதயாஸ்து மங்களம்
ஆண்டாள

ஸ்ரீமதயை விஷ்ணுசித்தாராய மநோநநதந ஹேதவே
நநதநநதந ஸுந்தராயை கோதாயை நிதயமங்களம் (6)
நம்மாழ்வாரா

ஸ்ரீநகர்யாம மஹபர்யாம தாமரபர்ணயுத்தரேதடே
ஸ்ரீநிதத்ருணீ மூலதாமநே சடகோபாய மங்களம், (7)
திருமங்கை மன்னன்

ஸ்ரீமதாலி ஸ்ரீநகர்நாதாய கலிவாரிணே
சதுஷ்கவி ப்ரதாநாய பரகாலாய மங்களம். (8)

எம்பெருமானார்
சேஷோவா சைநய நாதோவா ஸ்ரீபதிர்வேதி ஸாதவிகை.
விதாகயாய மஹாபராஜைஞ யதிராஜாய மங்களம். (9)

மணவாள மாமுனிகள்
ஸ்ரீமதே ரம்யஜாமாத்ரு முநீந்தராய மஹாதமநே
ஸ்ரீரங்கவாஸிநே பூயாத் நிதயஸ்ரீர் நிதயமங்களம். (10)

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அரும் பத விளக்கம்

பககம்	வரி	அருமபதம்	விளக்கம்
29	31	சித்தோபாயம்	சித்தமாயுள்ள உபாய
33	18	ஸுகுஷ்மாவஸதை	நுட்பமான நிலை
„	20	பரஹமகலப காலம்	பரஹமா தோன்றியது முதல மறையும் வரை யுள்ள காலம்
34	3	“கஸ்தவம்”	“யாந் நீ” “நீ க” என இருபொருள் உண்டு தோன்றி
„	12	ஆவிராபவித்து	வளர்ப்பவர்கள்
35	10	பிரவாததகர்கள்	நேரே கண்டு
36	5	சாக்ஷாதகரித்து	செயலாற்றுதல்
„	11	காதருகவம்	குறுக்காக இடம்
38	22	திராயகபுண்டரம்	நெற்றிச் சின்னம்
43	2	பமுதையில	வைக்கோலால திரிக்கப் பட்ட கயிறு
44	7	பாரமாராததிக தசை	இயற்கை (உண்மை) யான நிலை
„	8	வயவகாரிக தசை	உலகியல் (செயற்கை) யான நிலை
63	7	வாராதகய	வயோதிக
„	„	ஆதயாதமிக	தன்னைப் பற்றி வரும் துன்பம்
„	„	ஆதிபௌதிக	மற்ற பிராணிகளால் வரும் துன்பம்
„	8	ஆதிதைவிகங்கள்	தெய்வங்களால் வரும் துன்பங்கள்
67	17	ஆமுஷ்மிகம்	பரலோக அநுபவம்
„	18	ஐஹிகம்	இவவுலக அநுபவம்
68	7	ஆதிவாஹிகபுருஷர்	வரவேற்று வழிநடத்தும தேவர்
86	11	ந்யாசம்	அர்ப்பணம் செயதல்
87	11	பிணடிதமான	சாரமான
100	17	காயிக வாசிக மானசிக கதி	சரீரகதால வாக்கினால் மனதினால் அடைதல்
124	16	சபரியாசம்	பூஜைக்குரிய ஆசனம்
166	2	உபேக்ஷித்திருநதேரே	கைண்டடிருந்தேனே
170	14	நிஷ்டை	நிலை, உறுதி, ஸ்திரம்

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

நடையில் உரையை வெளியிட்டால், தற்கால, எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்திற்கும் பேருதவியாய் இருக்குமென்னும் பல பகவதனபர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க இப்பணியை மேற்கொண்டுள்ளோம் இத்திட்டத்தின்படி இதுகாறும் பெரியாழ்வார் திருமொழி 473 பாசுரங்களுக்கும், திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி 173 பாசுரங்களுக்கும், பெருமாள் திருமொழி, திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி 160 பாசுரங்களுக்கும் உரை வெளியிடப்பட்டுள்ளது விரைவில் திருவாய்மொழிக் கும், திருச்சந்தவீருத்தம், நானமுகன, திருவந்தாதி, அமலநாதபிரான கண்ணிருன் சிறுததாமபு ஆகிய ப்ரபந்தங்களுக்கும் உரை வெளியிட ஆவன செய்துள்ளோம்

பகவதன்பர்களின் ஆதரவை எதிர்பார்க்கின்றோம்

பல்லாண்டுகளுக்குப் பயன தரக்கூடிய மேற்கூறிய இரு திட்டங்களும் நல்ல முறையில் நிறைவேற்றத் தங்கள் மேலான ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் எதிர்பார்க்கின்றோம் சமசாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோடிப் பட்டு, உண்டியே உடையே உறக்கமே கதியாகக் கொண்டுள்ள ஆனம கோடிகளின் உஜ்ஜ்வலத்திற்கு பகவானின் கல்யாண குணங்களைப் படிப்பதும், பாடுவதும் சிந்திப்பதுமே பிறவிக் கடலிலிருந்து பேரினப்பப்பயகி அடைவதற்கு ஏற்ற வழியாகும்

இக பர வாழ்வித்தும், ஆதமா கடைத்தேறுவதற்கும் பகவத கைங்கர்யமே சிறந்த சாதனமாகும் எனவே, வியாபார நோக்கமின்றி பகவத கைங்கர்யமே குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ள மேற்கூறிய இரு திட்டங்களில் பங்கு கொண்டு நன்கொடை அளிகளுமாறு பகவதனபர்களைப் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளிறோம்

இதுகாறும் இத்திட்டங்களில் பங்கு கொண்டு நன்கொடை அனுப்பிவைக்காமல் இருப்பவர்களும் ஓராவு அனுப்பியிருப்பவர்களும் விரைவில் முழுத் தொகையையும் அனுப்பிவைத்து, இவ்வரிய பகவத கைங்கரியத்தில் பங்கு கொண்டு ஆதரிக்குமாறு பணிவன்புடன் பரார்த்திக்கின்றோம் நமஸ்காரம்

அடியேன் — தாஸாநுதாஸா

ஸ்ரீ ஸக்திநாராயண ராமாநுஜ தாஸன்